

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยเป็น 2 ส่วน คือ การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์และการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์นั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าจากวิทยานิพนธ์ หนังสือ-ประวัติศาสตร์ วารสาร ประวัตินุคคล รายงานประจำปี เอกสารทางราชการ เช่น บันทึกระเบียบ คำสั่งต่าง ๆ ของทางราชการ และอื่น ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยราชการต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีส่วนสำคัญในการพัฒนาการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย จนได้มีการพัฒนาไปสู่กีฬาฟุตบอลอาชีพในปัจจุบัน โดยได้เขียนบรรยายลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ เรียงตามพุทธศักราช ส่วนการวิจัยเชิงสำรวจนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดและดำเนินการแข่งขันฟุตบอล ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนศึกษาสภาพและปัญหาต่าง ๆ ในการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาฟุตบอลเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัย

ประวัติและความเป็นมาของการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย

กีฬาฟุตบอลในประเทศไทยนั้น เป็นที่รู้จักครั้งแรกโดยชาวยุโรปที่เข้ามาอาศัยในประเทศไทย และได้นำเอากีฬานี้มาเล่นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนานในระยะเริ่มแรก ทำให้ชาวไทยเกิดความสนใจตั้งแต่ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ต่อมาสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงส่งพระเจ้าลูกยาเธอ พระเจ้าหลานยาเธอ และข้าราชการไปศึกษาวิชาการด้านต่าง ๆ ในยุโรปที่ซึ่งมีความนิยมกีฬาฟุตบอล จึงได้นำกีฬาฟุตบอลกลับมาเผยแพร่ในประเทศไทย (พระยาศรีวิสารวาจา, 2509)

ในปี พ.ศ. 2443 (ร.ศ. 119) นับเป็นครั้งแรกที่กระทรวงธรรมการได้จัดการแข่งขันฟุตบอลประชาชนขึ้นอย่างเป็นทางการของประเทศไทย ในงานกรีฑานักเรียนที่ท้องสนามหลวง

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เล่นเกิดความสนุกสนาน อีกทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปได้ชมการแข่งขันและเป็นที่ยุติ การแข่งขันครั้งนี้เป็นการแข่งขันฟุตบอลคู่ประวัติศาสตร์ของประเทศไทยระหว่างทีม "ชุดบางกอก" ซึ่งเป็นชาวต่างประเทศที่อาศัยอยู่ในพระนครกับทีม "ชุดกรมศึกษาธิการ" ซึ่งเป็นข้าราชการที่ทำงานในกระทรวงธรรมการ ผู้เล่นของทั้งสองทีมส่วนใหญ่จะเป็นต่างชาติ (ชาวอังกฤษ) ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย มีคนไทยร่วมแข่งขันเพียง 4-5 คนเท่านั้น ผลการแข่งขันฟุตบอลปรากฏว่าทีม "ชุดกรมศึกษาธิการ" เสมอกับ "ชุดบางกอก" 2:2 (ครั้งแรกชุดกรมศึกษาธิการนำ 1:0) และในการแข่งขันครั้งนี้ กระทรวงธรรมการได้จัดทำกติกาการเล่นฟุตบอลขึ้นด้วยโดยได้เรียกชื่อว่า "กติกาฟุตบอล 119" และได้ประกาศใช้เป็นหลักปฏิบัติตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ก) จนกระทั่งในเวลาต่อมาเมื่อมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งคณะฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้นแล้ว สภากรรมการกลางจึงได้จัดพิมพ์กติกาตามฉบับสากล โดยมีคำอธิบายประกอบตามแบบของอังกฤษ และแก้ไขตามความตกลงของฟุตบอลโลกเป็นระยะ ๆ มา ตามที่ใช้บังคับจนถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งอาจถือได้ว่าการจัดการแข่งขันฟุตบอลใน ร.ศ. 119 ครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ก่อให้เกิดการเล่นฟุตบอลกันอย่างแพร่หลาย ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก็อาจเป็นไปได้ (สวัสดิ์ เลขยานนท์, 2520)

พ.ศ. 2444 (ร.ศ. 120) กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการได้จัดให้มีการแข่งขันฟุตบอลระหว่างนักเรียนขึ้นเป็นปีแรก โดยได้ระบุดิสциплиนสำหรับครูและนักเรียนที่ร่วมในการแข่งขันที่ให้นักเรียนในโรงเรียน (สวัสดิ์ เลขยานนท์, 2520) ซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันครั้งนี้ และได้ยึดปฏิบัติในสมัยต่อ ๆ มา จนกระทั่ง พ.ศ. 2490 (สุนทร มั่นสงวน, 2532) มีดังต่อไปนี้

1. ใจนักเลง (แอฟเปล) ค่อสู้กันซึ่งหน้าไม่ลอบ ไม่แวัง
ถึงแม้ก็ไม่อาฆาต ถึงชนะก็ไม่เฮ้อเฮอะ
2. สามัคคี หมายถึงชนะด้วยการทำงานกำลังกันทั้งพวก
ไม่เอาคดี หรือคิดเอาชนะลำพังคน
3. อาจหาญ การที่ได้เห็นหน้าเข้าสู่อันตรายอยู่บ้าง อ่อม
ถ้าจัดเสียจึงความฉลาด
4. ขันติ ความเพื่องพม่าแต่ดันมือ ไม่ควรถือเป็นเหตุ
ให้ท้อใจ ถึงแก่ปราศัยปลามือ "

การแข่งขันใน พ.ศ.2444 (ร.ศ.120) นี้ กรมศึกษาธิการได้วางเกณฑ์ผู้เข้าแข่งขันไว้อายุไม่เกิน 20 ปี มีโรงเรียนเข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 9 โรงเรียน คือ โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ โรงเรียนราชวิทยาลัย โรงเรียนสวนกุหลาบ (อังกฤษ) โรงเรียนราชการ โรงเรียนแผนที่ โรงเรียนวัดมเหยง (โรงเรียนวัดมเหยงพาราม) โรงเรียนกล่อมพิทยากร โรงเรียนสาธิต และโรงเรียนสวนกุหลาบ (ไทย) โดยวิธีการจัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออก ที่สนามของโรงเรียนที่ร่วมแข่งขันบางโรงเรียนและท้องสนามหลวง มีโล่เงินของ "กรมศึกษาธิการ รางวัลที่ 1 สำหรับฟุตบอล" ให้แก่โรงเรียนที่ชนะเลิศและรักษาไว้เป็นปี ๆ ไป โรงเรียนใดชนะเลิศ 3 ปีติดต่อกัน ก็ให้โล่นี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่โรงเรียนนั้น (แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีโรงเรียนใดได้โล่นี้เป็นกรรมสิทธิ์ มีเพียงได้จารึกชื่อไว้เท่านั้น) ซึ่งผลการแข่งขันปีแรกนี้ โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ชนะเลิศ (สวัสดี เลขยานนท์, 2520)

ต่อมาในปี พ.ศ.2445-2446 (ร.ศ.121-122) กรมศึกษาธิการได้งดเว้นการจัดการแข่งขันด้วยเหตุใดไม่ปรากฏ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2507) และได้จัดการแข่งขันขึ้นอีกใน พ.ศ.2447 (ร.ศ.123) โดยยึดวัตถุประสงค์การจัดการแข่งขันเช่นเดียวกับปี พ.ศ.2444 (ร.ศ.120) มีโรงเรียนส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันในปีนี้ 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก โรงเรียนมัธยมราชบุรณะ โรงเรียนมัธยมสวนกุหลาบ โรงเรียนมัธยมสุทัศน์และโรงเรียนประถมเทพศิรินทร์ ซึ่งได้จับฉลากเล่นเป็นคู่ ๆ ในรอบแรกและรอบต่อ ๆ ไป ดังนี้ รอบแรก โรงเรียนมัธยมราชบุรณะพบกับโรงเรียนมัธยมสุทัศน์ โรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตกพบกับโรงเรียนมัธยมสวนกุหลาบ และโรงเรียนประถมเทพศิรินทร์ได้ฉลากเปล่า ไม่ต้องเล่นในรอบแรก รอบที่สองได้มีการจับฉลากโรงเรียนที่เข้ารอบผลมีดังนี้ โรงเรียนราชบุรณะพบกับโรงเรียนเทพศิรินทร์ โรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตกไม่ต้องแข่งขัน ในการแข่งขันได้ใช้ท้องสนามหลวงเป็นสนามในการแข่งขัน ผลในการแข่งขันรอบสุดท้ายระหว่างโรงเรียนราชบุรณะกับโรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก ปรากฏว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาราชบุรณะชนะเลิศ ได้รับโล่เป็นรางวัลและเก็บรักษาไว้เป็นเกียรติ (สวัสดี เลขยานนท์, 2520)

ต่อมาใน พ.ศ.2448 (ร.ศ.124) ซึ่งเป็นปีที่ กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้มีการจัดทำโปรแกรมการแข่งขันฟุตบอลขึ้นเป็นครั้งแรก (ใช้คำว่า "โปรแกรม" ต่อมาใน พ.ศ.2451 จึงเปลี่ยนเป็น "กำหนดการ" จนกระทั่งปี พ.ศ.2461 จึงใช้คำว่า "สูจิบัตร"

มาจนถึงทุกวันนี้) ซึ่งมีระเบียบการในโปรแกรมดังนี้ (สวัสดี เลขยานนท์, 2520)

โปรแกรมการเล่นฟุตบอลแข่งขัน

ก. สถานที่โรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก

ข. เวลา ลงมือเล่นตั้งแต่เวลาบ่าย 4 โมงครึ่งตรง

ค. กำหนดวันเวลาที่โรงเรียนที่จะได้แข่งขันกัน

(1) วันที่ 10 ธันวาคม ร.ศ. 124

โรงเรียนกล่อมพิทยากรกับโรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก

(2) วันที่ 18 ธันวาคม ร.ศ. 124

โรงเรียนมัธยมสวนกุหลาบกับโรงเรียนมัธยมสุทัศน์

(3) วันที่ 12 ธันวาคม ร.ศ. 124 โรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่ง
ที่ได้ชัยชนะ ในวันที่ 10 เดือนนี้ แข่งขันกันต่อไป

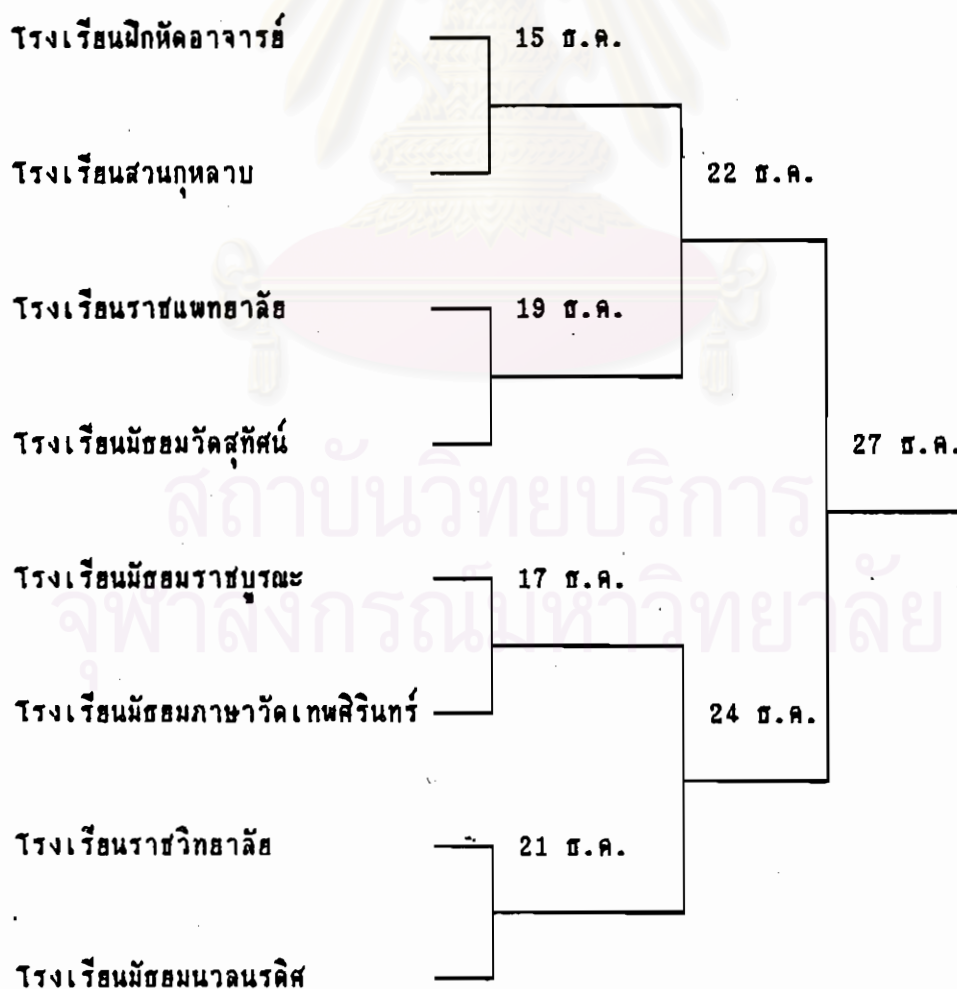
(4) วันที่ 28 ธันวาคม ร.ศ. 124 โรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่ง
ที่ได้ชัยชนะในวันที่ 24 เดือนนี้ กับโรงเรียนมัธยมราชบุรณะ

โรงเรียนใดชนะเลิศจะได้รับรางวัลโล่เงินเป็นเกียรติยศไว้ ซึ่งผลการแข่งขันในปี
พ.ศ. 2448 นี้ ปรากฏว่าโรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตกชนะเลิศ

พ.ศ. 2449-2451 (ร.ศ. 125-127) กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้จัด
การแข่งขันฟุตบอลนักเรียนเช่นปีที่ผ่านมา ซึ่งใน พ.ศ. 2449 ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีผลการดำเนิน
การเช่นไรต่อผลการแข่งขันใน พ.ศ. 2449 (ร.ศ. 125) ผลปรากฏว่าโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์
ชนะเลิศ (สวัสดี เลขยานนท์, 2520) ต่อมาในปี พ.ศ. 2450 (ร.ศ. 126) มีการจัดการแข่ง
ขันฟุตบอลนักเรียนของกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ โดยปีนี้ได้วางวัตถุประสงค์ในการ
จัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอล คือเป็นการแข่งขันเพื่อฝึกสร้างกำลัง ความกล้าหาญ ความสามัคคี
และความยุติธรรม ในปีนี้มีโรงเรียนเข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 8 โรงเรียน จัดการแข่งขัน
แบบแพ้คัดออก ในกรณีที่ที่เสมอกันจะต้องจัดให้มีการแข่งขันใหม่อีกครั้งหนึ่ง จนกว่าทีมหนึ่งทีมใด
จะเป็นทีมที่ชนะ (ข่าวการกีฬาโรงเรียน, 2450) สำหรับผลการจับฉลากการแข่งขันฟุตบอล
นักเรียนของกรมศึกษาธิการรอบแรกในปี นี้ ได้แก่ โรงเรียนราชวิทยาลัยพบกับโรงเรียนสวน
กุหลาบอังกฤษ โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์พบกับโรงเรียนมัธยมวิชา โรงเรียนราชแพทยาลัย

พบกับโรงเรียนมัธยมราชบุรณะ และโรงเรียนสวนกุหลาบพบกับโรงเรียนมัธยมสุทัศน์ การแข่งขันเริ่มในวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2450 และวันสุดท้ายในวันที่ 2 มกราคม พ.ศ. 2451 (ร.ศ. 127) ใช้สนามแข่งขันด้วยกันหลายสนาม ได้แก่ สนามโรงเรียนราชบุรณะ สนามรอสลอสปอร์ตคลับ (ปทุมวัน) สนามโรงเรียนราชวิทยาลัยและสนามหลวง ซึ่งมีมิสเตอร์ อี เอส สมิต มิสเตอร์ เอช อี สไปวี มิสเตอร์ เอ ซี เอส ชูเอล เป็นผู้ตัดสินในการแข่งขัน ผลการแข่งขันในปีโรงเรียนราชวิทยาลัยชนะเลิศ (สวีส์ดี เลขอาณนท, 2520)

พ.ศ. 2451 (ร.ศ. 127) คงมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนของกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการเช่นที่เคยมีมา มีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับปี พ.ศ. 2444 ปีนี้มีโรงเรียนต่าง ๆ เข้าแข่งขัน 8 โรงเรียน และได้จัดการแข่งขันที่สนามหน้ากระทรวงธรรมการ ใช้การแข่งขันแบบแพ้คัดออก ผลการจัดผลการแข่งขันรอบแรก รอบสอง และรอบชิงชนะเลิศมีดังนี้

ผลการแข่งขันในปีปรากฏว่า โรงเรียนราชวิทยาลัยชนะเลิศ ได้รับโล่เงินของกรมศึกษาธิการไว้เป็นเกียรติ (สวัสดิ์เลขชานนท์, 2520)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2452 (ร.ศ. 128) กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนและมีวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันดั้งเดิม แต่ในปีนี้กรมศึกษาธิการได้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน จากเดิมแบบแพ้คัดออกเป็นการแข่งขันแบบพบกันหมด ทั้งนี้เนื่องจากกรมศึกษาธิการเห็นว่า การแข่งขันแบบแพ้คัดออกไม่ค่อสยุติธรรมต่อทีมที่มาแข่งขัน เพราะบางทีมโชคไม่ดีพลาดครั้งเดียวก็ตกรอบไป และทีมที่แพ้ก็ไม่มีโอกาสได้แก้ตัว จึงได้จัดการแข่งขันในแบบพบกันหมดขึ้น โดยจะให้แข่งขันพบกันหมดทุกทีมและนับคะแนนตามแพ้-ชนะ กำหนดไว้ว่าโรงเรียนที่ชนะการแข่งขันได้ 2 คะแนน ถ้าเสมอกันให้โรงเรียนละ 1 คะแนน ส่วนโรงเรียนที่แข่งขันแพ้จะไม่ได้คะแนน เมื่อสิ้นสุดการแข่งขันและโรงเรียนใดได้คะแนนรวมสูงสุดจะเป็นทีมชนะเลิศ (ข่าวกรมพลศึกษา, 2452) แต่ในกรณีที่ทีมได้คะแนนรวมสูงสุดเท่ากัน 2 ทีมหรือมากกว่า ให้ทีมที่มีคะแนนเท่ากันนั้นแข่งขันกันใหม่เพื่อหาทีมชนะเลิศต่อไป ผลการแข่งขันในปีปรากฏว่า โรงเรียนแพทยาลัยชนะเลิศได้รับโล่เงินของกรมศึกษาธิการไว้เป็นเกียรติยศ อีกทั้งในปีนี้กรมศึกษาธิการได้ประกาศใช้กฎ ข้อบังคับการเล่นฟุตบอลนักเรียน สำหรับโล่เงินของกรมศึกษาธิการ ใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2452 เป็นต้นไป (สวัสดิ์ เลขชานนท์, 2520) นับเป็นฉบับแรกที่ได้ออกมาเป็นระเบียบข้อบังคับ ซึ่งในสมัยต่อมา ก็ได้ได้มีการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมและใช้เป็นระเบียบข้อบังคับจนถึงปัจจุบัน (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ข)

นอกจากการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนแล้ว ในปี พ.ศ. 2452 กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลระหว่างครูขึ้นเป็นครั้งแรก เพื่อชิงโล่รางวัลของเจ้าคุณพระอาวาสฤทธสุวิศศักดิ์ ซึ่งเป็นอธิบดีกรมศึกษาธิการในสมัยนั้น สำหรับโล่นั้นได้มีแพรแถบซึ่งมีข้อความที่น่าสนใจได้ลงไว้ว่า " วิสารโท จ สามัคคี ธนคติ ธโม กิฬิตถโก " ซึ่งหมายถึง " ประโยชน์ของการกีฬา คือความกล้าหาญ ความสามัคคี ความอดทนและอดกลั้น " ในการแข่งขันครั้งนี้วางวัตถุประสงค์ไว้เพื่อให้ครูได้มีกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงน้ำใจของผู้เล่นที่มีต่อกันเป็นสำคัญ อีกทั้งเพื่อให้ครูได้เป็นผู้ชำนาญในการเล่นสำหรับได้ไปฝึกซ้อมนักเรียนต่อไปด้วย ซึ่งการแข่งขันครั้งนี้ได้วางระเบียบการแข่งขันฟุตบอลครูไว้ (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ค) ผลการแข่งขันหากโรงเรียน (แขวง) ไคชนะจะได้ครอง

โหล่นไว้เก็บรักษาไว้ 1 ปี ถ้าชนะเลิศติดต่อกัน 3 ครั้ง จะได้โหล่นไว้เป็นกรรมสิทธิ์ ในปีแรกนี้มี
 ทีมแข่งขัน 7 ทีม คือ ทีมแขวงตะวันออกเหนือ ทีมแขวงตะวันออกใต้ ทีมแขวงตะวันตกเหนือ
 ทีมแขวงตะวันตกใต้ ทีมแขวงพิเศษ ทีมโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ และทีมโรงเรียนราชแพทยาลัย
 ใช้การแข่งขันแบบพบกันหมด โดยมีผู้ตัดสินทั้งที่เป็นคนไทยและชาวต่างชาติ แต่เนื่องจากผู้ตัดสิน
 เป็นคนไทยมีน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ ผลปรากฏว่า ทีมโรงเรียนราชแพทยาลัย
 ได้คะแนนรวมมากที่สุดจึงเป็นทีมชนะเลิศ และได้โล่เงินเป็นรางวัลในการแข่งขัน การแข่งขัน
 ฟุตบอลระหว่างครูจึงมีการแข่งขันอยู่อีกเพียง 2 ปี คือ พ.ศ. 2455 (ร.ศ. 131) และ พ.ศ.
 2456 จึงได้ยุติลง (หลัง ร.ศ. 131 มีพระราชบัญญัติให้เริ่มใช้พุทธศักราชต่อจากปีรัตนโกสินทร์
 ศก) ปรากฏว่าทีมโรงเรียนแพทยาลัยครองความชนะเลิศอีกทั้ง 2 ปี จึงได้โล่เงินไว้เป็นกรรม
 สิทธิ์ และโหล่นยังคงเก็บรักษาไว้ที่คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล (สวสดี เลขานนท์, 2514)

พ.ศ. 2453 (ร.ศ. 129) กระทรวงธรรมการ ได้แต่งตั้งกรรมการขึ้นเพื่อรับผิดชอบ
 การจัดการและดำเนินการแข่งขันกีฬาฟุตบอลนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์การจัดการแข่งขันเช่น
 เดียวกับที่ผ่านมา ในปีนี้กรมศึกษาธิการ ได้มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับเกณฑ์การกำหนดอายุ
 ของผู้เข้าแข่งขัน จากเดิมอายุไม่เกิน 20 ปี เป็นอายุไม่เกิน 18 ปี เป็นการแข่งขันชิงโล่เงิน
 ของนายดับบลิว จี จอห์นสัน ที่ปรึกษากระทรวงธรรมการ เริ่มแข่งขันตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม
 พ.ศ. 2453 ถึงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2453 โดยจะหยุดการแข่งขันช่วงปิดภาคเรียน ใช้
 สนามแข่งขัน 2 สนาม ได้แก่ สนามของโรงเรียนราชบุรณะ และสนามโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์
 พร้อมทั้งในการแข่งขันครั้งนี้ได้กำหนดให้มีผู้จัดรายงานการเล่น และแพทย์ประจำสนามของการ
 แข่งขันอีกด้วย ในปีนี้มีโรงเรียนต่าง ๆ เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 18 โรงเรียน ได้แก่
 โรงเรียนประถมสุโขมาลัย โรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนประถมสามจีน โรงเรียนมัธยม-
 พิเศษอัสสัมชัญ โรงเรียนประถมอนุกรมทออาคาร(วัดสระเกษ) โรงเรียนมัธยมพิเศษเทพศิรินทร์
 โรงเรียนประถมสุทัศน์ โรงเรียนมัธยมพิเศษคฤสเคียนไฮสกูล โรงเรียนประถมบพิตรภิรมย์ โรง
 เรียนราชวิทยาลัย โรงเรียนประถมบรมนิวาส โรงเรียนมัธยมอนงค์ โรงเรียนกลุ่มพิชชาคาร
 โรงเรียนเบญจมาพิตร โรงเรียนประถมทองนพคุณ โรงเรียนราชบุรณะ โรงเรียนประถมอนงค์
 และโรงเรียนมัธยมวอลนตรีศ ใช้การแข่งขันรอบแรกแบบแพ้คัดออก และรอบที่สองจัดการแข่ง
 ขันแบบพบกันหมด แต่อย่างไรก็ตามการแข่งขันปีนี้ไม่สามารถจัดการแข่งขันได้จนเสร็จสิ้น เนื่อง
 จากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงเสด็จสวรรคตในวันที่ 23

ตุลาคม พ.ศ. 2453 ทำให้กระทรวงธรรมการได้ประกาศยกเลิกการแข่งขันกีฬานักเรียนทั้งหมด (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศพ. 16/1)

ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 (พ.ศ. 2454-2468) พระองค์ทรงศึกษาที่ประเทศอังกฤษ และโปรดชนบทรรมนิยมต่าง ๆ หลายอย่าง โปรดให้ กุลบุตรและหนุ่ม ๆ ไทยได้เล่นกีฬาฟุตบอลกันอย่างแพร่หลาย (นิมาน แจ่มจรัส, 2508) อีกทั้ง ทรงได้พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้มีการเล่นฟุตบอลในกองร้อย เสือป่าต่าง ๆ จัดการแข่งขันฟุตบอลในรูปสโมสร ดังกรรมการคณะฟุตบอลแห่งประเทศไทย ซึ่งไปก่อน นั้นได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานเกียรติบัตรการแข่งขันด้วยสการทรงร่วมเล่นด้วย ในบางโอกาสอีกด้วย (กรมสรรพาวุธทหารบก, 2513) นอกจากนั้นในส่วนของกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้จัดให้มีการเล่นและแข่งขันฟุตบอลกันมาก ซึ่งขณะนั้นมีเจ้าพระยาธรรม- สึกคัมมนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา) เป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการ ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถหลายด้าน ทั้งเป็นนักการศึกษาที่ศึกษาวิชาครูมาโดยเฉพาะ เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงใช้นามปากกาว่า "ครูเทพ" เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎรคนแรก เป็นผู้เริ่มการกีฬานักเรียน เป็นผู้ตรวจการลูกเสือมณฑลกรุงเทพฯ คนแรก เป็นครูตัวอย่าง และท่านก็เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในวงการฟุตบอลในยุคนั้นด้วย (เจ้าพระยาธรรมสติกคัมมนตรี อ้างถึงใน ถนนมวงค์ ฤกษ์เพ็ชร, 2525) อีกทั้งในส่วนของหัวเมืองต่าง ๆ (ต่างจังหวัด) ในสมัยนั้นก็กีฬาฟุตบอลได้มีการพัฒนาเป็นอย่างมาก มีการเผยแพร่ข่าวสารทางหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ ทางด้านฟุตบอลด้วย (สวัสดิ์ เลขยานนท์, 2520) ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

พ.ศ. 2454 (ร.ศ. 130) การแข่งขันฟุตบอลนักเรียนของกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ นั้นยังคงมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับในปี พ.ศ. 2444 (ร.ศ. 120) ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แล้ว มีโรงเรียนเข้าร่วมการแข่งขันด้วยอีกหลายทีม จัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออก โดยแบ่งเป็นรอบทั้งหมด 4 รอบ ใช้สนามแข่งขันที่โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์และสนามโรงเรียนราษฎร์ อีก ทั้งในการแข่งขันปีนี้ เมื่อหมดเวลาการแข่งขันแล้ว ถ้าผลการแข่งขันยังเสมอกันอยู่ จะให้มีการต่อเวลาอีก 20 นาที ส่วนการแข่งขันในรอบสุดท้าย ได้มีการจัดการแข่งขันแบบพบกันหมด 4 โรงเรียนที่ได้เข้ารอบ ได้แก่ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนนครเสด็จไสสุกุล (โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนในปัจจุบัน) และโรงเรียนอัสสัมชัญ ผลการแข่งขันในปีปรากฏว่า

โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยชนะเลิศได้รับโล่ไว้เป็นเกียรติ (การกรรทักนักเรียน, 2454)

พ.ศ. 2455 (ร.ศ. 131) กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนประจำปี โดยได้แบ่งรุ่นออกเป็น 2 รุ่น เรียกว่า ชุดเล็กและชุดใหญ่ ผู้เข้าแข่งขันในชุดเล็กจะต้องมีอายุไม่เกิน 18 ปี ส่วนผู้เล่นชุดใหญ่อายุไม่เกิน 20 ปี ในปีนั้นชุดเล็กมีโรงเรียนต่าง ๆ ส่งเข้าร่วมการแข่งขันมากถึง 25 โรงเรียน ชุดใหญ่มี 10 โรงเรียน จัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออก (กำหนดการแข่งขันฟุตบอลรุ่นเล็ก ร.ศ. 131, 2455) ชุดเล็กมีโรงเรียนต่าง ๆ เข้าร่วม ได้แก่ โรงเรียนมหาดเล็กหลวง โรงเรียนราชแพทยาลัย โรงเรียนบรมนิวาส โรงเรียนคฤสุเตียนวิทยาลัย โรงเรียนประยูรวงษ์ โรงเรียนทวิชาติเกษก โรงเรียนสามจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนมัธยมพิเศษเทพศิรินทร์ โรงเรียนมัธยมวอลนตรีศ โรงเรียนสัมพันธ์วงษ์ โรงเรียนราชสิทธิ์ โรงเรียนสุธุมาลัย โรงเรียนเบญจมบพิตร โรงเรียนมัธยมอนงค์โรงเรียนสุทัศน์ โรงเรียนโฆษิตสโมสร โรงเรียนพาณิชย์การมหาพฤฒาราม โรงเรียนทองนพคุณ โรงเรียนจักรวรรดิ โรงเรียนกลุ่มนิเทศากร โรงเรียนอนุกรมทศาการ โรงเรียนราชบพิธ โรงเรียนบพิตรภิรมย์ และโรงเรียนอมรินทร์ ส่วนชุดใหญ่มี 10 โรงเรียน ได้แก่ ครูบางพิเศษ ครูบางตะวันออกเหนือ ครูบางตะวันออกใต้ ครูบางตะวันตกใต้ โรงเรียนมหาดเล็กหลวง โรงเรียนราชแพทยาลัย โรงเรียนมิกหัดอาจารย์ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนมัธยมพิเศษเทพศิรินทร์ และโรงเรียนคฤสุเตียนวิทยาลัย โดยมีอาจารย์สุขเป็นผู้ตัดสินทั้งสองคู่และครูชมเป็นผู้จรรยาบรรณรุ่นเล็ก และนายสินเป็นผู้จรรยาบรรณรุ่นใหญ่ ผลการแข่งขันชิงชนะเลิศชุดใหญ่ระหว่างโรงเรียนมิกหัดอาจารย์กับโรงเรียนราชแพทยาลัย ในวันที่ 20 กันยายน ร.ศ. 131 ณ สนามโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ปรากฏว่าโรงเรียนราชแพทยาลัยชนะเลิศได้รับโล่ไว้เป็นเกียรติ ส่วนการแข่งขันชิงชนะเลิศชุดเล็ก ระหว่างโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยกับโรงเรียนเบญจมบพิตร ณ สนามโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ในวันที่ 2 ตุลาคม ร.ศ. 131 ผลปรากฏว่าโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยชนะเลิศ ได้โล่เงินของ มิสเตอร์ดิบบลิว จี จอห์นสัน ที่ปรึกษากระทรวงธรรมการเป็นรางวัล (สวัสดี เลขชานนท์, 2520)

พ.ศ. 2456 (เริ่มนับเป็นปีพุทธศักราช) กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน มีวัตถุประสงค์การจัดการแข่งขันคงเดิม อีกทั้งมีการจัดและดำ

เนนการแข่งขันเช่นเดียวกับปี ร.ศ.131 (พ.ศ.2455) คือ รุ่นเล็กและรุ่นใหญ่ ผลการแข่งขัน รุ่นใหญ่โรงเรียนราชแพทยาลัยชนะเลิศและรุ่นเล็กโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยชนะเลิศ ซึ่งในปีทั้งสองโรงเรียนชนะเลิศติดต่อกันเป็นเวลา 3 ปี จึงได้โล่เงินของกรมศึกษาธิการไว้เป็นกรรมสิทธิ์ (ข่าวกรมศึกษาธิการ, 2456)

นอกจากนั้นในช่วงปี พ.ศ.2456-2458 เริ่มมีการเล่นฟุตบอลอีกชนิดหนึ่งเกิดขึ้นในโรงเรียนราชแพทยาลัย ฟุตบอลชนิดนี้ใช้ตะกร้อแทนลูกฟุตบอล เรียกว่า "ฟุตบอลตะกร้อ" เป็นฟุตบอลจำบ่ม หรือฟุตบอล "จำแข่ง" ซึ่งมีการเล่นฟุตบอลที่ไม่มีระเบียบ ไม่จำกัดและไม่มีข้อบังคับการเล่น ใครจะอยู่ข้างใดก็ได้เพียงแต่เวลาลงเล่นให้ประกาศตนว่าจะอยู่ข้างใดเท่านั้น ไม่จำกัดเวลาในการเล่น ไม่มีผู้ตัดสิน ไม่จำกัดเขตสนาม ใช้อริหรือชาวท่าเป็นเสาประตู การเล่นจึงเป็นไปในลักษณะชุลมุน กล่าวคือ เมื่อลูกตะกร้อไปทางใดคนก็จะไปรวมกันอยู่ที่นั่น เป็นผลทำให้หน้าแข้งของแต่ละคนระบมกันไปทั่ว จึงได้เกิดชื่อใหม่หรือที่เรียกว่า "ฟุตบอลจำบ่ม" หรือ "ฟุตบอลจำแข่ง" ขึ้น (สวัสดิ์ เลขยานนท์, 2520) ต่อมาภายหลังการเล่นฟุตบอลในลักษณะนี้ ได้มีการแพร่หลายไปในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด และได้มีการพัฒนาจนกลายเป็น "ฟุตบอลรูหนู" หรือ "ฟุตบอลโต๊ะเล็ก" ที่เล่นกันอยู่ในปัจจุบันนี้ (กรมพลศึกษา, 2534)

พ.ศ.2457 กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้เริ่มมีจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน โดยแบ่งเป็น 3 รุ่น คือ รุ่นเล็ก รุ่นกลาง และรุ่นใหญ่ โดยยังมีวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันคงเดิม นับได้ว่าเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสได้แข่งขันมากยิ่งขึ้น ในการแข่งขันรุ่นเล็ก มีโรงเรียนต่าง ๆ ส่งเข้าร่วมการแข่งขัน 6 โรงเรียน และโรงเรียนที่ชนะเลิศได้แก่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รุ่นกลางมีโรงเรียนต่าง ๆ ส่งเข้าร่วมการแข่งขัน 12 โรงเรียน โรงเรียนชนะเลิศได้แก่โรงเรียนราชแพทยาลัย และรุ่นใหญ่มีโรงเรียนต่าง ๆ เข้าร่วมแข่งขัน 7 โรงเรียน โรงเรียนที่ชนะเลิศได้แก่โรงเรียนราชแพทยาลัย (สวัสดิ์ เลขยานนท์, 2520)

พ.ศ.2458 กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน โดยได้ยึดหลักการจัดเช่นเดียวกับปี พ.ศ.2457 แต่สำหรับปี พ.ศ.2458 ได้มีการจัดเจ้าหน้าที่ประจำการแข่งขันฟุตบอลฝ่ายต่าง ๆ ขึ้น เพื่อควบคุมและดำเนินการแข่งขันให้เป็นที่เรียบร้อย

ประกอบด้วย ผู้ตัดสิน ผู้กำกับเส้น และผู้ตรวจงานการแข่งขัน นอกจากนั้นยังได้จัดให้เจ้าของบ้าน ซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่เป็นเจ้าของสนามแข่งขัน ทำหน้าที่ดูแลและช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ฝ่ายอื่น ๆ ในการดำเนินการต่าง ๆ ตลอดจนจัดสถานที่สำหรับแข่งขัน ผู้ใหญ่บ้านเป็นครูที่มีหน้าที่ในการดูแลรักษาสนาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อยตลอดการแข่งขัน อีกทั้งป้องกันเหตุต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น ทำรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถจัดให้มีครูผู้ช่วยในการดูแลเหตุการณ์ต่าง ๆ รอบ ๆ สนามอีกด้วย (การแข่งขันฟุตบอล สก 2458, 2458) ในปีนี้มีโรงเรียนต่าง ๆ ส่งเข้าร่วมการแข่งขันดังนี้ รุ่นเล็ก มีโรงเรียนส่งเข้าแข่งขัน 9 โรงเรียน รุ่นกลาง มีโรงเรียนส่งเข้าร่วมการแข่งขัน 6 โรงเรียน และรุ่นใหญ่ มีโรงเรียนส่งเข้าร่วมการแข่งขัน 6 โรงเรียน ใช้การแข่งขันแบบพบกันหมดทุกคู่ ผลการแข่งขันชนะเลิศรุ่นเล็ก ได้แก่ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ชนะเลิศรุ่นกลางชนะเลิศ ได้แก่ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และชนะเลิศรุ่นใหญ่ได้แก่โรงเรียนราชแพทยาลัย (การแข่งขันฟุตบอลของกรมศึกษาธิการ, 2458)

นอกจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ แล้วในส่วนของการจัดการแข่งขันฟุตบอลประชาชนที่มีหลักฐานปรากฏ พบว่าในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 นี้ เป็นยุคทองของการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยก็ว่าได้ มีการเล่นและการจัดการแข่งขันด้วยกันหลายครั้ง อีกทั้งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จพระราชดำเนินไปประทับทอดพระเนตรการแข่งขันรายการต่าง ๆ แทบจะมิได้ขาด และได้พระราชทานรางวัลสำหรับผู้ที่เข้าแข่งขัน ตลอดจนพระราชทานรางวัลสำหรับทีมที่มีฝีมืออ่อนที่สุดได้แก่ถ้วยกลาอีกด้วย จนมีการเรียกการแข่งขันฟุตบอลที่พระองค์เสด็จไปทอดพระเนตรในสมัยนั้นว่า "ฟุตบอลหน้าพระที่นั่ง" (สวัสด์ เลขชานนท์, 2520)

ในปี พ.ศ. 2458 ได้มีการเล่นและการจัดการแข่งขันฟุตบอลระหว่าง ทหาร ตำรวจ และเสือป่า ขึ้นหลายครั้ง ทั้งในส่วนพระนครก็มีทีมของราชกรีฑาสโมสร หรือสปอร์ตคลับที่มีสมาชิกส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองไทย บางครั้งมีคนไทยปนอยู่บ้าง คนหรือสองคนได้มีการเล่นกันเองในฤดูแล้ง ฝน ทุก ๆ สัปดาห์ และได้มีการเล่นประลองฝีมือกันในลักษณะชุดเหย้า (Home team) และชุดเยือน (Visiting team) ซึ่งส่วนใหญ่แล้วทีมราชกรีฑาสโมสรมักจะเป็นชุดเหย้า ทั้งนี้เนื่องจากมีสนามดีได้มาตรฐาน มีห้องน้ำที่สะอาด และมีน้ำหวานเลี้ยงตลอดการแข่งขัน ทำให้ทีมต่าง ๆ มีความต้องการจะเป็นทีมเยือนเสียมากกว่า (สวัสด์

เลขชานนท์, 2520) นอกจากนั้นในหัวเมืองต่าง ๆ (ต่างจังหวัด) ดังเช่นในมณฑลปักษ์ใต้ มีคนนิยมเล่นกันมากและได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลวาศิวหน้าพระที่นั่งขึ้น ที่สนามสโมสรเสือป่า นครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2458 โดยมีทีมเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 6 ทีม และในวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2458 มีทีมร่วมการแข่งขันอีก 6 ทีม เป็นต้น (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ บ. 8/1)

นอกจากนั้นในปีเดียวกันนี้ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลระหว่าง ทหาร ตำรวจ และเสือป่า และพระราชทานถ้วยทองเป็นรางวัลเรียกการแข่งขันครั้งนี้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลสำหรับพระราชทานถ้วยทองของหลวง" (ฟุตบอลถ้วยนิกรบ) การแข่งขันเริ่มตั้งแต่วันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2458 ถึงวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2458 จึงสิ้นสุดลง การแข่งขันครั้งนี้นับได้ว่าเป็นการเริ่มเล่นฟุตบอลในชุดใหม่ เพราะเป็นการแข่งขันระหว่างผู้มีวิรุฒิ หรือพ้นจากสภาพนักเรียนชั้นประถมและมีชอมแล้ว (ระดับประชาชน) อีกทั้งนับได้ว่าเป็นการแข่งขันในรูปแบบสโมสรขึ้นเป็นครั้งแรกของเมืองไทย ในการแข่งขันครั้งนี้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นหลายคณะที่สำคัญคือกรรมการที่ปรึกษา กรรมการจัดการและกรรมการผู้ตัดสิน ทำหน้าที่ในการจัดและดำเนินการแข่งขันครั้งนี้ทุกคู่ โดยการแข่งขันทุกคู่ได้จัดให้แข่งขันที่ สนามเสือป่า ถนนหน้าพระลาน สวนดุสิต (กองอำนวยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติปัจจุบัน) มีทีมที่ร่วมในการแข่งขันทั้งหมด 12 ทีม รอบแรกทำการแข่งขันโดยจับฉลากประกบคู่ รวมได้ 6 คู่ รอบสองจับฉลากแข่งขันกันใหม่โดยแยกพวกกลุ่มแพ้กับผู้ชนะในครั้งก่อน ผลการแข่งขันในรอบนี้หากทีมใดแพ้ก็จะดกรอบไปเลย ส่วนทีมที่ชนะได้เข้ารอบสาม ซึ่งมีจำนวน 6 ทีม และใช้การแข่งขันแบบพบกันหมดแล้วนับคะแนนรวมเพื่อหาผู้ชนะเลิศ การแข่งขันในรอบนี้หากเสมอกันจะต้องทำการแข่งขันกันใหม่ จนกว่าจะได้ผู้ชนะที่แท้จริง อีกทั้งในการแข่งขันได้มีการเก็บค่าชมการแข่งขันด้วย มีการจัดพิมพ์สมุดระเบียบการของการแข่งขัน เป็นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยมีความเป็นมาและวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันเป็นภาษาอังกฤษ (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ง) ซึ่งสรุปเป็นภาษาไทยได้ดังนี้ (ระเบียบการแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของหลวง 2458 (ภาษาอังกฤษ) อ้างถึงใน สวัสดิ์เลขชานนท์, 2520)

ด้วยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้สังเกตเห็นว่าประชาชนชาวสยามในวันหนึ่ง ๆ ไม่ค่อยมีโอกาสที่จะได้ทำกิจกรรมเพื่อสุขภาพและนันทนาการ ซึ่งก่อให้เกิดการ

บาดเจ็บทั้งทางร่างกายและจิตใจได้ อันอาจทำให้ประชาชนชาวสยามอ่อนแอ ก็จะส่งผลให้
สังคมประเทศสยามอ่อนแอตามไปด้วย จากเหตุผลดังกล่าวนี้พระองค์จึงได้จัดการแข่งขันกีฬา
ฟุตบอลขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ คือ

1. การแข่งขันฟุตบอลเป็นกีฬาที่มีการแข่งขันหรือต่อสู้กันอย่างเปิดเผย สามารถ
เห็นผลการแพ้หรือชนะได้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้เล่นมีความเป็นนักกีฬาอย่าง
เต็มภาคภูมิ (ใจนักเลง)
2. การแข่งขันฟุตบอลนี้ทีมซึ่งเป็นฝ่ายชนะ จะต้องอาศัยความสามัคคีจากผู้เล่น
ในทีม ไม่สามารถเล่นคนเดียวให้ชนะได้ (สามัคคี)
3. การแข่งขันฟุตบอลนี้ผู้เล่นจะต้องมีความกล้า ไม่กลัวอุปสรรคใด ๆ (อาจหาญ)
4. การแข่งขันฟุตบอลนี้จะต้องใช้ความอดทน เพื่อให้ทีมได้ชัยชนะ (อดทน)
5. กีฬาฟุตบอลทำให้ร่างกายแข็งแรง จากการวิ่งอย่างค่อเนื่องตลอดเกมการ
แข่งขัน

ทีมที่เข้าร่วมในการแข่งขันทั้งหมด 12 ทีม นั้น ได้แก่ นักเรียนนายร้อยทหารบก
นักเรียนนายเรือ นักเรียนนายตำรวจจตุร นักเรียนนายสารวัตร กรมนักเรียนเสือป่าหลวง
เสือป่าเสนากลาง เสือป่ากองพันพิเศษรักษาพระองค์ กรมเสือป่าราบหลวงรักษาพระองค์
กรมพรานหลวงรักษาพระองค์ กรมเสือป่าม้าหลวงรักษาพระองค์ กรมทหารมหาดเล็ก และ
กรมทหารรักษาพระองค์ อีกทั้งการแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการของคณะฟุตบอลถ้วยทองก็ได้ขอ
เปลี่ยนคำว่า "โกล์" เป็น "ประตู" ด้วย

สำหรับอัตราค่าเก็บค่าเข้าชม ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ได้มีการเก็บค่าผ่านประตูเข้าชม
กีฬานั้น ได้มีการจัดที่คูไว้ 3 ชั้น คือ (สวีส์ดี เลขอานนท์, 2520)

ชั้นที่ 1 นั่งเก้าอี้ ระหว่างกลางสนาม 1.00 บาท

ชั้นที่ 2 นั่งอิฐจันทร์ ระหว่างกลางสนาม 50 สตางค์

ชั้นที่ 3 รอบเส้นข้าง และเส้นโกล์ทางเหนือ 10 สตางค์

สำหรับพลทหาร พลตระเวน พลตำรวจ ลูกเสือ และนักเรียนในเครื่องแบบเก็บ
1 สตางค์ เงินรายได้จากการแข่งขันทั้งสิ้น 6,049 บาท 95 สตางค์ ได้นำไปบำรุงราชนาวี
สมาคมและสภาภาษาชวด และในการแข่งขันวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2458 ได้มีการลงผลการ
แข่งขันในหนังสือพิมพ์รายวันกรุงเทพ ฯ เดลิเมล์ด้วย นับเป็นครั้งแรกที่หนังสือพิมพ์ได้ออกข่าว
ด้วย

ในวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2458 ภายหลังจากการแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของ หลวงได้เสร็จไปหมดแล้ว พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นว่าประเทศไทย ควรที่จะมีหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาฟุตบอล จึงได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ผู้ที่เป็นการกรรมการในคณะฟุตบอลถ้วยทองของหลวง ได้เปลี่ยนสภาพ เป็นกรรมการคณะฟุตบอลแห่งสยาม โดยให้ความคุ้มครองและดำเนินกิจการต่าง ๆ ให้เป็นที่เรียบร้อย และดำรงคงอยู่ ดังมีรายชื่อกรรมการคณะฟุตบอลแห่งสยาม ดังนี้ (สวัสดิ์ เลขยานนท์, 2520)

1. พระยาประสิทธิ์ศุภการ	นายก
2. หม่อมเจ้าสิทธิพร กฤดากร	อุปนายก
3. พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงสิงหวิกรม
เกรียงไกร	กรรมการ
4. หม่อมเจ้าเขจรวิสุตย์ กฤดากร	กรรมการ
5. พระยาไพศาลศิลปศาสตร์ (รื่น ศยามานนท์)	กรรมการ
6. พระยาบริหารราชมานพ (เนียน สาคกริก)	กรรมการ
7. พระราชครูธวัช (เสริญ ปัญหารุ่น)	เลขาธิการ

ประกาศนี้ นายพลตรี นายพลเสื่อป่า พระยาประสิทธิ์ศุภการ (หม่อมหลวงเพ็ญ พังบุญ) นายกสมาคมเป็นผู้ลงนาม

วันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2458 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้า ฯ ให้มีการคัดเลือกนักฟุตบอลขึ้นนำจากการผสมจากนักฟุตบอลทีมต่าง ๆ ทั้งจากทหาร ตำรวจและ เสื่อป่าที่เข้าแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยทองของหลวง เพื่อดังเป็นคณะนักฟุตบอลสปอร์ตแมนสยามหรือ ทีมชาติสยาม จำนวน 2 ทีม มาทำการฝึกซ้อม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมทีมสำหรับการแข่ง ขันในนัดสำคัญ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จทอดพระเนตรการซ้อมฟุตบอลทีม ผสมนี้ด้วย อีกทั้งในวันนั้นพระองค์ได้พระราชทานถ้วยทองของหลวง แก่โรงเรียนที่ชนะเลิศการแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของหลวง ได้แก่ทีมจากโรงเรียนนาขเรือ รวมทั้งได้พระราชทานแหวนสาย นานิกาทองลงอา มีพระมหามงกุฎ แก่ผู้ที่เข้าร่วมในการแข่งขันด้วย ซึ่งนับได้ว่าถ้วยทองของ หลวงนี้ถือเป็นรางวัลกีฬาถ้วยแรก ที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทานและ เป็นถ้วยแรกที่แข่งขันกันระหว่างสโมสร แต่อย่างไรก็ตามการแข่งขันฟุตบอลรายการถ้วยทอง ของหลวงหรือถ้วยทองนักรบนี้ มีการแข่งอยู่เพียงอีกไม่กี่ปี คือในปี พ.ศ. 2459 และ ปี พ.ศ.

2460 ผลการแข่งชันปรากฏว่าทีมของกรมนักเรียนแพทย์เสื่อปา(โรงเรียนราชแพทยาลัย) ชนะเลิศทั้งสองครั้ง ครั้นต่อมาในปี พ.ศ.2561 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ย้ายฟุตบอลถ้วยทองของหลวงไปแข่งชันที่พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม และค่ายบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี เนื่องในโอกาสการซ้อมรบของกองเสื่อปาทั้งหลาย (สวัสดี เลขยานนท์, 2520) จากนั้นก็ไม่ปรากฏหลักฐานการแข่งชันฟุตบอลรายการนี้อีก ซึ่งอาจถือได้ว่าการแข่งชันฟุตบอลรายการนี้ ได้กลายเป็นการแข่งชันฟุตบอลในระดับชาติที่ส่งผลให้กีฬาฟุตบอลได้มีการแพร่หลายไปในต่างจังหวัด หรือหัวเมืองเป็นครั้งแรกของเมืองไทยก็อาจจะเป็นไปได้ (กรมพลศึกษา, 2534)

ต่อมา ในวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2458 กรมการคณะฟุตบอลแห่งสยามได้จัดให้มีการแข่งชันฟุตบอลระหว่าง ทีมชาติสยาม กับ ทีมราชกรีฑาสโมสร ณ สนามราชกรีฑาสโมสร ถนนสนามม้า ปทุมวัน ซึ่งการแข่งขันครั้งนี้ทีมชาติสยามชนะ (2:1) จึงได้ครองถ้วยและเหรียญที่ระลึกของราชกรีฑาสโมสร (สวัสดี เลขยานนท์, 2520) การแข่งชันครั้งนี้ได้มีหนังสือพิมพ์ลงข่าวโดยละเอียด ในวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ.2458 โดยได้พาดหัวเรื่องด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่ว่า "ชาติไทย ไซโย" และได้กล่าวถึงเรื่องราวดังนี้

" เมื่อวันที่ 23 ได้มีการเล่นชิงชัยในระหว่างพวกไทยคัดเลือก กับสมาชิกของราชกรีฑาสโมสรคัดเลือก ที่สนามราชกรีฑา ปทุมวัน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จทอดพระเนตร

ในวันนี้ออกจะเป็นการเล่นสำหรับชาติไทย ในนามคณะสปอร์ตคนมนสยาม ฝ่ายชนะจะได้ถ้วยและเหรียญที่ระลึกของราชกรีฑา

คนดู ที่นั่งอัฒจันทร์ และข้างสนาม ได้นั่งรอบไปหมดทั้งไทยและชาวต่างประเทศ คนไทยทุกคนคงจะพากันใจเต้นอากให้ไทยชนะ คนต่างประเทศก็คงอากให้พวกเขาชนะเช่นกัน" (หนังสือพิมพ์กรุงเทพฯ เดลิเมล์ ฉบับวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ.2458 อ้างถึงใน สวัสดี เลขยานนท์, 2520) และได้มีการแข่งชันกันอีกเป็นครั้งที่ 2 ระหว่างทีมชาติสยามกับทีมราชกรีฑาสโมสร ณ สนามเสื่อปา สวนดุสิต ในวันเสาร์ที่ 18 ธันวาคม พ.ศ.2458 ซึ่งผู้แข่งชันทั้งสองทีมเป็นชุดเดิมกับครั้งแรก ผลปรากฏว่าการแข่งชันในครั้งนี้อย่างเสมอกัน (1:1) หนังสือพิมพ์รายวันกรุงเทพ ฯ เดลิเมล์ ได้กล่าววิจารณ์การแข่งชันครั้งนี้ ซึ่งมีการเล่นที่ค่อนข้างจะรุนแรง โดยวิจารณ์ไว้ว่า (สวัสดี เลขยานนท์, 2520)

" การเล่นวันนี้ ขึ้นแรกก็เรือบร้อยดี แต่ต่อมาออกจะรุนแรงขึ้นทุกที มีโดนกันล้มโดย ไม่จำเป็นบ่อย ๆ ถ้าจะพูดถึงความเรือบร้อย ความงามระหว่างผู้เล่น ผู้ครวาก่อนมิได้

ทั้งนี้เป็นเพราะผู้ชู้ว ให้ผู้เล่นบังเกิดโทษขึ้น ก็เป็นไปได้ เพราะพวกที่ยืนคูดอยู่ รอบสนาม ๓ ด้านนั้น ร้องให้ท้ายและเฮียฮั่นข้างหนึ่งอยู่ตลอดเวลา ส่วนริเฟอริ (ผู้ตัดสิน) ก็ได้รับวจาอันไม่เสนาะโศครเต็มที่ และมีการฮาปากันไม่เลือกซึ่งเป็นการเล่นไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะเป็นการเล่นเฉพาะหน้าพระที่นั่ง และชิงชัยสำหรับชาติ ..."

พ.ศ. 2459 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นว่าการเล่นฟุตบอล นั้นเป็นสิ่งที่จะช่วยในการฝึกฝนให้ผู้เล่นมีกำลังร่างกายอดทน แข็งแรง ยิ่งไปกว่านั้นยังมีประ โยชน์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่จะบำรุงความสามัคคีในหมู่ผู้เล่น พระองค์ได้ทรงพระกรุณา โปรดเกล้า ฯ ให้คณะกรรมการฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้จัดตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้น ในวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2459 ซึ่งมีพระองค์ทรงเป็นองค์อุปถัมภ์ และได้มีพระบรมราชโองการให้ตรา ข้อบังคับลักษณะปกครองคณะฟุตบอลแห่งประเทศไทย (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ น.ร.6 บ/9) (ดังมีรายละเอียดที่ภาคผนวก จ) นอกจากนั้นก็ยังมีพระประสงค์ให้คณะฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้เลือก ตนเอง และจัดการปกครองตนเองสืบต่อไป ตามแบบอย่างคณะและสมาคมอื่น ๆ ซึ่งกรรมการที่ จะมาเป็นสภาพปกครองและทำกิจธุระของคณะฟุตบอลสยามต่อไปนั้น ให้สมาชิกเลือกตั้งกันขึ้นเอง (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ บ.8/11) จากการจัดตั้งครั้งนี้เป็นการเปิดโอกาสแก่สโมสรฟุตบอล ของกรมทหาร และกรมในกระทรวงทบวงการทั้งปวง หรือแม้แต่บริษัทที่ทำการค้าขาย มีโอกาส เข้ามาเป็นสมาชิกของคณะฟุตบอลแห่งประเทศไทย ปรากฏว่ามีทีมฟุตบอลต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิก และ มีการขอตั้งสโมสรฟุตบอลของหน่วยงานต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก เช่น สโมสรฟุตบอลกรมวัง สโมสรกรมพรานหลวงรักษาพระองค์ สโมสรกรมปราบหลวงรักษาพระองค์ สโมสรกรมมหรสพ เป็นต้น (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ บ.8/3)

ในปี พ.ศ. 2459 นอกจากคณะฟุตบอลแห่งประเทศไทย จะได้จัดการแข่งขันฟุตบอลถ้วยทอง ของหลวง (ถ้วยทองนักรบ) เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมาแล้ว คณะฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้จัดการ แข่งขันฟุตบอลขึ้นอีกรายการหนึ่ง เรียกว่า "การแข่งขันฟุตบอลสำหรับถ้วยของคณะฟุตบอลแห่ง สยาม" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้การ เล่นฟุตบอลได้มีการแพร่หลายยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการ เปิดโอกาสให้ผู้ที่ยังไม่ชำนาญในการเล่นได้ฝึกหัดให้ชำนาญขึ้น ซึ่งในการแข่งขันฟุตบอล

ราชการนี้ จะไม่ให้ผู้เล่น 6 สโมสร ในรอบที่สุดของการแข่งขันฟุตบอลสำหรับถ้วยทองของหลวงในปี พ.ศ. 2458 เข้าเล่น ด้วยจัดว่าเป็นผู้ที่มีความชำนาญแล้ว และไม่อนุญาตให้ผู้เล่นที่ยังคงเป็นนักเรียนอยู่ในโรงเรียนหนึ่งโรงเรียนใดเข้าเล่น เนื่องจากมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลสำหรับโล่เงินของกรมศึกษาธิการ ซึ่งเปิดโอกาสให้เล่นอยู่แล้ว การแข่งขันครั้งนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้สโมสรฟุตบอลของกรมทหาร และกรมในกระทรวงต่าง ๆ กับบริษัทการค้าขาย และสโมสรฟุตบอลอื่น ๆ ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามระเบียบ ได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ (กองจดหมายเหตุนานาชาติ น.ร. 6 บ/10) (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ฉ)

สำหรับการแข่งขันฟุตบอลสำหรับถ้วยของคณะฟุตบอลแห่งสยาม ในปี พ.ศ. 2459 ปรากฏว่ามีทีมสโมสรต่าง ๆ สมัครเข้าร่วมการแข่งขันมากมาย บางทีมเป็นทีมเริ่มฝึกหัดใหม่ซึ่งมีมือที่แตกต่างจากทีมที่เคยเล่นกันมาบ่อยครั้งแล้ว ถ้าจัดให้เข้าร่วมในการแข่งขันก็จะดูแล้วไม่เหมาะสม ดังนั้นคณะฟุตบอลแห่งสยาม จึงมีการคัดเลือกทีมที่มีความสามารถ มีประสบการณ์ในการเล่นและการแข่งขันที่ใกล้เคียงกันได้แข่งขันด้วยกัน 1 ชุด เรียกว่า "การแข่งขันฟุตบอลถ้วยใหญ่" (ถ้วย ก) ส่วนในทีมที่มีนักฟุตบอลที่มีฝีมือดีกว่าทีมถ้วยใหญ่เล็กน้อย และอยู่ในลักษณะฝีมือที่ใกล้เคียงกันก็ได้จัดให้แข่งขันด้วยกันอีก 1 ชุด เรียกว่า "การแข่งขันฟุตบอลถ้วยน้อย" (ถ้วย ข) ซึ่งคณะฟุตบอลแห่งสยาม ได้จัดการแข่งขันเพื่อหาผู้ชนะเลิศในฟุตบอลทั้ง 2 ระดับนี้ขึ้นเป็นประจำทุก ๆ ปี (ในปัจจุบันเรียกการแข่งขันนี้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก และ ข) (กองจดหมายเหตุนานาชาติ บ. 3/2) อีกทั้งได้ทูลเชิญพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จเป็นองค์ประธาน ในการแข่งขัน พร้อมกับมอบถ้วยรางวัลและของที่ระลึกเป็นประจำสม่ำเสมออีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามการแข่งขันจำเป็นจะต้องงดเว้นไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง คือในระหว่าง พ.ศ. 2475-2490 (ถ้วย ข งดจัดการแข่งขันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2474) ทั้งนี้เนื่องมาจากอยู่ในช่วงการเปลี่ยนแปลงการปกครองและมหาสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งมีแต่เพียงการรวมทีมเพื่อเล่นกันอย่างสนุกสนานตามสถานที่ต่าง ๆ อยู่อย่างสม่ำเสมอเท่านั้น จนสงครามโลกครั้งที่ 2 ผ่านพ้นไป สมาคมฟุตบอลแห่งสยาม ได้จัดและดำเนินการแข่งขันฟุตบอล ถ้วยใหญ่และถ้วยน้อยเป็นประจำทุกปี (ยกเว้นบางปีที่มีเหตุขัดข้อง) (ประดิษฐ์ นิธิยานันท์, 2526) ดังที่ปรากฏหลักฐานของผลการแข่งขันในปีต่าง ๆ ของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ อย่างชัดเจน (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ช)

นอกจากนั้น ในปี พ.ศ. 2459 การจัดและดำเนินการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนของกรม

ศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ยังคงได้มีการจัดการแข่งขันเช่นเดียวกับที่ผ่านมา โดยมี วัตถุประสงค์คงเดิม แต่ในปีที่กรมศึกษาธิการได้มีการกำหนดอายุของนักฟุตบอลที่เข้าแข่งขันใน รุ่นเล็ก คือ ให้มีอายุไม่เกิน 14 ปี ส่วนรุ่นกลางและรุ่นใหญ่ไม่กำหนดอายุไว้ การแข่งขันทั้ง 3 รุ่น ใช้การแข่งขันแบบพบกันหมด ที่สนามของโรงเรียนเทพศิรินทร์และสนามโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รุ่นเล็ก มีโรงเรียนเข้าร่วมการแข่งขัน 12 โรงเรียน ชนะเลิศ ได้แก่ โรงเรียนเทพศิรินทร์ รุ่นกลาง มีโรงเรียนเข้าร่วมการแข่งขัน 11 โรงเรียน ชนะเลิศ ได้แก่ โรงเรียนสวนกุหลาบ รุ่นใหญ่ มีโรงเรียนร่วมการแข่งขัน 3 โรงเรียน ชนะเลิศ ได้แก่ โรงเรียนราชแพทยาลัย อีกทั้งการแข่งขันในปีที่ กรมศึกษาธิการได้มีการเก็บค่าเข้าชมการแข่งขันด้วย โดยได้กำหนดให้ทีมที่เข้าแข่งขันแต่ละครั้งสามารถนำคนเข้าสนามได้ไม่เกิน 30 คน และไม่ต้องจ่ายค่าผ่านประตู นอกนั้นต้องจ่ายค่าผ่านประตูคนละ 10 สตางค์ ออกวัน นักเรียนในเครื่องแบบ พลทหารบก ทหารเรือ พลตำรวจภูธร และตำรวจนครบาลให้เสียเงินค่าผ่านประตูคนละ 1 สตางค์ และการแข่งขันฟุตบอลนี้ ถ้าผู้เล่นมีการเล่นเกเร ผิดระเบียบ และถูกไล่ออกจากการแข่งขัน ผู้ตัดสินจะเรียกครูใหญ่มาคาดโทษไว้แล้วจึงจะให้ผู้เล่นลงแข่งขันต่อไปได้ เมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน กรมศึกษาธิการได้ให้โรงเรียนเพาะช่างจัดทำเหรียญรางวัลมอบให้กับผู้เล่นทีมที่ชนะเลิศทั้ง 3 รุ่น อีกด้วย (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศส.16/3)

พ.ศ.2460 กรมศึกษาธิการ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน โดยปีนี้ กระทรวงธรรมการ ได้วางข้อบังคับการแข่งขันฟุตบอล สำหรับโรงเรียนของกรมศึกษาธิการ ซึ่งได้ยึดวัตถุประสงค์เดิมในการแข่งขันคือ 1. ใจนักเลง 2. สามัคคี 3. อัจฉาญ 4. ขันติ แบ่งการแข่งขันออกเป็น 2 รุ่น ได้แก่ รุ่นใหญ่และรุ่นเล็ก ซึ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับเรื่องอายุคือ ได้กำหนดอายุของนักเรียนรุ่นใหญ่อายุไม่เกิน 18 ปี (จากเดิมไม่เกิน 20 ปี) และรุ่นเล็กไม่เกิน 15 ปี จากเดิมไม่เกิน 18 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2460) อีกทั้งได้ยึดเกณฑ์การกำหนดรุ่นและอายุไว้จนถึง พ.ศ.2464 (สุนทร มันสงวน, 2532) ต่อมาใน พ.ศ.2465 ได้มีการตั้งกระทรวงศึกษาธิการทำหน้าที่แทนกระทรวงธรรมการ ได้จัดและดำเนินการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนประจำปี โดยยังคงมีวัตถุประสงค์การจัดการแข่งขันเช่นเดิมยังไม่เปลี่ยนแปลง ในปีนี้ได้แบ่งการแข่งขันฟุตบอลออกเป็น 3 รุ่น โดยใช้ส่วนสูงเป็นเกณฑ์กำหนดรุ่นเป็นครั้งแรก คือ รุ่นเล็ก ไม่เกิน 150 เซนติเมตร รุ่นกลาง ไม่เกิน 160 เซนติเมตร และรุ่นใหญ่ไม่กำหนดส่วนสูงของผู้เล่น (ข้อบังคับการแข่งขันฟุตบอล, 2465) จนกระทั่งปี พ.ศ.2466 กระทรวงศึกษาธิการได้จัดการ

แข่งขันฟุตบอล 4 รุ่น คือ รุ่นเล็ก ส่วนสูงไม่เกิน 150 เซนติเมตร มีอายุไม่เกิน 16 ปี รุ่นกลาง ส่วนสูงไม่เกิน 160 เซนติเมตร มีอายุไม่เกิน 18 ปี รุ่นใหญ่ ไม่กำหนดอายุและส่วนสูง แต่ต้องไม่เป็นผู้เล่นของสโมสรหรือคณะฟุตบอลสยามและคณะฟุตบอลเสือป่า และรุ่นพิเศษจัดสำหรับนักเรียนไม่จำกัดอายุและส่วนสูง (ข้อบังคับการแข่งขันฟุตบอล, 2466) จัดการแข่งขันรอบแรกแบบแพ้คัดออก คัดเข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย และแข่งขันแบบพบกันหมด ใช้สนามแข่งขัน 2 สนาม คือ สนามโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และสนามโรงเรียนเทพศิรินทร์ สำหรับผลการแข่งขันในปีนี้ รุ่นเล็กชนะเลิศ ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญ รุ่นกลางชนะเลิศ ได้แก่ โรงเรียนเบญจมบพิตร รุ่นใหญ่ชนะเลิศ ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และรุ่นพิเศษชนะเลิศ ได้แก่ โรงเรียนพรานหลวง (รายงานกรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอลของกระทรวงศึกษาธิการ, 2466) ในส่วนของการจัดการแข่งขันในรุ่นพิเศษ ได้จัดการแข่งขันอีก 2 ปี คือ พ.ศ. 2467 และ พ.ศ. 2468 (ปี พ.ศ. 2468 ไม่มีการกำหนดอายุผู้เล่นทุกรุ่น คงไว้แต่ส่วนสูงเป็นเกณฑ์การแข่งขันอย่างเดียว) ผลการแข่งขันจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชนะเลิศทั้งสองปี และได้รับถ้วยเป็นกรรมสิทธิ์ด้วย จากนั้นไม่มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลรุ่นพิเศษอีก เนื่องจากการแข่งขันรุ่นนี้มีทีมที่อยู่ในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาร่วมการแข่งขัน 3 ทีม ได้แก่ โรงเรียนนายร้อยทหารบก โรงเรียนนายเรือ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นที่รวมของนักฟุตบอลมีเท้าดีจากโรงเรียนมัธยมต่าง ๆ แต่กระทรวงธรรมการมุ่งเน้นที่จะจัดการแข่งขันสำหรับเด็กเล็ก จึงได้ยกเลิกการแข่งขันในรุ่นพิเศษไป (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศธ. 16/20) และต่อมาภายหลังสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยก็ได้ทำหน้าที่ในการจัดการแข่งขันฟุตบอลในระดับมหาวิทยาลัย ดังเห็นจากรายงานการศึกษา ประจำปี พ.ศ. 2500 ได้กล่าวถึงการจัดการแข่งขันฟุตบอลประเภทมหาวิทยาลัยของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ในสมัยนั้นว่ามีทีมจากมหาวิทยาลัยถึง 10 มหาวิทยาลัยได้ร่วมในการแข่งขัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2501)

พ.ศ. 2463 (ร.ศ. 139) พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้เบิกเงินเป็นค่าทำสิ่งของต่าง ๆ ไว้เป็นเกียรติแก่คณะฟุตบอลที่ร่วมในการแข่งขันฟุตบอลที่คณะฟุตบอลแห่งประเทศไทยจัด โดยได้ทำสื่อสามารถ และกรอรูปเงินเป็นรางวัลสำหรับคณะฟุตบอลกรมกองต่าง ๆ ดังที่หนังสือของกรมหลวงวชิรญาณวงศ์ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2463 แจ้งว่า ได้ทำสื่อสำหรับเล่นฟุตบอล สื่อแสดงความสามารถของผู้เล่นฟุตบอล และทำกรอรูปเงินสำหรับสโมสรฟุตบอล สิ้นเงินไปจำนวน 1,652 บาท และได้พระราชทานแก่สโมสรฟุตบอล

กรมกองต่าง ๆ และต่อมาได้เปลี่ยนแปลงรางวัลเป็นถ้วยเงินและแหวนทองคำ ดังกรมทรมสพ ได้ลงในหนังสือ วันที่ 21 มีนาคม พ.ศ.2465 แจ้งว่า จางวางโท พระธำนิษฐเทวา ได้สั่งให้จัดทำถ้วยเงินและแหวนทองคำสำหรับพระราชทานแก่สโมสรฟุตบอลที่ชนะเลิศและผู้ตัดสิน ซึ่งกรมช่างมหาดเล็กได้จัดทำเสร็จสิ้นแล้ว ใช้เงินจำนวนทั้งหมด 1,100 บาท (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ บ.8/7)

จนกระทั่งในปี พ.ศ.2468 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ "Federation International de Football Association" ใช้อักษรย่อว่า F.I.F.A. (ฟีฟ่า) เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ.2468 (โอลิมปิกแห่งประเทศไทย, 2491) ทั้งนี้เนื่องจากสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาตินี้ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในแต่ละประเทศทั้งหมดทั่วโลก นอกจากนั้นยังมีหน้าที่ในการควบคุมสหพันธ์ฟุตบอลของทวีป เขต หรือหมู่เกาะต่าง ๆ ที่ได้ก่อตั้งขึ้นและเข้าเป็นสมาชิก ให้ดำเนินการไปตามกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ เช่น ในเรื่องกติกาการเล่น นักกีฬา เรื่องสนามอุปกรณ์ที่จะใช้ในการเล่น เป็นต้น (ณรงค์ นุกุลกิจ, 2514)

สำหรับความเป็นมาของสมาพันธ์ฟุตบอลนานาชาตินี้ ได้กำเนิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ.2447 ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส โดยมีบรรดาประเทศต่าง ๆ ที่นิยมการเล่นฟุตบอลได้มาร่วมในการประชุมและก่อตั้งสมาพันธ์ขึ้น (วัฒนา พรหมสาขา ณ สกลนคร, 2526) ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการก่อตั้ง คือ (เชิดชัย โชครัตนชัย, 2529)

1. เพื่อส่งเสริมกีฬาฟุตบอล
2. เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์และส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างนักกีฬาและสมาคมระหว่างชาติ
3. เพื่อควบคุมการแข่งขันกีฬาฟุตบอล โดยยึดกฎและระเบียบข้อบังคับของสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ
4. เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการตัดสินปัญหาต่าง ๆ

ต่อมาภายหลังการก่อตั้งสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติแล้ว การแข่งขันฟุตบอลก็เริ่มขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวาง มีการแข่งขันระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น และในที่สุดก็ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลชิงแชมป์โลกขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2473 ที่ประเทศอูรุกวัย อีกทั้งการทำงานของสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติก็ขยายขอบข่ายออกไปอย่างกว้างขวาง คือมีองค์การย่อยรับผิดชอบและอยู่ในความควบคุมดูแลของสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ โดยแบ่งออกเป็นเขตต่าง ๆ เป็น

ทวีป เช่น ทวีปยุโรป ทวีปเอเชีย อเมริกาใต้ แอฟริกา อเมริกาเหนือ ตลอดจนดินแดนที่เป็นทวีปและเป็นเกาะดังนี้

1. ทวีปแอฟริกา (AFRICA หรือ CAF) เป็นเขตที่มีสมาชิกมากที่สุด
2. อเมริกาเหนือ อเมริกากลาง และหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน (NORTH AND CENTRAL AND CARIBBEE หรือ CONCACAF)
3. อเมริกาใต้ (SOUTH AMERICA หรือ CONMEBOL)
4. เอเชีย (ASIA หรือ AFC)
5. ยุโรป (EUROPE หรือ UEFA)
6. ประเทศที่เป็นทั้งทวีปและเกาะ (OCEANIA หรือ OFC)

การแข่งขันที่สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันโดยตรง คือ

1. การแข่งขันฟุตบอลโลก ซึ่งมีการแข่งขันทุก ๆ 4 ปี
2. การแข่งขันฟุตบอลในกีฬาโอลิมปิก ซึ่งมีการแข่งขันทุก ๆ 4 ปี
3. การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนโลก (อายุไม่เกิน 19 ปี) ซึ่งมีการแข่งขันทุก ๆ 2 ปี

สำหรับในทวีปเอเชียมีองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบและขึ้นตรงต่อฟีฟ่า คือ สหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (ASIAN FOOTBALL CONFEDERATION หรือ A.F.C.) ซึ่งได้มีประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชียได้เข้าเป็นสมาชิก และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลและรับรองเป็นเบื้องต้นในการจัดการแข่งขันหรือการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล ซึ่งประเทศไทยก็ได้เข้าเป็นสมาชิกของสหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2521) โดยที่รายการแข่งขันฟุตบอลที่สำคัญ ที่สหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชียมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการแข่งขันมีดังนี้ (เชิดชาย โชครัตนชัย, 2529)

1. การแข่งขันฟุตบอลสโมสรชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย (ASIAN CUP)
2. การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย (ASIAN YOUTH)
3. การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบคัดเลือก (PRE-WORLD CUP)
4. การแข่งขันฟุตบอลโอลิมปิกรอบคัดเลือก (PRE-OLYMPIC)
5. การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนโลกรอบคัดเลือก
6. การแข่งขันฟุตบอลระหว่างชาติในเอเชีย เช่น คิงส์คัพ เพรสซิเด็นท์คัพ เมอร์เดก้า จาร์กาด้าคัพ เป็นต้น

ต่อมาในสมัยสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 (พ.ศ.2468-2476) ได้ พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ รัฐบาลสยามฟุตบอลแห่งสยามไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตั้งแต่วันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ.2468 (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศ.8/2) และสมาคมฟุตบอลแห่งสยาม ใน สมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เริ่มจัดการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน ถ้วยใหญ่และถ้วยน้อย ซึ่งเป็นการแข่งขันฟุตบอลของสโมสรต่าง ๆ ต่อ (พ.ศ.2469) (กองจด หมายเหตุแห่งชาติ ศ.8/9) และนอกจากนั้นกรมศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้เริ่มจัด และดำเนินการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนประจำปี พ.ศ.2469 ต่อจากปีที่ผ่านมา (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศธ.16/20) ดังมีรายละเอียดดังนี้

พ.ศ.2469 กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน 3 รุ่น ได้แก่ รุ่นเล็ก รุ่นกลาง และรุ่นใหญ่ (งดรุ่นพิเศษ) โดยยังคงยึดวัตถุประสงค์และกำหนดเกณฑ์ผู้เข้า แข่งขันเช่นเดียวกับปี พ.ศ.2468 และเนื่องจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลในปีที่ผ่านมา มา ยัง ประสบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่เล่นและที่ชมนัก ดังนั้นในปี นี้คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาของกรมศึกษาธิการ ได้บังคับให้ทุกโรงเรียนที่ส่งทีมเข้าร่วม ในการแข่งขันฟุตบอล ต้องจัดครูผู้ควบคุมนักกีฬา (1 คน) ครูผู้ควบคุมนักเรียนที่มาเชียร์ (1 คน) เพื่อลดปัญหาที่เกิดขึ้นดังที่ได้กล่าวมา นอกจากนั้นเกี่ยวกับชุดแข่งกายของผู้เล่นในปี นี้ จะ ต้องมีหมายเลขตามหน้าที่กัลลจิตที่ด้านหลัง ผู้รักษาประตูให้ใส่เสื้อสีต่างจากผู้เล่นในทีม เพื่อให้ เป็นไปตามอย่างสากลยิ่งขึ้น (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศธ.16/20)

พ.ศ.2470-2473 กระทรวงศึกษาธิการได้จัดการแข่งขันฟุตบอลโดยยึดวัตถุประสงค์ และกำหนดรุ่นเช่นคงเดิมแบ่งรุ่นเช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา อีกทั้งในปี พ.ศ.2471 กระทรวง ศึกษาธิการ ได้ใช้กติกาการเล่นฟุตบอลของคณะฟุตบอลแห่งสยามยึดเป็นแนวการปฏิบัติ ได้ขยาย สนามให้กว้างและยาวมากขึ้น แต่ก็ยังไม่ได้มาตรฐานนัก (สุนทร มั่นสงวน, 2532)

พ.ศ.2474-2475 กระทรวงศึกษาธิการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนโดยแบ่งเป็น 3 รุ่นเช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา แต่ปี พ.ศ.2474 กระทรวงศึกษาธิการ ได้เริ่มมีการกำหนดส่วน สูงและน้ำหนักของผู้เข้าแข่งขันด้วย ได้แก่ รุ่นเล็ก สูงไม่เกิน 1.50 เมตร น้ำหนักไม่เกิน 45 กิโลกรัม รุ่นกลาง สูงไม่เกิน 1.60 เมตร น้ำหนักไม่เกิน 55 กิโลกรัม รุ่นใหญ่ ไม่กำหนด

ทั้งส่วนสูงและน้ำหนัก (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศธ.16/49)

และในปี พ.ศ.2475 เนื่องจากเกิดเหตุการณ์ไม่สงบในบ้านเมือง ทำให้คณะกรรมการฟุตบอลแห่งประเทศไทย มิได้มีการจัดและดำเนินการแข่งขันฟุตบอลทุกรายการ จนกระทั่งในปี พ.ศ.2490 จึงได้เริ่มมีการจัดและดำเนินการอีกครั้ง (ประสิทธิ์ นิธิยานนท์, 2526)

พ.ศ.2476 ในช่วงปลายปี วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ.2476 กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งกรมพลศึกษาขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2507) โดยมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนและประชาชนทั่วราชอาณาจักร รวมทั้งการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศและร่วมมือกับสมาคมกีฬาด้วย (กรมพลศึกษา, 2510) นอกจากนั้นในส่วนของกีฬานักเรียนส่วนภูมิภาคให้ศึกษาธิการจังหวัด ศึกษาธิการอำเภอ รับผิดชอบในการจัดการแข่งขัน (พระยาศรีวิสารวาจา, 2509) ต่อมา พ.ศ.2477 กรมพลศึกษา ได้ควบคุมและจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลระหว่างนักเรียนแทนกระทรวงธรรมการเป็นปีแรก และได้จัดและดำเนินการแข่งขันมาจนถึงทุกวันนี้ ในส่วนของจัดการแข่งขันฟุตบอลประชาชนนั้น ในปี พ.ศ.2477 และปีต่อ ๆ มาในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ไม่ปรากฏหลักฐานว่ากรมพลศึกษาได้มีการจัดการแข่งขันเอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2507) แต่อย่างไรก็ตามในระยะเวลาต่อมา ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงต่อไป กรมพลศึกษาได้ให้ความร่วมมือและสนับสนุน ทั้งการให้เข้าสนามและการให้งบประมาณแก่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย สำหรับการจัดการแข่งขันฟุตบอลระดับประชาชนที่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยได้มีการจัดอยู่เป็นประจำทุกปี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2500)

และปี พ.ศ.2477 ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนที่จังหวัดพัทลุง โดยมีกรรมการจังหวัดเป็นผู้ริเริ่มจัดการแข่งขัน เป็นการแข่งขันฟุตบอล "ชิงถ้วยสาคร" ของอมตย์โทพระสาครบุราณรักษ์ โดยมีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลนักเรียนที่จัดในพระนคร กล่าวคือเพื่อให้ให้นักเรียนมีเวลาว่าง เล่นต่อสู้กันในสนามแข่งขัน รักความสนุกสนาน ซึ่งจะก่อให้เกิดความสามัคคี รักพวกพ้อง การแข่งขันมีในระหว่างวันที่ 6 สิงหาคม - 27 กันยายน พ.ศ.2477 ณ สนามโรงเรียนประจำจังหวัดพัทลุง ได้กำหนดอายุของนักเรียนที่เข้าแข่งขันให้มีอายุไม่เกิน 14 ปี มีโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพัทลุงเข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 12 โรงเรียน จัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออก ผลการแข่งขันปรากฏว่าทีมโรงเรียนประชาบาลตำบลท่าแค เป็นผู้ชนะเลิศ ได้รับรางวัล "ถ้วยสาคร" ไว้เป็นเกียรติยศ มีกำหนด 1 ปี (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศธ. 16/51)

ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล รัชกาลที่ 8 (ช่วงปลาย พ.ศ. 2477-2489) มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองสืบเนื่องมาจากสมัยรัชกาลที่ 7 อีกทั้งในสมัยนี้ก็ประสบกับภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ต้องงดการจัดการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ หลายครั้ง ทั้งในส่วนของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย และกรมพลศึกษา แต่อย่างไรก็ตามในสมัยนี้ กรมพลศึกษาก็ยังได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการกีฬาในประเทศไทย โดยได้เพิ่มประเภทการแข่งขัน สนามแข่งขัน อีกทั้งได้ส่งเสริมให้สมาคมกีฬาได้จัดการแข่งขันกีฬากีฬาอีกด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2507)

พ.ศ. 2477 นอกเหนือจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลของกรมพลศึกษาแล้ว ในปีนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้เริ่มมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลประเพณีระหว่าง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในวันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2477 โดยคณะกรรมการของทั้งสองสถาบันซึ่งส่วนมากเป็นนิสิตนักศึกษาเก่าของทั้งสองสถาบัน โดยวัตถุประสงค์ของการแข่งขันนอกจากจะเป็นการเสริมสร้างความสามัคคีระหว่างทั้งสองสถาบัน และเพื่อนำเงินรายได้ไปช่วยการกุศลหรือทำคุณประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม การแข่งขันครั้งแรกนี้ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน ซึ่งได้จัดการแข่งขันที่ทุ่งพระสุเมรุ สนามหลวง ต่อมาในครั้งที่ 2-4 ได้จัดการแข่งขันที่สนามของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ต่อมาก็ได้จัดการแข่งขันที่สนามศุภชลาศัย กรีฑาสถานแห่งชาติ จนถึงปัจจุบัน (ยกเว้นครั้งที่ 41 และ ครั้งที่ 44 ใช้สนามจุฬาลงกรณ์ และในบางปีก็มีเหตุจำเป็นต้องงดการแข่งขัน) นับได้ว่า การจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ เป็นการสนับสนุนให้กีฬาฟุตบอลได้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น ในหมู่นิสิตนักศึกษา ซึ่งเป็นกำลังของชาติสืบต่อไปในอนาคต (จุฬา-ธรรมศาสตร์, 2540) นอกจากนี้ในการแข่งขันทุกครั้ง จะมีการแสดงของนิสิตนักศึกษาด้วยขบวนต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งกองเชียร์ของทั้งสองสถาบัน ซึ่งประชาชนจำนวนมากก็ได้ให้ความสนใจกับการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้เสมอมา (พงษ์ เกิดแก้ว, 2520)

สรุปผลการแข่งขันฟุตบอลประเพณี จุฬา-ธรรมศาสตร์ ครั้งที่ 1 - ครั้งที่ 52 (2477-2539) ธรรมศาสตร์ชนะ 20 ครั้ง จุฬาฯ ชนะ 10 ครั้ง และเสมอกัน 22 ครั้ง รวมประตูที่ทำได้ ธรรมศาสตร์ได้ 70 ประตู จุฬาฯ ได้ 53 ประตู (จุฬา-ธรรมศาสตร์, 2540)

พ.ศ. 2478 กรมพลศึกษา ได้ออกระเบียบควบคุมมารชาทนักกีฬา และมีการพิจารณาให้รางวัลแก่นักกีฬาที่มีมารชาดีและมีฝีมือ ซึ่งมีทั้งเพื่อสามารถ หมวกสามารถและเข็มสามารถ รวมไปถึงผู้ตัดสินด้วยถ้ามีความรู้ความสามารถในการตัดสินดี มีแทนเป็นของสมนาคุณ (ชั่ว มาถึงาม, 2513) จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2480 กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกระเบียบข้อบังคับด้านการแข่งขันกีฬานักเรียนเป็นฉบับแรก ใช้เป็นข้อบังคับควบคุมความประพฤติ นักเรียนที่มากู้กีฬา การประท้วง การส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน การแบ่งรุ่นนักกีฬา การแต่งกาย นักกีฬา ในวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2480 แต่ยังคงวางวัตถุประสงค์หรือมีจุดมุ่งหมายในการแข่งขันมุ่งให้นักเรียนมีคุณธรรม 4 ประการ เช่นเดียวกับปีที่ผ่าน ๆ มา คือ 1. ใจนักเลง 2. สามัคคี 3. อัจฉริยะ 4. ซันติ สำหรับการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนปีนี้ได้แบ่งเป็น 3 รุ่น คือ รุ่นเล็ก กำหนดส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 140 เซนติเมตร ไม่เกิน 150 เซนติเมตร น้ำหนักไม่เกิน 45 กิโลกรัม อายุไม่เกิน 15 ปี รุ่นกลาง กำหนดส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 150 เซนติเมตร ไม่เกิน 160 เซนติเมตร น้ำหนักไม่เกิน 55 กิโลกรัม และรุ่นใหญ่ กำหนดส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 160 เซนติเมตร น้ำหนักตั้งแต่ 50 กิโลกรัมขึ้นไป (กระทรวงธรรมการ, 2480) ต่อมาในปี พ.ศ. 2481 กรมพลศึกษาได้ประกาศข้อบังคับฉบับหนึ่ง เรียกว่า "ข้อบังคับกรมพลศึกษาว่าด้วยสถานภาพ นักกีฬาสัมครเล่น พุทธศักราช 2481" ได้กล่าวถึงสถานภาพของนักเรียนที่จะร่วมในการแข่งขัน กีฬานักเรียนของกรมพลศึกษา ว่าควรจะมีลักษณะเป็นนักกีฬาสัมครเล่น (กรมพลศึกษา, 2481) (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ช) ซึ่งนับได้ว่าเป็นข้อบังคับฉบับแรกที่ได้กล่าวถึงสภาพของนัก กีฬาสัมครเล่นและกีฬาอาชีพ และต่อมาในปี พ.ศ. 2482 กีฬาฟุตบอลนักเรียนของกรมพลศึกษา ปีนี้ ได้มีนักกีฬาฟุตบอลจากต่างจังหวัดเข้าร่วมการแข่งขันเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ ชลบุรี นครปฐม นนทบุรี และสมุทรปราการ แต่อย่างไรก็ตามในปี พ.ศ. 2485 ได้เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในจังหวัด พระนครและธนบุรี กำหนดการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ ของกรมพลศึกษาจึงเป็นอันต้องงดไป และใน ปี พ.ศ. 2486-2488 เนื่องจากอยู่ในภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 การแข่งขันจึงต้องหยุดชะงัก ไปชั่วคราว แต่กระทรวงศึกษาธิการ ก็ได้สั่งให้โรงเรียนต่าง ๆ จัดให้มีการแข่งขันกีฬากันเอง ภายในโรงเรียน จนถึงปลายปี พ.ศ. 2488 กรมพลศึกษา ได้รื้อฟื้นการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียนอีกครั้ง ซึ่ง ในระยะนี้กรมพลศึกษาได้เปลี่ยนแปลงนโยบายเดิมที่เคยเป็นผู้จัดการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ แต่ผู้เดียว โดยมอบให้สมาคมกีฬาสัมครเล่นต่าง ๆ จัดการแข่งขันกีฬานั้น ๆ แทน ส่วนกรมพลศึกษาจัดการแข่งขันเฉพาะกีฬาซึ่งยังไม่มีสมาคมกีฬานั้น ๆ ดำเนินการ ทั้งนี้เพื่อเป็นการปลุกฝังความสนใจ และแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบในการแข่งขันกีฬาในหมู่

ประชาชน เพื่อให้การกีฬาได้แพร่หลายไปรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งในปีนี้สมาคมฟุตบอลฯ ได้จัดการแข่งขันกีฬาแทนกรมพลศึกษา โดยกรมพลศึกษาได้ให้ความร่วมมือ กล่าวคือได้ให้สมาคมเข้าสนามในการจัดการแข่งขัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2507)

ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ตั้งแต่ พ.ศ. 2489 จนถึงปัจจุบัน มีการพัฒนากีฬาฟุตบอลเป็นอย่างมาก มีการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลรายการต่าง ๆ ตลอดปี ทั้งในส่วนของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ) และกรมพลศึกษา ซึ่งก็ได้กลับมาจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนเอง ในปี พ.ศ. 2489 หลังจากภาวะบ้านเมืองเป็นปกติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2507) นอกจากนั้นยังมีสมาคมกีฬาฟุตบอลของจังหวัดต่าง ๆ เทศบาล สถานี องค์การ บริษัทห้างร้านหรือเอกชนที่เป็นผู้จัดขึ้น อีกทั้งได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการกีฬาโอลิมปิคแห่งประเทศไทยขึ้น เมื่อ พ.ศ. 2493 เพื่อส่งเสริมการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ ในปี พ.ศ. 2507 ได้มีการจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น "การกีฬาแห่งประเทศไทย") เพื่อส่งเสริมกีฬาประชาชนทั่วประเทศ ทำให้ประชาชนมีโอกาสมีส่วนร่วมทั้งเป็นผู้เล่นและผู้ดู มีการประชาสัมพันธ์การกีฬาโดยทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสารกีฬา ข่าวดารกรมพลศึกษา เป็นต้น ประชาชนให้ความสนใจการกีฬามากขึ้น แสดงให้เห็นว่าการกีฬาในรัชสมัยนี้ได้รับการส่งเสริมเป็นอย่างมาก (อุทธรณ์ ปิตุพันธ์, 2517) อีกทั้งในสมัยนี้ประเทศไทยได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลถึงอาชีพขึ้น ในปี พ.ศ. 2534 และ พ.ศ. 2535 (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ, 2535) จนกระทั่งได้พัฒนาจนสู่การจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ, 2539)

พ.ศ. 2490 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศยกเลิกข้อบังคับการแข่งขันกีฬาโรงเรียนของกระทรวงธรรมการ พ.ศ. 2480 และได้ออกกฎระเบียบ ข้อบังคับการแข่งขันกีฬาโรงเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2490 (ฉบับที่ 2) ขึ้นแทน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2490) โดยมีวัตถุประสงค์ของการจัดและดำเนินการแข่งขัน เพื่อให้นักเรียนมีร่างกายสมบูรณ์จิตใจเป็นนักกีฬา และมีมารยาทอันดีงามเหมาะสมแก่การสังคม (สุนทร นันต์สงวน, 2532) และกระทรวงศึกษาธิการ ได้ยึดกฎระเบียบ ข้อบังคับการแข่งขัน ปี พ.ศ. 2490 ไว้เป็นเกณฑ์ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2512 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2512)

พ.ศ.2491 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้เริ่มมีการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานถ้วยใหญ่และถ้วยน้อยขึ้นอีกครั้ง ภายหลังจากจัดการแข่งขันตั้งแต่ปี พ.ศ.2475 (ประดิษฐ์ นิธิยานนท์, 2526) และในปี พ.ศ.2491 นี้ประเทศไทยได้มีการส่งนักกีฬาฟุตบอลออกไปแข่งขันยังต่างประเทศเป็นครั้งแรก (นับเป็นกีฬานานาชาติครั้งแรก) ณ ประเทศฝรั่งเศส ตามคำเชิญของประเทศเวียดนาม อีกทั้งประเทศเวียดนาม ก็ได้ส่งชุดฟุตบอลเข้ามาแข่งขันในประเทศไทยด้วยกันหลายครั้ง โดยใช้สนามศุภชลาศัย กรีฑาสถานแห่งชาติ เพื่อเป็นการตอบแทนค่าเชิญของกรมพลศึกษาด้วยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นในปี พ.ศ.2491 กรมพลศึกษาได้สนับสนุนกีฬาฟุตบอลเป็นอย่างมาก โดยได้ให้เงินอุดหนุนแก่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยเป็นครั้งแรกอีกด้วย และหลังจากปีนี้ก็ให้งบประมาณอุดหนุนสมาคมฟุตบอลอีกเป็นประจำทุกปีนับแต่นั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2507)

นอกจากนั้นในวันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ.2491 คณะรัฐมนตรี ได้ประกาศแต่งตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาสัมพันธ์ในประเทศไทย
2. ส่งเสริมและสนับสนุนการพลศึกษา มรรยาทและวัฒนธรรม เพื่อให้เยาวชนมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ มีความประพฤติชอบ และเป็นพลเมืองดี
3. ควบคุมดูแลให้สมาคมกีฬาสัมพันธ์ที่ได้รับการยอมรับนับถือ ได้ปฏิบัติตามของสมาคมที่ได้กำหนดไว้
4. ประสานงานกับกีฬาโอลิมปิก กีฬาภาคพื้นเอเชีย กีฬาภาคพื้นแหลมทอง และกีฬาอื่น ๆ ที่มีเกียรติเสมอเหมือน เพื่อให้เป็นไปตามอุดมการณ์ของกีฬานั้น ๆ
5. ควบคุมการใช้ธง เครื่องหมาย คำขวัญ ฯลฯ อันเป็นที่พึงสงวนของกีฬาโอลิมปิก กีฬาภาคพื้นเอเชีย กีฬาภาคพื้นแหลมทองและกีฬาอื่น ๆ ที่มีเกียรติเสมอเหมือน
6. ไม่เกี่ยวข้องกับการค้าและการเมือง

ซึ่งต่อมาในวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ.2493 คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ก็ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (ฌองค์ นุกูลกิจ, 2514)

ต่อมา พ.ศ.2499 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงและแก้ไขข้อบังคับ

ลักษณะปกครอง และได้เรียกชื่อสมาคมเสียใหม่ว่า "สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์" เรียกโดยย่อว่า " ส.พ.ท. " (The Football Association of Thailand under the Royal Patronage of His Majesty the King หรืออักษรย่อ F.A.T.) (ประดิษฐ์ นิธิยานนท์, 2526) อีกทั้งในปีประเทศไทยได้สิทธิ์ส่งทีมฟุตบอลเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลใน "กีฬาทโอลิมปิก" ครั้งที่ 16 ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ไทยมีสิทธิ์เข้าร่วมในการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2499 ณ นครเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ซึ่งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ได้เข้าเป็นสมาชิกของสหพันธ์ระหว่างประเทศและคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งชาติ ตั้งแต่ในปี พ.ศ. 2491 ในการแข่งขันครั้งนี้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ก็ได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในด้านงบประมาณด้วย (กีฬาสารโอลิมปิก ฉบับที่ 1, ม.ป.ป.) ต่อมาในปี พ.ศ. 2511 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ได้สิทธิ์ส่งทีมฟุตบอลเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลในกีฬาทโอลิมปิกอีกครั้ง นับเป็นครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2511 ณ ประเทศเม็กซิโก ซึ่งประเทศไทยก็ไม่เคยประสบผลสำเร็จในการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้เลย (ประนัย จันทรประดิษฐ์, 2524)

พ.ศ. 2502 การแข่งขันกีฬานักเรียนซึ่งรวมทั้งกีฬาฟุตบอลของกรมพลศึกษาปีนี้ ได้มีการจัดและเนินการแข่งขันเป็นประจำ โดยได้มีการประกาศประสงค์ของการแข่งขันไว้ดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม
2. เพื่อส่งเสริมความเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เล่นตามระเบียบกติกา ส่งเสริมความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
3. เพื่อส่งเสริมความสามัคคีอันดีงามระหว่างสถาบัน เริ่มตั้งแต่ระดับโรงเรียนจนถึงประเทศ (ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร, 2525)

นอกจากกรมพลศึกษาที่จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนเป็นประจำแล้ว ในปีนี้เทศบาลนครกรุงเทพ (กรุงเทพมหานคร) ก็ได้เริ่มมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลประจำปีด้วยเช่นกัน (อุทธรณ์ ปิตพินันต์, 2517) การจัดการแข่งขันครั้งนี้ เทศบาลนครกรุงเทพได้วางวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้ (กรุงเทพมหานคร, 2517)

1. เพื่อช่วยผลิตและส่งเสริมผู้เริ่มเล่นกีฬาฟุตบอลให้แพร่หลายยิ่งขึ้น
2. เพื่อให้ประชาชนมีพลานามัยสมบูรณ์ จิตใจที่เข้มแข็ง และเป็นนักประชาธิปไตยตามนโยบายของรัฐบาล

การแข่งขันฟุตบอลของเทศบาลนครกรุงเทพ ในปี พ.ศ.2502 ได้แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ประเภทนักเรียนรุ่นเล็ก ประเภทนักเรียนรุ่นใหญ่ และประเภทประชาชน โดยใช้ท้องสนามหลวงเป็นที่ในการแข่งขัน ผลการแข่งขันปรากฏว่าประเภทนักเรียนรุ่นเล็ก โรงเรียนมัธยมวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันชนะเลิศ ประเภทนักเรียนรุ่นใหญ่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยชนะเลิศ และประเภทประชาชน บริษัทกรีนสปอร์ต (ประเทศไทย จำกัด) ชนะเลิศ ต่อมาใน พ.ศ.2503 เทศบาลนครกรุงเทพ ได้จัดการแข่งขันโดยเพิ่มประเภทนักเรียนรุ่นกลางอีก 1 รุ่น และในปี พ.ศ.2506 ได้เพิ่มประเภทเยาวชนและประเภทนักเรียนรุ่นจิวขึ้นอีก รวมการแข่งขันฟุตบอลที่เทศบาลนครกรุงเทพ ได้จัดและดำเนินการแข่งขันทั้งหมด 6 รุ่น ได้แก่ ประเภทนักเรียนรุ่นจิว นักเรียนรุ่นกลาง นักเรียนรุ่นใหญ่ เยาวชน และประชาชน โดยใช้สนามแข่งขันกีฬาประชาชน ซอยดินแดง (ไทย-ญี่ปุ่น) สนามที่บริเวณศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร เสาชิงช้า เป็นสนามในการแข่งขัน โดยยังคงยึดวัตถุประสงค์ในการจัดเช่นเดียวกับปี พ.ศ.2502 (อุทธรณ์ ปิตพยัคฆ์, 2517) อีกทั้งได้มีการจัดและดำเนินการแข่งขันจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2539)

นอกจากนั้นในปีนั้นคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ได้ริเริ่มที่จะจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศที่อยู่ในภาคพื้นแหลมทองแห่งเอเชียอาคเนย์ เรียกชื่อการแข่งขันว่า "กีฬาแหลมทอง (ซีเกมส์) ขึ้นครั้งแรก โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (หนังสือพิมพ์ไทย, 2502)

1. เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน
2. เพื่อจะได้ปรับปรุงการกีฬาและนักกีฬาของเราให้มีมาตรฐานยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้เตรียมตัวสำหรับการแข่งขันกีฬา

เอเชียเกมส์และกีฬาโอลิมปิกต่อไป

กีฬาแหลมทองเป็นการจัดการแข่งขันของกลุ่มประเทศในภาคพื้นแหลมทอง รวม 7 ประเทศ ได้แก่ ไทย พม่า เวียดนาม มาเลเซีย กัมพูชา ลาว สิงคโปร์ ในการจัดครั้งที่ 1 ได้จัดขึ้นที่ กรุงเทพ ฯ เมื่อวันที่ 12-17 ธันวาคม พ.ศ.2502 กีฬาที่แข่งขันมี 12 ประเภท ได้แก่ ฟุตบอล กรีฑา มวยสากล แบดมินตัน บาสเกตบอล จักรยาน เทนนิส วอลเลย์บอล ยิงปืน ว่ายน้ำ ปิงปอง และยกน้ำหนัก ในการจัดการแข่งขันครั้งนี้ประเทศไทยได้สร้างและปรับปรุงสนามกีฬาไว้ต้อนรับหลายแห่ง เช่น สนามฟุตบอลที่เล่นได้ในเวลากลางคืน เป็นต้น ส่งผลให้ประเทศไทยได้ใช้ประโยชน์สำหรับพัฒนาการกีฬาในประเทศต่อมา คือประเทศไทยมีเรื่องอำนาจความสะอาดที่ทันสมัยและคุณภาพดีขึ้น (ถนนวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร, 2538)

สรุปสถิติการแข่งขันฟุตบอลในกีฬานานาชาติ (ซีเกมส์) ครั้งที่ 1-18 (2502-2538) ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน ครั้งที่ 1 พ.ศ.2502, ครั้งที่ 4 พ.ศ.2510, ครั้งที่ 8 พ.ศ.2518, ครั้งที่ 13 พ.ศ.2528, และครั้งที่ 18 พ.ศ.2538 สรุปประเทศไทยชนะเลิศทั้งหมด 7 ครั้ง คือในครั้งที่ 8, ครั้งที่ 11-14 และครั้งที่ 17-18

พ.ศ.2504 ประเทศไทยได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพให้จัดการแข่งขันฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 (Asian Youth Football Tournament) ในวันที่ 10-20 เมษายน พ.ศ.2504 ณ สนามศุภชลาศัย กรุงเทพฯ การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติครั้งนั้น ๗๗๗ คนๆ ๓๓๓ คนๆ อับดุลเราะห์มาน นายกรัฐมนตรีแห่งประเทศมาเลเซียและเป็นประธานสหพันธ์ฟุตบอลแห่งชาติ เป็นผู้ริเริ่มให้มีการแข่งขันขึ้นในปี พ.ศ.2502 โดยจัดด้วยทองคำราคาประมาณ 105,000 บาท ชื่อถ้วย "พุดรา" ให้แก่ทีมของชาติที่ชนะเลิศประจำปี โดยในการแข่งขันครั้งแรกประเทศมาเลเซียเป็นเจ้าภาพ แข่งขันในวันที่ 18-26 เมษายน 2502 ณ สนามกรุงกัวลาลัมเปอร์ มีเยาวชน 9 ชาติเข้าร่วมการแข่งขัน คือ เกาหลีใต้ อิสราเอล มาเลเซีย พม่า ญี่ปุ่น ลังกา ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และไทย ผลการแข่งขันเกาหลีใต้เป็นทีมชนะเลิศ มาเลเซียรองชนะเลิศ และประเทศไทยเป็นอันดับที่ 3 ต่อมาได้มีการจัดการแข่งขันทุกปีเป็นประจำอย่างต่อเนื่องจนถึงในปัจจุบัน โดยเวียนกันเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน ยกเว้นบางปีก็บางประเทศไม่สามารถจัดการแข่งขันได้ ประธานสหพันธ์ฟุตบอลแห่งชาติจะจัดหาประเทศที่มีความพร้อมเพื่อจัดการแข่งขันแทน (เสนาะ วรรณวงกูร, 2510)

พ.ศ.2505 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ค. และ ง. เพิ่มขึ้นอีก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักกีฬาฟุตบอลใหม่ ๆ ได้หาประสบการณ์เพิ่มเติม ก่อนที่จะเข้าแข่งขันในการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก. และ ข. อีกทั้งยังให้นักฟุตบอลที่ตกอันดับมาจากการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก. และ ข. ได้มีโอกาสแข่งขันเพื่อพัฒนาฝีมือเพื่อที่จะกลับไปแข่งขันในระดับเดิมอีกครั้งด้วย (สุจิตร์การแข่งขันทัน, 2523) จึงนับได้ว่าเป็นปีแรกที่ประเทศไทยมีการจัดการแข่งขันโดยแบ่งเป็นประเภท หรือที่เรียกว่าเป็นแบบควิชั่น (Division) เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษ โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ มีการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก, ข, ค และ ง. (ประโศค สุทธิสง่า, 2538) จากนั้นสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย-

ไทย ฯ ได้จัดและดำเนินการแข่งขันเป็นประจำทุกปี ดังที่ปรากฏหลักฐานผลการแข่งขันฟุตบอล ซึ่งถ้วยพระราชทานประเภท ค และ ง ของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ อย่างชัดเจน (ดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ๗)

นอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2505 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้เริ่มมีการจัดและดำเนินการแข่งขันฟุตบอลเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนในประเทศไทยได้มีการแข่งขันและได้พัฒนามือถือ อีกทั้งได้มีโอกาสคัดเลือกตัวเพื่อเป็นตัวแทนทีมชาติต่อไป ซึ่งก็มีสมาคม สโมสร บริษัทห้างร้าน รัฐวิสาหกิจและหน่วยงานของรัฐบาล ได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันเป็นจำนวนมาก (ประนัย จันทรประดิษฐ์, 2524) สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้มีการจัดการแข่งขันอยู่อย่างต่อเนื่องทุกปี ดังเช่นผลการแข่งขันในปี พ.ศ. 2511-2516 สโมสรฟุตบอลราชวิถีชนะเลิศติดต่อกันทั้ง 6 ปี (ประวิติ สโมสรราชวิถี, 2537) นับได้ว่าเป็นสโมสรที่ประสบผลสำเร็จ การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งต่อมาภายหลังได้มีภาคเอกชนได้เข้ามามีบทบาทในการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ด้วย

พ.ศ. 2507 โรงเรียนสวนกุหลาบ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนเทพศิรินทร์ และโรงเรียนอัสสัมชัญ ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนนั้น โดยใช้ชื่อว่า "ฟุตบอลจตุรมิตรสามัคคี" ซึ่งการแข่งขันฟุตบอลจตุรมิตรสามัคคีนั้น เป็นความคิดริเริ่มของ อาจารย์โป่ง ส่งแสงเติม อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย กับ อาจารย์อารีย์ เสมประสาท อาจารย์ใหญ่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ทั้งสองท่านได้มาขอความร่วมมือกับ อาจารย์บุญธรรม บุระบุตร อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเทพศิรินทร์ และอาจารย์บรรณา ชโนดม อาจารย์ใหญ่โรงเรียนอัสสัมชัญ ในอันที่จะร่วมกันจัดการแข่งขันฟุตบอลระหว่าง 4 สถาบันขึ้นเพื่อเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ของครูอาจารย์ และนักเรียนทั้งฝ่ายนักกีฬา และฝ่ายกองเชียร์ ซึ่งอาจารย์ทั้ง 4 ท่าน ได้มีความเห็นพ้องกันในการคิดอันนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (สุวิบัติการการแข่งขันฟุตบอลจตุรมิตรสามัคคี, 2525)

1. ส่งเสริมกีฬาฟุตบอล ในแบบฉบับของนักเรียนที่แท้จริง เล่นสนุกในเชิงกีฬา และมีมารยาทเรียบร้อย
2. ให้เกิดความสุขสนานเพลิดเพลินและห่อ่อนใจแก่ทั้งฝ่ายผู้เล่นและผู้ชม
3. ให้เกิดความสัมพันธ์ในระหว่างโรงเรียนที่เข้าแข่งขัน

4. เป็นตัวอย่างอันดีในการแข่งขันที่ถูกต้อง ก่อให้เกิดน้ำใจนักกีฬาอันแท้จริง เมื่อการแข่งขันสิ้นสุดลงแล้วการแข่งขันไม่สำคัญ ฝ่ายหนึ่งจะยกย่องในฝีมือของฝ่ายชนะและฝ่ายชนะจะยกย่องในน้ำใจของอีกฝ่ายหนึ่ง
5. ชินคิสนิบสนุนและร่วมมือกับโรงเรียนอื่น ๆ ทุกโรงเรียน ที่มีวัตถุประสงค์ดังกล่าว
6. รายได้ส่วนหนึ่งจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลจตุรมิตรสามัคคีทุกครั้งจะนำทูลเกล้า ฯ ถวายโดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัชฌาศัย และสมทบทุนมูลนิธิสหายใจไทย

จัดการแข่งขันโดยหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพทุกปี เริ่มตั้งแต่ พ.ศ.2507 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันครั้งแรก โดยใช้สนามศุภชลาศัยเป็นสนามแข่งขัน ต่อมาใน พ.ศ.2509 และ พ.ศ.2510 ต้องงดการแข่งขัน เพราะสนามไม่ว่างเนื่องจากมีการแข่งขันกีฬาเอเซียเกมส์และกีฬาแหลมทอง ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ นอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2517-2520 ก็ไม่ได้จัดการแข่งขัน เพราะเนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจ และสภาวะทางการเมืองไม่อำนวยให้จัดการแข่งขันฟุตบอลจตุรมิตรสามัคคี จึงเว้นระยะไปในช่วงเวลาดังกล่าว พ.ศ.2522-2523 ก็ได้จัดการจัดการแข่งขันเช่นกัน ต่อมาคณะกรรมการได้ตกลงกันว่า ถ้ามีการจัดการแข่งขันทุกปีอาจทำให้เกิดการสิ้นเปลือง แต่ถ้าจะเว้นไปก็เกรงว่าการแข่งขันจะขาดช่วง จึงตกลงกันให้มีการแข่งขันฟุตบอลจตุรมิตร ปีเว้นปี โดยปีที่ไม่มีการแข่งขันให้จัดเป็นการแข่งขันฟุตบอลจตุรมิตรเหี้ย-เหือนขึ้น ซึ่งเป็นการแข่งขันโดยใช้สนามภายในโรงเรียนเท่านั้น (สูจิบัตรการแข่งขันฟุตบอลจตุรมิตรสามัคคี, 2536)

ในปีเดียวกันนี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช รัชกาลที่ 9 ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (อ.ส.ก.ท. ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น การกีฬาแห่งประเทศไทย) ขึ้นเป็นปีแรก เมื่อวันที่ 12 กันยายน พ.ศ.2507 ซึ่งมีหน้าที่ในการรับผิดชอบในการเผยแพร่การกีฬาไปสู่ประชาชนอย่างทั่วถึง และทำงานสัมพันธ์กับหน่วยกีฬาต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ดังนี้ (พระราชกิจจานุเบกษา, 2507)

วัตถุประสงค์ขององค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย

1. ส่งเสริมกีฬาทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
2. ช่วยเหลือแนะนำให้ความร่วมมือในการจัดและดำเนินการกีฬาสมัครเล่น

3. สํารวจ จัดสร้างและบูรณะสถานที่สำหรับจัดกีฬาสมัครเล่น
 4. ติดต่อร่วมมือกับองค์การหรือสมาคมกีฬาสมัครเล่นทั้งในและนอกราชอาณาจักร
 5. ประกอบธุรกิจอื่น ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการกีฬาสมัครเล่น
 6. เสนอแนะแก่หน่วยราชการหรือองค์การของรัฐบาลในเรื่องกีฬาเพื่อปรับปรุงแก้ไขหรือชักจูงเร่งเร้า ให้เกิดความนิยมในกีฬาอย่างกว้างขวาง
 7. เสาะแสวงหาและรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ จากหน่วยราชการ องค์การของรัฐบาลหรือเอกชน เพื่อประโยชน์ในการจัดทำสถิติเกี่ยวกับกีฬาสมัครเล่น
- อำนาจหน้าที่ขององค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย
1. สอดส่องและควบคุมการดำเนินกิจการกีฬาสมัครเล่น เพื่อป้องกันมิให้เกิดอันตรายแก่ผู้เล่นกีฬา หรือเกิดความเสียหายหรือเป็นภัยแก่ประเทศ
 2. สร้าง ชื่อ จัดหา จำหน่าย ยืม ให้ยืม เช่า ให้เช่า ให้เช่าชื่อ ถิ่นกรรมสิทธิ์ ครอบครอง ทำการแลกเปลี่ยน โอน ด้วยประการใด ๆ ซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิทั้งในและนอกราชอาณาจักร
 3. กู้ยืมเงิน ให้กู้ยืมเงิน โดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สิน รับเงิน หรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้ รับเงินค่าธรรมเนียม (การกู้ยืมเงิน ถ้าเป็นจำนวนเงินห้าล้านบาท ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน)
 4. กระทำการอื่นใดอันเป็นการส่งเสริมกีฬา

ซึ่งนอกจากที่กล่าวมาแล้ว องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ยังเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดสรรเงินจากรัฐบาล ให้แต่ละสมาคมตามความเหมาะสม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมกีฬาสมัครเล่นในประเทศไทยให้พัฒนาสูงขึ้น อีกทั้งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สมาคม ดำรงสภาพอยู่ได้ สร้างความนิยมในกีฬา และเพาะนักกีฬาในแต่ละประเภทให้มากขึ้น ซึ่งแต่เดิมนี่นี้เป็นของกรมพลศึกษา (กรมพลศึกษารับผิดชอบตั้งแต่ พ.ศ. 2491) แต่อย่างไรก็ตามเงินที่ให้แก่สมาคมต่าง ๆ นั้น ก็เป็นเพียงจำนวนไม่มาก เพราะมีความประสงค์เพียงให้สมาคม ดำรงสภาพและดำเนินงานดังที่กล่าวมาแล้วนั้น (ประนัย จันทรประดิษฐ์, 2524)

พ.ศ. 2509 ประเทศไทยได้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 5 ซึ่งประเทศไทยได้รับเกียรติเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่มีการแข่งขันมา กีฬาเอเชียนเกมส์

นั้นจะมีการแข่งขันทุก 4 ปี โดยเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน กีฬาฟุตบอลก็เป็นกีฬายอดนิยมที่มีการจัดการแข่งขันทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา และในครั้งนี้มีประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน 18 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย ฮอนกอนจี้ จีน อินเดีย อิหร่าน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ มาเลเซีย เนปาล ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม อินโดนีเซีย ไทย อิสราเอล ฮองกง ผลการแข่งขันปรากฏว่าประเทศพม่าชนะเลิศ ต่อมาประเทศไทยก็ได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันฟุตบอลในกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 6 พ.ศ.2513, ครั้งที่ 8 พ.ศ.2521 (หอสมุดแห่งชาติ, 2521) ซึ่งผลการแข่งขันทุกครั้งที่ผ่านมา ๆ มานั้นประเทศไทยไม่เคยประสบความสำเร็จเลยสักครั้ง

จากเหตุด้วยการแข่งขันกีฬาประชาชนในระดับชาติ ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (อ.ส.ก.ท.) ได้จัดการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทยขึ้น ในปี พ.ศ.2510 มีวัตถุประสงค์ (ข้อบังคับการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย, 2511)

1. เพื่อขยายการกีฬาไปสู่ทุกจังหวัด อำเภอ ตำบลและหมู่บ้าน ฝึกให้ประชาชนเล่นกีฬาและมีน้ำใจเป็นนักกีฬามีสุขภาพอนามัยดี
2. เพื่อคัดเลือกนักกีฬาดีเด่นไว้แข่งขันกีฬาระหว่างชาติต่อไป
3. เพื่อให้สมาคมกีฬาสโมสรเล่นมีโอกาสฝึกฝนเจ้าหน้าที่ของสมาคม และเจ้าหน้าที่ในส่วนภูมิภาคให้มีความรู้และปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการจัดการแข่งขันครั้งแรกนั้น มีการจัดกีฬาแข่งขันเพียง 4-5 ชนิดเท่านั้น ซึ่งเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล แบดมินตัน ลอนเทนนิส และได้จัดกลุ่มจังหวัดใกล้เคียงขึ้นเป็นภาคสมมุติ 5 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกและภาคใต้ โดยให้จังหวัดต่าง ๆ ที่อยู่ในแต่ละภาค เลือกจังหวัดภายในภาค เพื่อให้ได้นักกีฬาผู้แทนของภาคและ อ.ส.ก.ท. จะเป็นฝ่ายนำนักกีฬาของภาคไปแข่งขันชิงชนะเลิศที่กรุงเทพฯ ฯ ต่อไป แต่เนื่องจากเห็นว่าภาคสมมุตินี้อาจจะปนกับภาคของทางราชการจึงได้เปลี่ยนคำว่า "ภาค" เป็น "เขต" โดยใช้เลขที่กำกับแต่ละเขต และจัดการแข่งขันที่กรุงเทพฯ ฯ ต่อมาเมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาเขต ครั้งที่ 16 คณะกรรมการกีฬาแห่งประเทศไทย ได้ประชุมและลงมติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงชื่อการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทยเป็น "การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ" (รายงานการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 22, 2532)

การจัดการแข่งขันฟุตบอลในกีฬาเขต (กีฬาแห่งชาติ) ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครเข้าร่วมทีมฟุตบอลของจังหวัดและเขตไว้ว่า ต้องไม่เคยเข้าแข่งขันหรือมีชื่อในบัญชีคั้งนี้ เป็นนักฟุตบอลในฐานะผู้แทนชาติไทย เป็นนักฟุตบอลแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน ก. และ ข. แห่งประเทศไทย เป็นนักฟุตบอลระหว่างชาติที่สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ หรือสหพันธ์แห่งเอเชียรับรอง และจะต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดหรือเขตนั้นอย่างน้อย 365 วัน (ข้อบังคับว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย, 2520) ผลการแข่งขันครั้งแรกนี้ ทีมที่ชนะเลิศ ได้แก่ ทีมฟุตบอลจากเขต 4 (จังหวัดพระนคร) (เสนอ ไชยองค์, 2525) ต่อมาใน พ.ศ. 2528 การกีฬาแห่งประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงข้อบังคับการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ เกี่ยวกับข้อบังคับนักกีฬาทีมชาติ ให้ได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ทำให้มีนักกีฬาต่าง ๆ ได้มีการแข่งขันประลองความสามารถมากขึ้นและยังเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ด้วย อีกทั้งในปี พ.ศ. 2530 ได้แบ่งจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทย เป็น 10 เขต เพื่อมาทำการแข่งขัน (รายงานการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 22, 2532) และการกีฬาแห่งประเทศไทยได้จัดและดำเนินการแข่งขันเป็นประจำจนถึงปัจจุบันนับเป็นครั้งที่ 29 (พ.ศ. 2539)

พ.ศ. 2511 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้จัดให้มีการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า "การแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ" (King's Cup) ขึ้นเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2511 จนถึงวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2511 ซึ่งได้รับความร่วมมือจากมิตรประเทศ ได้แก่ สหภาพพม่า สาธารณรัฐอินโดนีเซีย ราชอาณาจักรลาว สหพันธ์มาเลเซีย สิงคโปร์ และสาธารณรัฐเวียดนาม เป็นอย่างดี ในการจัดการแข่งขันครั้งแรกนี้ พลตำรวจโท ต่อศักดิ์ ชมนาค นายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ในสมัยนั้น ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการแข่งขันว่า การแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน "คิงส์คัพ" ครั้งที่ 1 นี้ ไว้ว่า

1. เพื่อเกิดทุนพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถ และทรงสนพระราชหฤทัยสนับสนุนการกีฬาของประเทศไทย ให้เจริญก้าวหน้าขึ้นโดยลำดับ
2. เพื่อเป็นการส่งเสริมและกระชับสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ให้มีความรักสมัครสมานมั่นคงสืบไป
3. เพื่อเป็นการเสริมสร้างมาตรฐานในการเล่นฟุตบอล ในภูมิภาคเอเชียให้สูง

ขั้นตอนวิธีของสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชียและบรรดาสมาชิกแห่ง
สถาบันนี้

ผลการแข่งขันครั้งแรก ประเทศอินโดนีเซียได้ครองถ้วยพระราชทาน พบว่า ได้เป็น
อันดับที่สอง และประเทศไทยเป็นอันดับที่สาม (วารสารกีฬา, 2512) และได้จัดการแข่งขันเป็น
ประจำต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ สรุปผลการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยครั้งที่ 1 ถึง ครั้งที่ 24 (2511-
2539) ประเทศไทยชนะเลิศ 8 ครั้ง ชนะเลิศร่วมกับประเทศมาเลเซีย 1 ครั้ง และชนะเลิศ
ร่วมกับเกาหลีใต้อีก 1 ครั้ง

พ.ศ. 2512 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้รับมอบหมายจากสมาพันธ์ฟุตบอล
มาเลเซีย ซึ่งมี ฯพณฯ คุณ อับดุลเราะห์มาน นายกรัฐมนตรีแห่งประเทศมาเลเซีย ผู้เป็นประ
ธานสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชียในขณะนั้น ขอให้ประเทศไทยจัดดำเนินการแข่งขันฟุตบอลสโมสร
ชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 2 (Asian's Cup) สำหรับประเพณีและความเป็นมาของการ
แข่งขันฟุตบอลทีมสโมสรชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย นั้น ในครั้งแรกที่เดิรวจัดให้แข่งขันกันแบบเห้า-
เยือน คือสลับกันไปแข่งขันในประเทศร่วมกลุ่ม เช่น ประเทศ ก. ส่งทีมฟุตบอลสโมสรชิงชนะเลิศ
ในประเทศของตน ไปแข่งขันกับทีมฟุตบอลสโมสรที่ชนะเลิศในประเทศ ข. ประเทศ ก. ก็
จะเป็นทีม "เยือน" และประเทศ ข. ก็จะเป็นทีม "เห้า" เสร็จแล้วประเทศ ข. ก็จะส่งทีม
ฟุตบอลของตนในฐานะทีมเยือนไปแข่งขันในประเทศ ก. ซึ่งเป็นทีมเห้าบ้าง ฯลฯ เวียนวน
กันไปดังนี้ หากมีกลุ่มประเทศหลายประเทศ การสลับกันเป็นทีมเห้าและทีมเยือนเช่นว่านี้ก็จะ
ต้องเสียเวลานาน นอกจากนั้นก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก เช่น ค่าโดยสารเครื่องบิน
ค่าอาหาร เป็นต้น ดังนั้นเพื่อความเหมาะสม ความสะดวกและขจัดปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายของ
แต่ละทีมให้เป็นไปในลักษณะประหยัด สมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (Asian Football
Confederation) จึงเห็นสมควรให้จัดแข่งขันร่วม ณ ที่แห่งเดียวกันเช่นเดียวกับการจัดการ
แข่งขันฟุตบอลเยาวชนแห่งเอเชีย ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายได้เป็น
อย่างดี จากเหตุผลดังกล่าว สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้รับที่จะจัดการแข่งขัน
ในครั้งนี้ (ครั้งที่ 2) โดยมีวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขัน คือ (วารสารกีฬา, 2512)

1. เพื่อความก้าวหน้าและตั้งถิ่นของการแข่งขันฟุตบอลทีมชนะเลิศแห่งเอเชีย
2. เพื่อให้ นักฟุตบอลสโมสรของแต่ละชาติได้พบปะสังสรรค์ กระชับสัมพันธ์ไมตรี
3. เพื่อส่งเสริมสนับสนุนสโมสรฟุตบอลของประชาชนชาติต่าง ๆ ในภาคพื้นเอเชีย

ให้ต้นตัว ปรับปรุงชุดฟุตบอลของตนให้แข็งแรงแทนที่มัดตะแคงอื่น ขึ้น อย่างน้อย
ก็ให้ทัดเทียมกับชุดฟุตบอลสโมสรของประชาชนอื่นนอกภูมิภาคเอเชีย

4. ชุดฟุตบอลทีมสโมสรชนะเลิศแห่งเอเชียเปรียบเสมือนกุศลินทวาไมตรีแห่งนานา
ประชาชาติจากภูมิภาคเดียวกัน ที่ได้สร้างความสัมพันธ์ทางมิตรภาพและการตร
ภาพมาเสนอสนองเพื่อความเป็นอยู่ร่วมกันในทางสันติสุข เนื่องจากความเห็น
อกเห็นใจและความเข้าใจอันดีต่อกันไปตลอดชั่ววันดินร

กำหนดการแข่งขันฟุตบอลทีมสโมสรชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 2 ในระหว่างวันที่ 15
ถึงวันที่ 30 มกราคม พ.ศ.2512 ณ สนามศุภชลาศัย กรีฑาสถานแห่งชาติ มีสโมสรจากมิตร
ประเทศรวมทั้งประเทศไทยรวม 10 สโมสร ได้แก่ สโมสรเกาลูนมอเดอรับัส (ฮ่องกง)
สโมสรเตหะราน (อิหร่าน) สโมสรไมซอร์สเดก (อินเดีย) สโมสรมัคคาบี เทลาวีฟ (อิสรา-
เอล) สโมสรโตโย โตเกียว (ญี่ปุ่น) สโมสรแองซี (สาธารณรัฐเกาหลี) สโมสรประ
(สหพันธ์มาเลเซีย) สโมสรโลอนส์ (ฟิลิปปินส์) สโมสรธนาคารกรุงเทพ (ไทย) และสโมสร
ตำรวจเวียดนาม (สาธารณรัฐเวียดนาม) ทยอยแบ่งเป็น 2 สาย แบ่งแบบพบกันหมด ทีมที่ได้
คะแนนเป็นที่ 1 และที่ 2 ในสายจะได้เข้าแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ และแข่งขันในนัดชิงชนะเลิศ
ต่อไป ปรากฏว่าในการแข่งขันครั้งนี้ทีมสโมสรมัคคาบี เทลาวีฟ (อิสราเอล) เป็นทีม
ชนะเลิศ สโมสรแองซี (สาธารณรัฐเกาหลี) ได้ที่ 2 และสโมสรโตโย โตเกียว (ญี่ปุ่น) ได้ที่ 3
(วารสารกีฬา, 2512) และต่อมาสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ก็ได้ส่งทีมฟุตบอลทีมชาติ
ร่วมในการแข่งขันเป็นประจำทุกปี อีกทั้งในบางปีก็ได้รับเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน
ด้วย

นอกจากนั้นในส่วนของจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนของกรมพลศึกษา ในปีนี้
กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการตราข้อบังคับการแข่งขันนักเรียนชั้นใหม่ ซึ่งมีวัตถุประสงค์คือเพื่อ
ให้นักเรียนที่ร่วมในการแข่งขันมีร่างกายที่สมบูรณ์ จิตใจที่เป็นนักกีฬา และมีมารยาทอันดีงาม
เหมาะสมแก่การสังคม (กรมพลศึกษา, 2512) และได้ยึดวัตถุประสงค์นี้ไว้เป็นหลักในการจัด
การแข่งขัน จนกระทั่งปี พ.ศ.2528 จึงได้ประกาศยกเลิกระเบียบการฉบับนี้ (กระทรวง
ศึกษาธิการ, 2528) การจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนนี้ได้แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับไม่
เกินประถมศึกษาปีที่ 7 อายุไม่เกิน 15 ปี ส่วนสูงไม่เกิน 150 เซนติเมตร ระดับมัธยมศึกษา
ปีที่ 1-5 อายุไม่เกิน 20 ปี ไม่จำกัดส่วนสูง และระดับอาชีวะ (กรมพลศึกษา, 2512)

พ.ศ. 2513 สโมสรธนาคารกรุงเทพ ได้มีความคิดริเริ่มในการจัดการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ หรือเรียกว่าการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน "ควีนส์คัพ" (Queen's Cup) ขึ้นเป็นครั้งแรก โดยได้รับความร่วมมือจากกลุ่มสมาชิกสโมสรฟุตบอลใหญ่ ๆ ในสมัยนั้น อีกทั้งการแข่งขันรายการนี้สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานให้ใช้ชื่อการแข่งขันนี้ มีวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันฟุตบอลระหว่างหมู่สโมสร ที่สำคัญ 3 ประการ คือ (วารสารกีฬา, 2513)

1. เพื่อหารายได้โดยเสด็จพระราชกุศล
2. เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการกีฬาฟุตบอลไทย
3. เพื่อเสริมสร้างความสามัคคีในระหว่างสโมสรและนักกีฬาฟุตบอล

มีสโมสรที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งแรก จำนวน 6 สโมสร ได้แก่ สโมสรการท่าเรือแห่งประเทศไทย สโมสรราชวิถี สโมสรทหารอากาศ สมาคมจีนแคะ (หัวฝ่อ) สโมสรธนาคารกรุงเทพ และสโมสรราชประชาเสนาบดี ได้จัดการแข่งขันเป็นประจำทุกปี โดยทุกสโมสรผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน และในครั้งแรกสโมสรธนาคารกรุงเทพก็ได้เป็นเจ้าภาพในการจัดเนื่องจากเป็นผู้ริเริ่มการจัดในครั้งแรกนี้ สำหรับถ้วยพระราชทาน "ควีนส์คัพ" นี้ ได้จัดสร้างอย่างประณีตสวยงาม ประกอบด้วยเงินแท้ 99 เปอร์เซ็นต์ หนัก 700 บาท มีพระนามาภิไธย อ้อ สก. รัชมีทำด้วยทองคำแท้หนัก 4 บาท ตัวถ้วยมีความกว้าง 32 เซนติเมตรครึ่ง สูง 1 เมตร 25 เซนติเมตร สลักคุณนุชลายไทยอย่างวิจิตรไว้รอบตัวถ้วย เป็นพญานาค 6 ตัว นัยน์ต้ามิ่งทึบทิมสีแดงหมายถึง 6 สโมสรที่เข้าแข่งขัน มีมูลค่าประมาณ 55,000 บาท ในการแข่งขันนี้ใช้ระเบียบ และกติกาการแข่งขันตามกติกาของสมาพันธ์ฟุตบอลโลก (ฟีฟ่า) และส่วนของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ เป็นส่วนใหญ่ (วารสารกีฬา, 2513)

การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ได้มีการแข่งขันเป็นประจำทุกปี (ยกเว้นบางปีที่มีเหตุขัดข้อง) อีกทั้งในการแข่งขันคณะกรรมการได้เชิญทีมจากต่างประเทศเข้ามาร่วมในการแข่งขันด้วย ทั้งนี้ก็ได้รับความช่วยเหลือในการติดต่อจากสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ในการดำเนินงาน (ประสิทธิ์ จันทระประดิษฐ์, 2524) จนถึงในปัจจุบันปี พ.ศ. 2539 ก็ยังได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้อยู่ นับเป็นครั้งที่ 25 โดยคณะกรรมการจัดการแข่งขันยังคงยึดวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น เป็นหลักในการดำเนินงาน นับได้ว่าเป็นการแข่งขันฟุตบอลที่เป็นรายการที่สำคัญอย่างยิ่งอีกรายการหนึ่ง ที่สโมสรต่าง ๆ ในประ

เทศให้ความสนใจ และส่งเสริมเข้าร่วมในการแข่งขันจำนวนมาก (สุจิตกรรมการแข่งขันฟุตบอล-ควีนส์คัพ, 2539)

และในปี พ.ศ. 2513 นี้ มีการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรก ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มพูนความสามัคคีระหว่างมหาวิทยาลัย อีกทั้งเพื่อให้นิสิตนักศึกษามีสุขภาพและพลานามัยที่ดี แข่งขันระหว่างวันที่ 18-25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2513 มีมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมการแข่งขัน 11 มหาวิทยาลัย มีการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬารวมทั้งกีฬาฟุตบอลด้วย มีการจัดการแข่งขันกันต่อเนื่องทุกปี ยกเว้นปีที่มีเหตุการณ์ที่ไม่สามารถจัดการแข่งขันได้ (สุจิตกรรมการกีฬามหาวิทยาลัย, 2536) ซึ่งที่จริงแล้วการแข่งขันฟุตบอลระหว่างมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษานั้นมีมาก่อนหน้านี้ ดังรายงานการศึกษาประจำปี 2500 ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวถึงการจัดการแข่งขันฟุตบอลมหาวิทยาลัยของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ซึ่งมีทีมจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ร่วมการแข่งขัน 10 มหาวิทยาลัย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2500) ต่อมาทีมเข้าร่วมการแข่งขันจำนวนมาก จึงได้จัดการแข่งขันโดยแบ่งเป็นประเภท ก และ ข (ฟุตบอลสยาม, 2525) และมีการจัดการแข่งขันมาจนถึงปัจจุบัน

ส่วนของฟุตบอลนักเรียนกรมพลศึกษาในปีนี้ได้มีการแข่งขันโดยแยกเป็นประเภทโรงเรียนราษฎร์และรัฐบาล ไม่แข่งรวมกัน มีระดับประถมศึกษาปีที่ 7 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 และอาชีวศึกษา ทั้งหมด 3 ระดับ เป็นการแข่งขันชิงรางวัล 6 ถ้วย คือของโรงเรียนรัฐบาล 3 ถ้วย และโรงเรียนราษฎร์ 3 ถ้วย (กรมพลศึกษา, 2513)

พ.ศ. 2514 ในปีนี้นอกจากกรมพลศึกษา และเทศบาลนครกรุงเทพที่จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนประจำปีแล้ว กองทัพอากาศ ก็ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนชิงถ้วยผู้บัญชาการทหารอากาศขึ้นเป็นครั้งแรกด้วย โดยมีวัตถุประสงค์คือ (กรมสวัสดิการทหารอากาศ, 2514)

1. เพื่อส่งเสริมการกีฬาและพลานามัยแก่นักเรียน โดยเฉพาะบุตรหลานของข้าราชการทหารอากาศ ซึ่งเรียนอยู่ตามโรงเรียนต่าง ๆ ในย่านที่ตั้งดอนเมือง และไม่มีโอกาสส่งนักกีฬาเข้าไปแข่งขันในกรุงเทพฯ ฯ
2. เพื่อคัดเลือกนักกีฬากีฬาที่มีฝีมือมาเป็นตัวแทนสโมสรทหารอากาศ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการกีฬารองกองทัพอากาศและกีฬาของชาติ อันอาจจะเลือกเห็นได้จากนักกีฬาที่ส่งเข้ามาแข่งขันภายในกองทัพอากาศ
3. เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชน กับกองทัพอากาศโดย

- เฉพาะครูอาจารย์ และผู้ปกครองนักเรียนอันเป็นผลเนื่องมาจากการแข่งขันกีฬา
4. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย และรักหมู่คณะ เคารพต่อระเบียบและกฎกติกาการแข่งขัน
 5. เพื่อเป็นการฝึกข้าราชการภายใน กองการกีฬา กรมสวัสดิการทหารอากาศ ให้มีประสบการณ์ในด้านการฝึก การจัดการแข่งขัน การตัดสินกีฬา การติดต่อประสาน ตลอดจนการตัดสินใจในการดำเนินงานได้

จากนั้นก็ได้มีการจัดและดำเนินการแข่งขันเป็นประจำทุกปี มีทีมเข้าร่วมการแข่งขัน ทั้งจากย่านคอนเมืองและทีมจากโรงเรียนต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ เข้าร่วมการแข่งขัน ปัจจุบันมีการจัดการโดยแบ่ง 4 รุ่น ได้แก่ รุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี รุ่นอายุไม่เกิน 14 ปี รุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี และรุ่นไม่เกินอายุ 18 ปี (กรมสวัสดิการทหารอากาศ, เอกสารอัดสำเนา)

พ.ศ. 2515 กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดรับอนุมัติจากหัวหน้าคณะปฏิวัติ ให้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนระหว่างประเทศ ครั้งที่ 3 ระหว่างวันที่ 15-22 ธันวาคม พ.ศ. 2515 สำหรับการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนอายุไม่เกิน 15 และ 18 ปี ระหว่างประเทศแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และสาธารณรัฐสิงคโปร์ ได้ริเริ่มจัดให้มีการแข่งขันขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2513 เป็นต้นมา โดยมีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อส่งเสริมมิตรภาพและความสามัคคีของเยาวชนระหว่างประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย
2. เพื่อส่งเสริมการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา และความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา อันเป็นการพัฒนาคนด้วยการพลศึกษา ซึ่งจะส่งผลดีต่อการพัฒนาประเทศ
3. เพื่อส่งเสริมสร้างนักกีฬาฟุตบอลให้แก่ทีมชาติในอนาคต

การแข่งขันในปี พ.ศ. 2515 มีทีมเยาวชนจากประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 7 ประเทศ คือ บรูไน จีน ไต้หวัน ฮองกง เขมร มาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย ผลการแข่งขันปรากฏว่าชุดฟุตบอลนักเรียนของประเทศไทย ชนะเลิศทั้ง 2 ประเภท จากนั้นได้มีการแข่งขันเป็นประจำทุกปี โดยยึดวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน นับได้ว่าเป็นการแข่งขันฟุตบอลอีกรายการหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมในการพัฒนาการกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนหรือนักเรียนในประเทศไทย ให้ทัดเทียมกับชาติอื่น ๆ ในเอเชีย (กรมพลศึกษา, 2530)

พ.ศ.2517 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอล เอฟ.เอ.คัพ (Football Association Cup หรือ F.A.Cup) ขึ้นเป็นครั้งแรก การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้เป็นการแข่งขันฟุตบอลเพื่อชิงชนะเลิศระหว่างสโมสรต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจากการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยรายการอื่น ๆ (พอง เกิดแก้ว, 2520) สำหรับรูปแบบการจัดการแข่งขันฟุตบอลแบบเอฟ.เอ.คัพ นั้นเป็นการแข่งขันแบบแพ้คัดออกหรือน็อกเอาต์ ซึ่งเป็นการแข่งขันที่ทำให้ผู้ชมสนุกและตื่นเต้น เนื่องจากการแข่งขันนั้นถ้าหากทีมใดแพ้จะตกรอบทันที ทำให้สโมสรต่าง ๆ ได้แสดงฝีมือกันอย่างเต็มที่ (ประเสริฐ พุฒตาลศรี, 2536) อย่างไรก็ตามการแข่งขันฟุตบอลรูปแบบนี้ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ไม่ได้จัดการแข่งขันทุกปี ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีผู้สนับสนุน อีกทั้งการแข่งขันฟุตบอลรายการอื่น ๆ มีมาก ทำให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ไม่สามารถกำหนดการแข่งขันได้ จึงได้จัดการแข่งขันเป็นครั้งคราวเท่านั้น (สุชาติ ศาระผล, 2534) แต่อย่างไรก็ตามต่อมาหลังมีภาคเอกชนได้เข้ามามีบทบาทในการจัดการแข่งขันฟุตบอลแบบ เอฟ.เอ.คัพ นี้ อีกด้วย

พ.ศ.2521 กรมพลศึกษา ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน โดยยังคงยึดระเบียบในการแข่งขันกีฬานักเรียนปี พ.ศ.2512 การแข่งขันฟุตบอลปีนี้ได้แบ่งกลุ่มโรงเรียนที่เข้าแข่งขันตามคั่นสังกัดของโรงเรียน และในปีนี้ได้ใช้เฉพาะอายุเป็นเกณฑ์กำหนดรุ่นแทนเกณฑ์อื่น ๆ หลายปี ได้แก่ รุ่นอายุไม่เกิน 13, 15, 18, 20 ปี และอาชีวศึกษา (กรมพลศึกษา, 2521)

พ.ศ.2524 กรมพลศึกษาร่วมกับภาคเอกชน (บริษัทไทยน้ำทิพย์ จำกัด บริษัทหาดทิพย์ จำกัด และบริษัทโกล่า โกล่า เอ็กซ์พอร์ต) ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลเยาวชนอายุไม่เกิน 16 ปี จึงถ้วย 1ลีก โกล ฟอ์ โกล คัพ (1ลีกคัพ) ขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (ข่าวสารกรมพลศึกษา, 2525)

1. เพื่อปลูกฝังเยาวชนที่สนใจในการเล่นฟุตบอลให้มีพื้นฐานที่ถูกต้อง
2. เพื่อพัฒนาผู้ฝึกสอนและให้นักฟุตบอลในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีแนวทางการเล่นฟุตบอลในทางเดียวกันและมีมาตรฐานเท่าเทียมกันทั่วประเทศ
3. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เกิดการตื่นตัวในการฝึกซ้อมและการเล่นฟุตบอลอย่างจริงจัง
4. เพื่อพัฒนาสุขภาพอนามัยและชื่อเสียงของประเทศชาติ

การแข่งขันในปี พ.ศ. 2524 นี้ ได้จัดแต่เฉพาะในเขตกรุงเทพ ฯ แต่ในปีต่อมาได้ทำการจัดการแข่งขันเพื่อชิงชนะเลิศในแต่ละเขตการศึกษาทั่วประเทศ (การแข่งขันฟุตบอลเด็กชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย) จากนั้นจึงนำทีมที่ชนะเลิศและรองชนะเลิศของทุก ๆ เขตเข้ามาแข่งขันในกรุงเทพ ฯ เพื่อหาทีมที่ชนะเลิศของประเทศอย่างแท้จริงต่อไป โดยได้มีการเปลี่ยนเกณฑ์การกำหนดอายุของผู้เล่น จากอายุไม่เกิน 16 ปี เป็นอายุไม่เกิน 17 ปี เพื่อที่จะได้คัดนักฟุตบอลจากรุ่นอายุดังกล่าว ไว้เป็นตัวแทนนักเรียนของประเทศไทย และส่งแข่งขันฟุตบอลรายการอื่นกับชาวต่างชาติ (ข่าวสารกรมพลศึกษา, 2526)

พ.ศ. 2526 กรมพลศึกษาร่วมกับสโมสรไลออนส์กรุงเทพ ฯ และภาคเอกชน (บริษัทไทยนัททิงส์ จำกัด) ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลระดับสุวชนนานาชาติอายุไม่เกิน 13 ปี หรือที่เรียกว่าการแข่งขันฟุตบอล "ปรีนเซสคัพ" ขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนามาตรฐานการเล่นฟุตบอลในระดับสุวชนของประเทศไทย ซึ่งไม่ค่อนมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลสำหรับเด็กในระดับนี้เท่าไรนัก การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ผู้ชนะเลิศจะได้รับถ้วยรางวัล ซึ่งเป็นถ้วยพระราชทานจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี มีแข่งขันกันในวันระหว่างวันที่ 23 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม พ.ศ. 2526 ณ สนามศุภชลาศัย มีประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 6 ประเทศ ได้แก่ เกาหลีใต้ มาเลเซีย สาธารณรัฐประชาชนจีน ฮองกง สิงคโปร์ และประเทศไทย ซึ่งส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน 2 ทีม คือ สโมสรไลออนส์กรุงเทพ ฯ และทีมของกรมพลศึกษา (คัดเลือกจากนักเรียนที่ร่วมการแข่งขันฟุตบอลประจำปี) (การแข่งขันฟุตบอลปรีนเซสคัพ, 2526) ผลการแข่งขันปรากฏว่าทีมสุวชนไทยชุดกรมพลศึกษาชนะเลิศ และทีมของสาธารณรัฐประชาชนจีนได้รองชนะเลิศ จากนั้นได้มีการแข่งขันอีกเพียง 2 ปี ได้แก่ ปี พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2528 (กรมพลศึกษา, 2528) ต่อมาก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้อีก

พ.ศ. 2527 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ร่วมกับภาคเอกชน (บริษัทสยามสปอร์ตพัฒนาซิง จำกัด) ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลไทยช็อคเกอร์ลีกเป็นครั้งแรก โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการแข่งขันฟุตบอลในประเทศไทย ให้เป็นระบบเคียงกับการแข่งขันฟุตบอลลีกของประเทศอังกฤษ (สุชาติ มุกกัณฑ์, 2527) ซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันแบบเหย้า-เยือนแบบประเทศอังกฤษ เมื่อแข่งขันจนครบ ทีมที่ได้คะแนนสะสมสูงสุดคือผู้ชนะเลิศ (แต่ประเทศ

ไทยนำทีมที่ได้คะแนนสูงสุด อันดับ 1-4 มาแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ เพื่อหาคู่เข้าชิงชนะเลิศอีกครั้ง) การแข่งขันครั้งนี้ ไม่ได้จำกัดคุณสมบัติของนักฟุตบอลที่ร่วมในการแข่งขัน คือได้เปิดโอกาสให้นักฟุตบอลทุกระดับสามารถร่วมในการแข่งขัน มีทีมที่ร่วมการแข่งขันทั้งหมด 20 ทีม ประกอบด้วย สโมสรในกรุงเทพฯ ๔ และทีมจากต่างจังหวัด (บางสโมสรได้เล่นให้โดยอาชีพชื่อจังหวัดนั้น หรือมีผู้เล่นหลักจากสโมสรใหญ่ ๆ ในกรุงเทพฯ) แข่งขันเฉพาะวันเสาร์ หรืออาทิตย์เป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากจะต้องมีการเดินทางไปแข่งขันที่ต่างจังหวัด ผลการแข่งขันครั้งแรกนี้ ปรากฏว่าทีมจากจังหวัดชัยภูมิชนะเลิศ ต่อมาในปี พ.ศ.2528 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ก็ได้จัดการแข่งขันขึ้นอีกเป็นครั้งที่ 2 ผลการแข่งขันทีมจากสโมสรทหารอากาศชนะเลิศ หลังจากนั้นก็ไม่มีการจัดการแข่งขันอีก ทั้งนี้เนื่องจากในการแข่งขัน ครั้งที่ 2 ประสบกับปัญหาต่าง ๆ ในการจัดการแข่งขันเป็นอย่างมาก เช่น เรื่องงบประมาณ ซึ่งถือเป็นปัญหาหลัก เนื่องจากทีมที่ร่วมการแข่งขันจะต้องใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมากในการเดินทางไปแข่งขันที่ต่างจังหวัด อีกทั้งปัญหาที่บางทีมไม่ยอมเป็นทีมเจ้าภาพ (เหี้ย) จัดการแข่งขันเพราะเนื่องจากทีมของตนมีคะแนนสะสมน้อย เมื่อแข่งขันต่อไปทีมของตนก็ไม่สามารถจะได้เข้าไปแข่งขันในรอบรองได้จึงไม่ยอมที่จะจัดการแข่งขันคือ ทำให้โปรแกรมการแข่งขันต้องมีการเลื่อนบ่อยครั้ง ส่งผลถึงงบประมาณในการทำทีมของทีมต่าง ๆ ด้วย เป็นต้น การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้จึงมิได้มีการจัดการแข่งขันอีก (ฟุตบอลสยาม, 2528)

นอกจากนั้นในปี พ.ศ.2527 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ได้ร่วมกับชมรมฟุตบอลของจังหวัดต่าง ๆ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์คัพขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (ฟุตบอลสยาม, 2531)

1. เพื่อให้การกีฬาฟุตบอลได้กระจายสู่ต่างจังหวัดทั่วประเทศ
2. เพื่อเป็นการพัฒนาส่งเสริมทีมฟุตบอลของไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น
3. เพื่อจะพ้อนานักฟุตบอลให้มีมาตรฐานทั้งในเชิงกีฬาและมีระเบียบวินัย

มีสุขภาพพลานามัยที่ดี

ในการแข่งขันครั้งแรกนั้นใช้จ่ายงบประมาณในการจัดประมาณ 2-3 ล้านบาท ในการจัดและดำเนินการแข่งขัน โดยจะให้แต่ละจังหวัดได้แข่งขันกันในภาคของตนเพื่อหาแชมป์ภาค ทั้ง 5 ภาค ได้แก่ แชมป์ภาคกลาง แชมป์ภาคใต้ แชมป์ภาคเหนือ แชมป์ภาคตะวันออก แชมป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และทำการแข่งขันในรอบสุดท้ายเพื่อหาแชมป์ไทยแลนด์คัพที่แท้จริงอีกครั้งในกรุงเทพมหานคร ผลการแข่งขันปรากฏว่าทีมลพบุรีชนะเลิศในการแข่งขันครั้งแรก ต่อมา

สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้มีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่องทุกปี ออกเวียนในปี พ.ศ. 2528 ไม่สามารถจัดการแข่งขันเนื่องจากติดการแข่งชิงถ้วยกีฬาซีเกมส์ จนกระทั่งในการแข่งขัน ครั้งที่ 4 พ.ศ.2530 ได้มีผู้สนับสนุนรายใหญ่ได้เข้ามาช่วยเหลือออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการ จัดและดำเนินแข่งขัน ได้แก่ บริษัทอามาซ่าจำกัด และขอใช้ชื่อนำหน้าการแข่งขันฟุตบอลราศ การนี้ โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า "อามาซ่า ไทยแลนด์ คัพ" นับได้ว่าการแข่งขันฟุตบอลราศ การนี้มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นการส่งเสริม ให้นักฟุตบอลในต่างจังหวัดได้มีโอกาสร่วมในการแข่งขัน อีกทั้งนักกีฬาต่างจังหวัดหลายคนที่มี ความสามารถสูงก็ได้รับความนิยมนจนมีชื่อเสียงจากการแข่งขันรายการนี้ เช่น วิฑูรย์ กิจมงคล- สักดิ์, ธนิศร์ อารีสง่ากุล เป็นต้น และก็ยังได้เป็นตัวแทนทีมชาติสร้างชื่อเสียงจนถึงปัจจุบัน และการแข่งขันฟุตบอลราศการนี้ ก็ได้มีการจัดอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ปี พ.ศ.2539 สรุป สถิติผลการแข่งขันปรากฏว่า ครั้งที่ 1 10-25 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2527 ที่จังหวัดลพบุรีชนะเลิศ ครั้งที่ 2 12-15 ธันวาคม พ.ศ.2527 ที่จังหวัดนครสวรรค์ชนะเลิศ, ครั้งที่ 3 14-16 มีนาคม พ.ศ.2529 ที่จังหวัดนครราชสีมาชนะเลิศ, ครั้งที่ 4 12-27 มีนาคม พ.ศ.2531 ที่จังหวัดเชียงใหม่ชนะเลิศ, ครั้งที่ 5 1-14 มีนาคม พ.ศ.2532 ที่จังหวัดนครสวรรค์ชนะเลิศ, ครั้งที่ 6 13-28 มีนาคม พ.ศ.2533 ที่จังหวัดสุพรรณบุรีชนะเลิศ, ครั้งที่ 7 1-15 มีนาคม พ.ศ.2534 ที่จังหวัดกาญจนบุรีชนะเลิศ, ครั้งที่ 8 3-18 มิถุนายน พ.ศ.2535 ที่ม จังหวัดสุพรรณบุรีชนะเลิศ, ครั้งที่ 9 23 เมษายน - 7 พฤษภาคม พ.ศ.2536 ที่จังหวัดปทุมธานี ชนะเลิศ, ครั้งที่ 10 30 มีนาคม - 20 เมษายน พ.ศ.2537 ที่จังหวัดตราดชนะเลิศ, ครั้งที่ 11 1-20 มีนาคม พ.ศ.2538 ที่จังหวัดอุตรดิตถ์ชนะเลิศ, ครั้งที่ 12 21 กุมภาพันธ์- 7 มีนาคม พ.ศ.2539 ที่จังหวัดนครราชสีมาชนะเลิศ (สรุปจัดการแข่งขันฟุตบอลอามาซ่า- ไทยแลนด์ คัพ , 2540)

นอกจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ แล้วในปีนี้ คณะกรรมการของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลสำหรับ นิสิตนักศึกษาด้วย โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า "การแข่งขันฟุตบอลมหาวิทยาลัย ชอคเกอร์ลีก" (ต่อมาได้ในปีครั้งที่ 2 ได้เปลี่ยนเป็น "ฟุตบอลมหาวิทยาลัย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการ ให้นักศึกษาคณะต่างสถาบันมีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันโดยมีกีฬาเป็นสื่อกลาง นอกจากนั้นยัง เป็นการยกระดับมาตรฐานของฟุตบอลในระดับมหาวิทยาลัยให้สูงขึ้น ซึ่งในปีนี้จึงได้วางกรณ มหาวิทาลัยเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน แข่งขันแบบพบกันหมด 2 ครั้ง ใช้ระยะเวลาใน

การแข่งขันประมาณ 2 เดือนกว่า ๆ มีทีมที่ร่วมการแข่งขันจำนวน 10 ทีม ได้แก่ มศว. ประสานมิตร สถาบันพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มศว. พลศึกษา มศว. บางเขน สถาบันพระจอมเกล้าลาดกระบัง มศว. ปทุมวัน และสถาบันพระจอมเกล้าธนบุรี ผลการแข่งขันครั้งแรกปรากฏว่า ทีมจาก มศว. ประสานมิตร ชนะเลิศ จุดประสงค์ของมหาวิทยาลัยรองชนะเลิศ และได้มีการแข่งขันอีกเป็นครั้งที่ 2 ในปีถัดมา (สรุปผลฟุตบอลมหาวิทยาลัยชอคเกอร์ลีก, 2528) ต่อมาก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้อีก

พ.ศ. 2528 การกีฬาแห่งประเทศไทยได้ริเริ่มให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (สูจิบัตรการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 6, 2533)

1. เพื่อส่งเสริมการกีฬาของชาติให้ขยายไปทั่วประเทศ
2. เพื่อปลูกฝังให้เยาวชนมีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีระเบียบวินัย และมีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์
3. เพื่อเป็นแผนรองรับการแข่งขันกีฬาแห่งชาติต่อไป

โดยการแข่งขันใน พ.ศ. 2528 ได้จัดการแข่งขันกีฬาดำรงกันหลายชนิด รวมทั้งกีฬาฟุตบอลด้วย ได้กำหนดให้นักฟุตบอลที่เข้าร่วมในการแข่งขันจะต้องมีอายุไม่เกิน 17 ปี จัดการแข่งขันที่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ต่อมาการกีฬาแห่งประเทศไทยก็ได้มีการจัดการแข่งขันเป็นประจำทุกปี โดยยังคงยึดวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันดังที่ได้กล่าวมาแล้วมิได้มีการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งมีการปรับปรุงและพัฒนาวิธีการในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ โดยคณะกรรมการของการกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งมีหน้าที่ในการจัดและดำเนินการแข่งขันจนถึงปัจจุบัน (ปี พ.ศ. 2539 นับเป็นการแข่งขันครั้งที่ 12)

พ.ศ. 2530 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ร่วมกับภาคเอกชน (โทรทัสน์สีทอง ททบชอง 7 บริษัท เคนซีแห่งประเทศไทยจำกัด และบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ประเทศไทย) ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลโตโยต้าคัพ (Toyota Cup) ครั้งที่ 1 โดยมีพัฒนาแนวความคิดที่ต่อเนื่องมาจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์คัพ ซึ่งจัดมาแล้ว 3 ครั้ง และทุกครั้งที่ผ่านมาสั้นจากไทยแลนด์คัพในแต่ละปี นักเตะต่างแยกย้ายกลับไปเล่นเอง ทำให้คณะกรรมการของ

ฝ่ายจัดการแข่งขัน ได้มีความคิดที่จะจัดการแข่งขันฟุตบอลภายในประเทศ และเพื่อให้ทีมฟุตบอลต่างจังหวัดมีโอกาสได้แข่งขันกับสโมสรชั้นนำในระดับถ้วย ก ของเมืองไทย ทั้งนี้เท่ากับเป็นการวัดมาตรฐานการเล่นของวงการฟุตบอลภายในประเทศเราด้วย การแข่งขันโตโยต้าคัพครั้งที่ 1 นี้ ได้จัดให้มีการแข่งขันระหว่างวันที่ 20 มิถุนายน ถึง 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2530 มีทีมที่ร่วมการแข่งขัน จำนวน 12 ทีม ประกอบด้วย ทีมสโมสรชั้นนำจาก ถ้วย ก 6 ทีม ได้แก่ สโมสรธนาคารกรุงเทพ (แชมป์ถ้วย ก) สโมสรราชประชา (รองแชมป์) สโมสรการทำเรือแห่งประเทศไทย สโมสรทหารอากาศ สโมสรทหารบก และสโมสรธนาคารกรุงไทย ส่วนอีก 6 ทีม ประกอบด้วย แชมป์แต่ละภาคของศึกไทยแลนด์คัพ ครั้งที่ 3 ทั้ง 5 ภาค และให้เกียรติแชมป์ไทยแลนด์คัพรอบสุดท้ายอีก 1 ทีม ได้แก่ ลพบุรี (แชมป์ภาคกลาง) พัทลุง (แชมป์ภาคใต้) เชียงราชม (แชมป์ภาคเหนือ) จันทบุรี (แชมป์ภาคตะวันออก) สุรินทร์ (แชมป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) และนครราชสีมา (แชมป์ไทยแลนด์คัพรอบสุดท้าย) ในการแข่งขันมีเงินรางวัลสำหรับทีมที่ชนะเลิศ 300,000 บาท รองชนะเลิศได้ 150,000 บาท และอันดับที่ 3 50,000 บาท นอกจากนี้ยังมีรางวัลนักเตะยอดเยี่ยมเป็นรถยนต์โตโยต้าไฮลักซ์อีก 1 คัน ผลการแข่งขัน ทีมสโมสรทหารอากาศสามารถได้เงินรางวัล 300,000 บาท และปิยะพงษ์ ผิวอ่อน นักฟุตบอลของสโมสรทหารอากาศ ก็ได้รับรางวัลนักเตะยอดเยี่ยมโดยได้รับรถโตโยต้าไฮลักซ์ 1 คัน (สูจิบัตรการแข่งขันฟุตบอลโตโยต้าคัพ , 2532)

ต่อมาการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ ได้มีการจัดการแข่งขันประจำปีอีกจนถึงปี พ.ศ. 2536 ทั้งนี้เนื่องจากสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการอื่น ๆ อีกมาก ทำให้การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ จำต้องหลักให้ฟุตบอลรายการอื่น (ฟุตบอลแม็กกาซีน, 2537) สำหรับการจัดการแข่งขันฟุตบอลโตโยต้าคัพ ครั้งที่ 3 ปี พ.ศ. 2532 นั้น นับเป็นก้าวเริ่มต้นสำคัญอย่างหนึ่งของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ คือได้มีการเปลี่ยนแปลงระเบียบการแข่งขัน ซึ่งได้อนุญาตให้ผู้เล่นชาวต่างชาติ เข้าร่วมทีมในการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ได้ โดยมีจำนวนไม่เกิน 2 คน ทั้งนี้เพื่อเป็นการปรับแนวทางการแข่งขันให้เข้าสู่ระบบฟุตบอลอาชีพตามอย่างสากลมากยิ่งขึ้น (สูจิบัตรการแข่งขันฟุตบอลโตโยต้าคัพ, 2532)

สรุปสำหรับผลการแข่งขันฟุตบอลโตโยต้าคัพ พ.ศ. 2530 ทีมสโมสรทหารอากาศชนะเลิศ พ.ศ. 2531 ทีมสโมสรธนาคารกรุงเทพชนะเลิศ พ.ศ. 2532 ทีมสโมสรตำรวจชนะเลิศ พ.ศ. 2533 ทีมกรุงเทพมหานครชนะเลิศ พ.ศ. 2534 ทีมสโมสรตำรวจชนะเลิศ พ.ศ. 2535 ทีมจังหวัดระยองชนะเลิศ พ.ศ. 2536 ทีมสโมสรตำรวจชนะเลิศ (ฟุตบอลแม็กกาซีน, 2537)

นอกจากนั้นในปีที่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ได้รับเกียรติจากประเทศเกาหลี โดยเชิญประเทศไทยเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลเพรสซิเด้นคัพ ปี 2530 ซึ่งในการแข่งขันครั้งนี้ ได้เชิญทีมฟุตบอลทีมชาติของเอเชียเข้าร่วมเพียงทีมเดียว คือ ทีมฟุตบอลชาติไทยเท่านั้น (ประโศค สุทธิสง่า, 2538)

พ.ศ. 2531 คณะกรรมการมูลนิธิมหาวชิราลงกรณ์ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน พลตรี สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ๔ สยามมกุฎราชกุมาร หรือที่เรียกว่าการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน ม.ว.ก. คัพ ซึ่งในการจัดการแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการมูลนิธิมหาวชิราลงกรณ์ได้จัดการแข่งขันขึ้น เพื่อเป็นการเกิดพระเกียรติ ในวโรกาสพิเศษที่สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชได้เจริญพระชนมายุครบ 3 รอบ อีกทั้งพระองค์ทรงเป็นองค์ประธานกรรมการบริหารมูลนิธิ ๔ ด้วย ซึ่งวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระองค์จะเวียนมาถึงในวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2531 ซึ่งคณะกรรมการได้จัดการแข่งขันในระหว่างวันที่ 10-24 ธันวาคม พ.ศ. 2531 โดยทีมที่ชนะเลิศจะได้รับพระราชทานถ้วย ม.ว.ก. พร้อมเงินรางวัล 600,000 บาท รองชนะเลิศอันดับ 1 จะได้รับถ้วย ๗๗๗ ม.ล. อีสัน ปราโมช พร้อมเงินรางวัล 300,000 บาท ส่วนรองชนะเลิศอันดับที่ 2 จะได้รับถ้วยผู้บัญชาการทหารบก พร้อมเงินรางวัล 100,000 บาท และมีรางวัลนักเตะยอดเยี่ยมอีก 3 รางวัล โดยเชิญทีมที่เป็นแชมป์การแข่งขันรายการสำคัญ ๆ ทั้งฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก ฟุตบอลวินสตันฟุตบอลโตโยต้าคัพ ฟุตบอลไทยแลนด์คัพ รวมไปถึงแชมป์ฟุตบอลกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยด้วย รวม 10 ทีม (ฟุตบอลสยาม, 2531) ผลการแข่งขัน ทีมสโมสรทหารอากาศได้รับรางวัลชนะเลิศ สโมสรตำรวจได้รองชนะเลิศอันดับ 1 และสโมสรการทำเรือแห่งประเทศไทย ๔ ได้รองชนะเลิศอันดับที่ 2 ในการแข่งขันครั้งที่ 1 นี้ ส่วนในครั้งที่ 2 พ.ศ. 2532 มีทีมร่วมการแข่งขัน 10 ทีม เพิ่มเงินรางวัลสำหรับทีมชนะเลิศเป็น 700,000 บาท ทีมที่ชนะเลิศ ได้แก่ ทีมสโมสรทหารบก ครั้งที่ 3 มีทีมร่วมการแข่งขัน 12 ทีม และเพิ่มเงินรางวัลสำหรับทีมชนะเลิศอีกเป็น 1,000,000 บาท สำหรับการแข่งขันในครั้งที่ 4 ในปี พ.ศ. 2535 มีทีมเข้าร่วมการแข่งขันเพิ่มเป็น 15 ทีม และได้เพิ่มเงินรางวัลเป็น 1,500,000 บาท ผลในครั้งนี้นี้ทีมสโมสรองค์การโทรศัพท์ ๔ ได้เป็นแชมป์ ต่อมาครั้งที่ 5 พ.ศ. 2536 มีทีมร่วมการแข่งขัน 15 ทีม ผลทีมสโมสรทหารบกชนะเลิศ และในครั้งสุดท้ายที่ได้มีการจัดครั้งที่ 6 ในปี พ.ศ. 2537 ผลการแข่งขันปรากฏว่าทีมสโมสรทหารอากาศชนะเลิศ หลังจากนั้นในปีต่อ ๆ มาก็มีได้มีการจัด

การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้อีก เนื่องจากไม่สามารถกำหนดโปรแกรมการแข่งขันในปีต่อไปได้ด้วยเหตุที่สโมสรต่าง ๆ ต้องเข้าร่วมในการแข่งขันอีกหลายรายการที่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ จัดการแข่งขันซึ่งมีตลอดทั้งปี (ฟุตบอลแม็กกาซีน, 2537)

พ.ศ. 2534 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ร่วมกับภาคเอกชน ได้แก่ บริษัท เอส เอส โปรเฟสชั่นแนล 88 จำกัด ในเครือของฐานเศรษฐกิจ จัดการแข่งขันฟุตบอลกึ่งอาชีพขึ้นเป็นครั้งแรก ใช้ชื่อการแข่งขันว่า "ไทยแลนด์เซมิโพรลีก" โดยมีวัตถุประสงค์ในการที่จะพัฒนาวงการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย อีกทั้งเป็นการยกระดับมาตรฐานการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย การแข่งขันครั้งนี้มีสโมสรเข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 6 สโมสร แข่งขัน ได้แก่ สโมสรการทำเรือแห่งประเทศไทย สโมสรทหารบก สโมสรกีฬาราชประชา สโมสรทหารอากาศ สโมสรธนาคารกสิกรไทยและสโมสรตำรวจ แข่งขันกันแบบเหย้าเยือน (แต่ใช้สนามที่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้จัดให้) เพื่อเก็บคะแนนในการแข่งขัน ได้กำหนดให้สโมสรที่เข้าร่วม จะต้องมียกฟุตบอลไทยที่จดทะเบียนเป็นนักฟุตบอลอาชีพ กับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ทีละ 3 คน ซึ่งจะต้องมีค่าจ้างตอบแทน 5,000 บาท ต่อเดือนเป็นอย่างต่ำ และสโมสรจะต้องรับผิดชอบค่าเนินการหักภาษี ณ ที่จ่าย และเสียภาษีรายได้ของนักฟุตบอลในสังกัด ตามกฎหมาย อีกทั้งสโมสรแต่ละทีมจะนำนักฟุตบอลต่างชาตินิมาเล่นด้วยได้ และเมื่อแข่งขันจบ สโมสรที่ได้คะแนนรวมเป็นอันดับ 1-4 จะได้รับรางวัลดังนี้ สโมสรอันดับที่ 1 ได้รับถ้วยทองคำแท้หนัก 100 บาท พร้อมเงินรางวัล 1 ล้านบาท อันดับที่ 2 ได้รับเงินรางวัล 6 แสนบาท อันดับที่ 3 ได้รับเงินรางวัล 3 แสนบาท และอันดับที่ 4 ได้รับเงินรางวัล 1 แสนบาท นอกจากนั้นในการแข่งขันแต่ละนัด มีเงินรางวัลให้กับทีมฟุตบอลที่ชนะ 100,000 บาท และทีมแพ้ 50,000 บาท เพื่อให้ นักฟุตบอลเล่นกันให้สนุกกับฟุตบอลอาชีพจริงซึ่งทีมที่ชนะเลิศ ได้แก่ สโมสรการทำเรือแห่งประเทศไทย (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ, 2534) นับได้ว่าปีนี้ได้เป็นปีที่กีฬาฟุตบอลในประเทศไทย ได้เริ่มที่จะพัฒนาก้าวไปสู่กีฬาอาชีพเป็นครั้งแรก ต่อมา พ.ศ. 2535 ก็ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์เซมิโพรลีกขึ้นอีกเป็นครั้งที่ 2 มีสโมสรเพิ่มขึ้นจากเดิม 2 สโมสร รวมเป็น 8 สโมสร ได้แก่ สโมสรการทำเรือแห่งประเทศไทย สโมสรทหารบก สโมสรธนาคารกสิกรไทย สโมสรองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย สโมสรโอสถสภา สโมสรทหารอากาศ สโมสรกีฬาราชประชา และสโมสรธนาคารกรุงเทพ ซึ่งในปีนี้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้กำหนดให้สโมสรแต่ละสโมสร ขึ้นทะเบียนนักฟุตบอลในสโมสรเป็นผู้

เล่นอาชีพเพิ่มขึ้นเป็นสโมสรละ 6 คน และแข่งขันรูปแบบเดิม (ดังมีรายละเอียดของระเบียบการแข่งขันในภาคผนวก ก) ผลการแข่งขันในครั้งที่ 2 นี้ ปรากฏว่าทีมสโมสรทหารบกชนะเลิศ (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ , 2535)

และในปี พ.ศ. 2535 สมาชิกสโมสรภาคีวินสคัพ ได้ร่วมกันจัดการแข่งขันฟุตบอลในระดับเยาวชน ใช้ชื่อรายการว่า "การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนวินสคัพ" ซึ่งการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ได้จัดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการคัดเลือกนักฟุตบอลเสริมทีมของเหล่าภาคีสโมสรเอง และเพื่อค้นหาช้างเผือกเป็นตัวแทนทีมชาติในอนาคต อีกทั้งการจัดการแข่งขันยังได้จัดให้สอดคล้องตามโครงการพระราชดำริของสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ที่พระองค์ต้องการเห็นการพัฒนากีฬาฟุตบอลของประเทศไทย ให้สามารถออกไปแข่งขันกับต่างประเทศได้อย่างสมศักดิ์ศรี โดยได้มีการกำหนดส่วนสูงของเยาวชนที่ร่วมในการแข่งขัน สำหรับการแข่งขั้รายการนี้ นักฟุตบอลที่ร่วมการแข่งขันจะต้องมีอายุไม่เกิน 19 ปี และมีส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 168 เซนติเมตร และมีส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 170 เซนติเมตร 3 คน (สำหรับการแข่งขันครั้งที่ 6 ได้มีระเบียบเพิ่มเติมให้นักฟุตบอลในแต่ละทีมต้องมีส่วนสูงเกิน 170 เซนติเมตร ขึ้นไปร่วมทีมไม่น้อยกว่า 8 คน) การกำหนดระเบียบการเกี่ยวกับส่วนสูงนั้น เพื่อต้องการให้นักฟุตบอลได้มีการพัฒนาทางด้านสรีระของตนเอง เพราะในปัจจุบันจะเห็นได้ว่านักฟุตบอลไทยเสียเปรียบทางด้านรูปร่างเมื่อเปรียบกับชาวต่างประเทศ นับได้ว่าการแข่งขันรายการนี้ เป็นการจัดการแข่งขันเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักฟุตบอลระดับเยาวชนอย่างแท้จริงด้วย อีกทั้งมีถ้วยรางวัลพระราชทานจากสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ และมีเงินรางวัลให้อีกจำนวนหนึ่งด้วย (ยศรินทร์ คลีบนาค, 2540) ผลการแข่งขันครั้งแรกปรากฏว่าทีมจากสโมสรราชวิถีชนะเลิศ และในปีต่อ ๆ มาได้มีการจัดการแข่งขันขึ้นอีก คณะกรรมการสมาชิกภาคีวินสคัพ ได้กำหนดให้สโมสรที่เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันฟุตบอลวินสคัพ ได้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันฟุตบอลเยาวชนวินสคัพด้วย (สูจิตกรการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานวินสคัพ, 2538) ซึ่งมีผลสถิติสโมสรที่ชนะเลิศการแข่งขันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535-2540 ดังนี้ พ.ศ. 2535 สโมสรฟุตบอลราชวิถีชนะเลิศ พ.ศ. 2536 สโมสรธนาคารกรุงไทยชนะเลิศ พ.ศ. 2537 สโมสรการทำเรือชนะเลิศ พ.ศ. 2538-2540 สโมสรธนาคารกสิกรไทยชนะเลิศ (โลกกีฬา, 2540)

พ.ศ. 2536 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ร่วมกับภาคเอกชน (กลุ่มบริษัทกอม

และสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลขึ้น โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า "การแข่งขันฟุตบอลยูคอม เอฟ.เอ.คัพ" (Ucom F.A. Cup) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการให้ทุนการศึกษาแก่นักกีฬาที่กำลังศึกษาอยู่ และยังเป็นการส่งเสริมพัฒนาการกีฬาของประเทศ ไทยให้เป็นที่นิยมและได้มาตรฐานสากลยิ่งขึ้น อันเป็นหนทางไปสู่ความสำเร็จ นำชื่อเสียงมาสู่ ประเทศชาติในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติต่อไป และที่สำคัญเพื่อพัฒนาจิตใจ บุกฝังความ มีน้ำใจเป็นนักกีฬาให้เยาวชนของชาติด้วย ซึ่งการแข่งขันฟุตบอลแบบเอฟ.เอ.คัพ นั้น เป็นรายการแข่งขันในระบบน็อกเอาต์หรือแพ้คัดออก ดังนั้นจึงเป็นรายการแข่งขันที่สนุกตื่นเต้นและเร้าใจ ในการแข่งขันครั้งแรกนี้มีทีมเข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 32 ทีม แข่งขันในระหว่างวันที่ 9-29 กันยายน พ.ศ. 2536 ผลการแข่งขันทีมสโมสรองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยชนะเลิศ ได้รับรางวัลถ้วยเกียรติยศพร้อมเงิน 500,000 บาท ส่วนทีมรองชนะเลิศ ได้แก่ ทีมสโมสร โอสถสภา ได้รับเงินรางวัล 300,000 บาท ทีมสโมสรทหารอากาศและทีมสโมสรธนาคาร กรุงเทพ ๔ พานิชย์การ ที่เข้ามาถึงรอบ 4 ทีมสุดท้ายก็ได้รับรางวัลไปทีมละ 50,000 บาท ต่อมาใน พ.ศ. 2537 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ก็ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ขึ้น เป็นครั้งที่ 2 ในระหว่าง วันที่ 9-30 พฤษภาคม พ.ศ. 2537 โดยมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับ ปีที่ผ่านมา อีกทั้งในปี พ.ศ. 2537 ผู้ชนะในรายการนี้จะได้รับสิทธิ์ไปร่วมการแข่งขันฟุตบอล Cup-Winners Cup แห่งเอเชียด้วย (คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอล Ucom F.A. Cup, 2537)

พ.ศ. 2538 ในปีนี้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๔ ร่วมกับภาคเอกชนจัดการแข่งขันฟุตบอล (บริษัทปูนซีเมนต์เอเชีย) สำหรับเยาวชนอายุไม่เกิน 21 ปี โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า "การแข่งขันฟุตบอลปูนซีเมนต์เอเชีย รุ่นอายุไม่เกิน 21 ปี" ทั้งนี้เนื่องจากการแข่งขัน การแข่งขันฟุตบอลในระดับนี้ไม่ค่อยได้มีการสนับสนุนเท่าที่ควร ดังนั้นในการจัดการแข่งขันจะ ช่วยในการพัฒนาความสามารถเยาวชนในระดับนี้ นับเป็นการพัฒนาผู้เล่นทุกระดับให้มีความสอดคล้องและต่อเนื่องอีกด้วย ซึ่งมีทีมจากสโมสรต่าง ๆ ให้ความร่วมมือและส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันเป็นจำนวนมาก โดยใช้สนามกีฬาจุฬาลงกรณ์เป็นสนามในการแข่งขัน ต่อมาการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ได้จัดขึ้นอีกเป็นครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2539 โดยได้รับความสนับสนุนจากบริษัทปูนซีเมนต์เอเชียดั้งเดิม ซึ่งก็ได้รับความนิยมเช่นเดียวกับครั้งที่ผ่านๆ มา (โลกกีฬา, 2540) ผลการแข่งขันปรากฏว่า ครั้งแรกทีมสโมสรธนาคารกรุงไทยชนะเลิศ และครั้งที่ 2 ทีมสโมสรธนาคารกรุงเทพชนะเลิศ

พ.ศ. 2539 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ร่วมกับบริษัทวิเศษมอนด์ (บางกอก) และบริษัท ไอ เอ็ม จี ก็จัดให้มีการแข่งขันกีฬาฟุตบอลอาชีพขึ้นในประเทศไทย ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญในการจัดการแข่งขันระดับอาชีพเข้ามาช่วยดำเนินการ มีชื่อโครงการว่า "การแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก พ.ศ. 2539" (จอห์นนี่วอลด์เกอร์ไทยแลนด์ลีก) ซึ่งมีความหวังที่จะพัฒนาวงการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ, 2539)

1. เพื่อพัฒนาและยกระดับสโมสร ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา ให้ขึ้นสู่ระดับฟุตบอลลีก
2. เพื่อพัฒนามาตรฐานการจัดการแข่งขันฟุตบอลของประเทศไทยให้สามารถเทียบเคียงนานาชาติอาระประเทศได้
3. เพื่อสร้างความศรัทธาของผู้ชมและผู้สนับสนุนกีฬาฟุตบอลให้มีความรักและนิยมมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อสร้างโอกาสให้นักฟุตบอลได้มีการแข่งขันมากขึ้นซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะของนักฟุตบอล

ในการแข่งขันครั้งนี้ประกอบด้วยทีมสมาชิกสโมสรภายในประเทศไทย จำนวน 18 สโมสร ซึ่งเป็นทีมที่อยู่ในระดับดิวิชั่น ก ได้แก่ สโมสรทหารอากาศ สโมสรสมาชิกตลาดหลักทรัพย์ สโมสรลินชานา สโมสรการทำเรือแห่งประเทศไทย สโมสรโอสถสภา สิงห์เทโร-ศาสนะ เอพี สโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ราชธานีสโมสร สโมสรธนาคารกรุงเทพ ฯ พาณิชยการ สโมสรยูคอมราชประชา สโมสรตำรวจ สโมสรธนาคารกสิกรไทย สโมสรฟุตบอลราชวิถีอัลฟาเทค สโมสรทหารบก สโมสรธนาคารกรุงไทย สโมสรพนักงานอาสา และสิงห์ตำรวจไทยสโมสร แข่งขันกันแบบเหย้าและเยือน พบกันหมดทั้ง 18 ทีม โดยใช้สนามที่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้จัดให้ ได้แก่ สนามชูปเตมีย์ สนามสุพรรณบุรี สนามสิรินทร(สนามวังเวียนอิสลามวิท) สนามอสุทธยาและสนามเทพหัสดิน แต่ต่อมาใช้สนามเพียง 3 สนาม ได้แก่ สนามชูปเตมีย์ สนามสุพรรณบุรีและสนามสิรินทร แข่งขันเพื่อเก็บคะแนนสะสม โดยคิดคะแนน ชนะ 3 คะแนน เสมอ 1 คะแนน และแพ้ไม่มีคะแนน เมื่อแข่งขันแบบเหย้าเยือนจนครบแล้ว ให้ทีมที่ได้คะแนนสูงสุดลำดับที่ 1-4 มาทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ เพื่อหาทีมเข้าไปแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศอีกครั้ง (รอบเพลย์ออฟ) จึงจะเสร็จสิ้นการแข่งขัน สำหรับทีมที่ชนะเลิศ จะได้รับเงินรางวัล 2,000,000 บาท ทีมรองชนะเลิศจะได้รับเงินรางวัล 1,000,000 บาท ซึ่งในการแข่งขันครั้งนี้ไม่ได้มีการกำหนดให้สโมสรต่าง ๆ จัดทะเบียนนักฟุตบอลอาชีพเช่นเดียวกับปีที่เคยจัดถึงอาชีพ บริษัท ภูมิสิงห์ชัย

(2540) กล่าวว่า "เนื่องจากสมาพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ หรือ ฟิฟา ได้มีการเปิดโอกาสให้นักฟุตบอลอาชีพได้เล่นฟุตบอลทั้งฟุตบอลโลกและฟุตบอลโอลิมปิกได้ ดังนั้นในการแข่งขันในปัจจุบันจึงไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ดังกล่าว" นอกจากนั้นสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้ให้เงินสนับสนุนทีมที่เข้าแข่งขันทีมละ 200,000 บาท และได้แบ่งรายได้จากการเก็บค่าผ่านประตูให้กับทีมที่ลงแข่งขันทุกทีมในสนามนั้นด้วย (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย, 2539) (ดังมีรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ฎ)

นอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2539 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอล ที่นับเป็นการแข่งขันฟุตบอลที่ควบคู่ไปกับการแข่งขันฟุตบอลลีกในต่างประเทศ คือ การแข่งขันฟุตบอล เอฟ. เอ. คัพ. โดยได้รับความสนับสนุนจากภาคเอกชน และใช้ชื่อการแข่งขันว่า "สิงห์ เอฟ. เอ. คัพ . ประจำปี พ.ศ. 2539" การแข่งขันครั้งนี้มีทีมเข้าร่วมการแข่งขันจำนวน 32 ทีม โดยเป็นทีมจากไทยแลนด์ลีกทั้ง 18 ทีม และทีมที่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้พิจารณาอีก จำนวน 14 ทีม รวมทั้งหมด 32 ทีม และนอกจากถ้วยรางวัลในการแข่งขันที่จะได้ครองเป็นระยะเวลา 1 ปี แล้ว ยังมีเงินรางวัลสำหรับผู้ชนะเลิศอีกจำนวนถึง 2,000,000 บาท อีก ซึ่งนับว่าเป็นการแข่งขันเพื่อชิงเงินรางวัลรายการใหญ่อีกรายการหนึ่ง (ดังมีรายละเอียดของระเบียบการแข่งขันในภาคผนวก ฎ) (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ, 2539) ผลการแข่งขันนั้นปรากฏว่าทีมจากสโมสรทหารอากาศชนะเลิศ และได้สิทธิ์เข้าไปแข่งขันชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก กับทีมที่ชนะเลิศในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีกในปีนี้อีกด้วย

ในปี พ.ศ. 2539 ในส่วนของกีฬาฟุตบอลนักเรียนนั้น กรมพลศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการร่วมกับกลุ่มบริษัทยูคอม ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลสำหรับนักเรียนและเยาวชนอื่น และใช้ชื่อรายการแข่งขันว่า "การแข่งขันฟุตบอลยูคอม กรมพลศึกษา เอฟ. เอ. คัพ. ครั้งที่ 1 ประจำปี 2539" โดยมีวัตถุประสงค์คือ (สุจิตร์การแข่งขันทูลบอลยูคอม-กรมพลศึกษา เอฟ. เอ. คัพ, 2539)

1. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียน และเยาวชน รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นด้วยการออกกำลังกายหลักเลี้ยงอบาวมุขและสิ่งเสพลิด
2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนและเยาวชนได้ออกกำลังกายโดยใช้กีฬาฟุตบอลเป็นสื่อ
3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนและเยาวชนได้พัฒนาความสามารถ เพื่อเป็นตัวแทนทีมชาติในโอกาสต่อไป

4. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนและเยาวชนเป็นคนดีมีคุณภาพ ช่วยพัฒนาประเทศให้
รุ่งเรืองต่อไป

5. เพื่อปลูกจิตสำนึกให้นักเรียนและเยาวชนมีน้ำใจนักกีฬา ทุ่มเท ทุ่มชนะ ทุ่มภัย
สำหรับการแข่งขันได้กำหนดให้ผู้เข้าแข่งขันมีอายุไม่เกิน 18 ปี กำหนดทีมที่ร่วมการ
แข่งขันทั้งหมด 16 ทีม โดยได้มาจากทีมที่เข้าแข่งขันฟุตบอลนักเรียนกรมพลศึกษาประเภท ก
ทั้งหมด 10 ทีม และประเภท ข อันดับ 1-4 อีก 4 ทีม และทีมแชมป์และรองแชมป์จากประ
เภท ค. อีก 2 ทีม รวมทั้งหมด 16 ทีม จัดการแข่งขันรอบแรกแบ่งเป็นสาย แข่งขันแบบพบกัน
หมด จากนั้นในรอบต่อ ๆ มาแข่งขันแบบแพ้คัดออกจนได้คู่ชิงชนะเลิศ (การแข่งขันฟุตบอลลูก
กรมพลศึกษา เอฟ.เอ.คัพ, 2540)

การจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาฟุตบอล

ผู้วิจัยแบ่งเป็นวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดและดำเนินการแข่งขัน
ฟุตบอลทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ประโยค สุกฤษ์สง่า (2528) ได้กล่าวว่า ความเจริญก้าวหน้าของฟุตบอลนานาชาติ
ประเทศได้แผ่ขยายไปกว้างขวางมากทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกา
ใต้ มีกีฬาฟุตบอลอาชีพควบคู่ไปกับกีฬาฟุตบอลสมัครเล่น ฟุตบอลอาชีพได้มีกันอย่างจริงจังใน
ประเทศอังกฤษ มีการซื้อขาย แลกเปลี่ยนตัวนักฟุตบอลกันเป็นประจำ ทำให้ค่าตัวของนักฟุตบอล
ในประเทศอังกฤษสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว นอกจากนั้นยังมีการถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอลภายใน
ประเทศทางโทรทัศน์ เพื่อให้ชาวโลกได้ชมด้วย ทำให้การแข่งขันฟุตบอลอาชีพของประเทศ
อังกฤษรู้จักกันไปทั่วโลก ค่าตัวนักฟุตบอลก็สูงขึ้นเป็นเงาตามตัว นอกจากค่าตัวจะสูงแล้ว
ประเทศอังกฤษยังมีตำแหน่งทางฟุตบอลให้เป็นถึงท่านเซอร์อีกด้วย เช่น ท่านเซอร์สแตนลีย์
แมททิว และอีกท่านหนึ่งก็คือ ท่านเซอร์บ็อบบี้ ชาร์ลตัน ผู้เล่นในคิวีซีของอังกฤษจะมีรายได้อัน
หนึ่งประมาณ 200,000 บาท และในทวีปอเมริกาใต้ก็มีนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียงที่สุด ได้แก่ นาย
เปเล่ ซึ่งเป็นนักฟุตบอลชาวบราซิล จากเด็กเลี้ยงแกะกลีบกลายมาเป็นมหาเศรษฐี และเป็น
บุคคลสำคัญของประเทศ

ปานทอง สุนทรประภุมิ (2532) ได้กล่าวว่า การที่จะพัฒนาฟุตบอลของชาติไทยให้ มีมาตรฐานที่ดีและมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมีการวางแผนทั้งในระยะสั้น และระยะยาวอย่าง ต่อเนื่องรวมทั้งแนวทางการพัฒนาฟุตบอลอาชีพในอนาคตด้วย สำหรับโครงการพัฒนาฟุตบอลไทย ระยะสั้น ได้แก่ การทำปรับปรุงทีมชาติโดยการคัดเลือกนักฟุตบอลชุดใหม่ขึ้นมาทดแทนเก่า และ ปรับปรุงคุณภาพของนักฟุตบอลให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ประสบสัมฤทธิ์ผลในการแข่งขันมากยิ่งขึ้น ส่วนโครงการพัฒนาฟุตบอลของชาติไทยในระยะยาว ได้แก่ การสร้างทีมระดับเยาวชนอย่าง จริงจังต่อเนื่องโดยสร้างทีมของสมาคมฟุตบอล แบ่งเป็นระดับอายุ คือ 16 18 20 และ 23 ปี นอกจากนี้กลุ่มผู้ฝึกสอนทีมชาติของสมาคมฟุตบอล ควรจะมีรูปแบบการสร้างทีมไปในทางเดียว อย่างต่อเนื่อง พร้อมกับเชิญผู้ฝึกสอนของสโมสรใหญ่ ๆ ทั้งหมดในประเทศไทยมาร่วมประชุม เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการสร้างทีมฟุตบอลต่อไป

วิชิต คณิสฺยเกษม (2533) ได้กล่าวเกี่ยวกับ การพัฒนานักกีฬาให้ขึ้นสู่ระดับสูงสุด นั้นนักกีฬาควรได้รับการสนับสนุนและการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ คือ 1. การสนับสนุนทางการเงิน 2. การฝึกสอน 3. สถานที่และอุปกรณ์ 4. การสนับสนุนด้านต่าง ๆ จากผู้บริหาร เช่น จัดการเกี่ยวกับการเดินทาง การหาเงินทุน การหาอุปกรณ์และสถานที่ในการฝึกซ้อม การติดต่อกับหน่วยงานต่าง ๆ การวางแผนสนับสนุนทีมและนักกีฬา 5. การสนับสนุนนักกีฬาในด้านต่าง ๆ เช่น การจัดเวลาในการฝึกซ้อมเพียงพอ การให้นักกีฬาได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ การให้ค่าใช้จ่าย ทางด้านการแพทย์เมื่อนักกีฬาจำเป็นต้องได้รับการรักษาตัว ฯลฯ 6. นักกีฬา ควรหาผู้ที่มีความสามารถและทักษะที่ดีในกีฬานั้นๆ และต้องเป็นผู้ที่มีความตั้งใจสูงในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน 7. การแข่งขันจะช่วยพัฒนานักกีฬาให้มีประสิทธิภาพ ต้องเลือกระดับการแข่งขันที่ถูกต้อง ให้นักกีฬาลดลงจนให้นักกีฬาได้มีโอกาสแข่งขันบ่อย ๆ

เทียนชัย ลีวิสิมพันธ์ (2533) ได้เสนอแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการกีฬา ของชาติไว้ดังนี้

1. การฝึกซ้อมและสนามฝึกซ้อม กีฬาทุกประเภทหากขาดการฝึกซ้อมและสนาม ฝึกซ้อมแล้ว จะทำให้นักกีฬาขาดความแข็งแกร่ง ผลการแข่งขันจะไม่ดีเท่าที่ควร

2. อุปกรณ์การแข่งขันและฝึกซ้อมเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ควรมีการผลิตอุปกรณ์กีฬา ขึ้นในประเทศ และให้มีประสิทธิภาพเท่าเทียมกับต่างประเทศ

3. ผู้ฝึกสอน ประเทศไทยมีผู้ฝึกสอนอยู่ในเกณฑ์ที่มีความรู้ความสามารถ แต่ก็จำเป็นต้องอาศัยชาวต่างชาติ ที่มีความรู้ทางวิชาการสมัยใหม่ มาช่วยเสริมสมรรถภาพของนักกีฬาให้มีความแข็งแกร่งยิ่งขึ้น

4. ผู้จัดการทีมในการแข่งขันในต่างประเทศ ในการแข่งขันต่างประเทศนั้นผู้จัดการทีมมีความสำคัญมาก ต้องมีผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาเป็นอย่างดี เพื่อจะได้รู้ระเบียบกติกาการแข่งขัน ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ

5. การบำรุงตัวนักกีฬา โครงสร้างและรูปร่างของคนไทยมักจะเสียเปรียบนักกีฬาชาวต่างชาติที่มีรูปร่างใหญ่โตกว่าเรา ซึ่งเราควรมีการเสริมสร้างทางโภชนาการและการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอโดยถูกวิธี

6. ตัวนักกีฬา นักกีฬาจะต้องเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย เพราะเนื่องจากนักกีฬาที่ขาดระเบียบวินัยจะไม่ประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน

รวีวี มະกุดี (2534) กล่าวว่า ระบบการแข่งขันฟุตบอลชิงอาชีพใน พ.ศ. 2534 คือการแข่งขันลักษณะสากล ซึ่งประเทศไทยเราได้นำเอาระบบฟุตบอลชิงอาชีพมาจัดการแข่งขัน ในการแข่งขันระบบลีก ก็คือการแข่งขันระบบพบกันหมด แข่งขันแบบเหย้าเยือน แล้วก็มีส่วนที่เป็นของตนเองโดยส่วนใหญ่ แต่ในประเทศไทยยังคงมีองค์ประกอบดังที่กล่าวยังไม่ครบถ้วนอย่างที่ประเทศในยุโรปหรืออเมริกาได้ ลักษณะการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพหรือชิงอาชีพก็คือการสร้างงาน สร้างอาชีพฟุตบอลขึ้นมา และจะส่งผลให้ฟุตบอลมีมาตรฐานการเล่นที่สูงขึ้น เนื่องจากมีสภาพเป็นอาชีพก็จะต้องมีมาตรฐานสูงขึ้นตามอัตราอัตโนมัติ

ปรีชา เพ็ญขวัญดี (2534) ได้กล่าวว่า ในการจัดการแข่งขันฟุตบอลให้เกิดผลสำเร็จลุล่วงนั้นคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ที่มีหน้าที่ในการจัดการแข่งขันฟุตบอลควรปฏิบัติ ดังนี้

1. กรรมการอำนวยการ

1.1 เป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน

1.2 ให้ข้อเสนอแนะวิธีการจัดการแข่งขัน

1.3 หากทางสนับสนุนการจัดการแข่งขันให้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์

2. กรรมการจัดการแข่งขัน

2.1 จัดทำระเบียบการแข่งขัน

- 2.2 กำหนดวันประชุมผู้จัดการทีม
- 2.3 จัดเตรียมเอกสารการประชุม
- 2.4 ทำหนังสือเชิญประชุมผู้จัดการทีม วันเปิด-วันปิด
- 2.5 จัดเด็กเก็บบอลข้างสนาม
3. ฝ่ายแพทย์และพยาบาล
 - 3.1 จัดแพทย์และพยาบาลประจำสนามแข่งขัน
 - 3.2 จัดโรงพยาบาลเพื่อรักษา กรณีเกิดการบาดเจ็บ
 - 3.3 จัดหารถพยาบาลประจำสนามแข่งขัน
 - 3.4 จัดเปลสนามและคนเปล
 - 3.5 จัดหาอาสาเวชภัณฑ์ ประจำสนามแข่งขัน
4. ฝ่ายพิธีการ
 - 4.1 กำหนดการแสดงวันเปิด-วันปิด การแข่งขัน
 - 4.2 จัดหาและเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในพิธีเปิด-ปิด
5. ฝ่ายเลขาธิการ
 - 5.1 จัดเอกสารด้านเตรียมงานต่าง ๆ
 - 5.2 จัดถ้วยรางวัล เหรียญรางวัล โล่รางวัล และของที่ระลึกต่าง ๆ
 - 5.3 จัดพิมพ์บัตรผ่านประตูและบัตรเชิญ
 - 5.4 ติดต่อประสานงานทุกฝ่าย
 - 5.5 ออกหนังสือเชิญประชุม จัดห้องประชุม
6. ฝ่ายสนามแข่งขัน
 - 6.1 จัดหาสนามแข่งขัน พร้อมอุปกรณ์การแข่งขัน
 - 6.2 จัดหาชุดแข่งขันสำรอง 2 ชุด ชุดผู้ตัดสินสำรอง 4 ชุด (ไม่ใช่สีค่า)
7. ฝ่ายรักษาความปลอดภัย
 - 7.1 จัดกำลังตำรวจ ทหาร รักษาการณ์ในสนามแข่งขัน
 - 7.2 จัดกำลังตำรวจอาชีวศึกษาผู้ตัดสินในสนามแข่งขันและห้องพัก
 - 7.3 จัดให้ความสะดวกในด้านจราจร การจอดรถ ทั้งภายในและภายนอก

8. ฝ่ายผู้ตัดสิน

- 8.1 จัดผู้ตัดสินทำหน้าที่ในวันแข่งขัน
- 8.2 จัดทำบันทึกการเล่น ออกหนังสือการผูกขาดโทษ ไข่ออก ไปให้ทีมทราบ
- 8.3 จัดทำสรุปผลการแข่งขันให้ฝ่ายเลขานุการจัดการแข่งขันทราบ
- 8.4 จัดทำสรุปสถิติการตัดสินของผู้ตัดสินทุกคนให้ฝ่ายเลขานุการ
- 8.5 แจ้งชื่อผู้ตัดสินประจำวันให้ฝ่ายเลขานุการทราบล่วงหน้า

9. ฝ่ายพิจารณาการขาด-วินัย

- 9.1 เป็นประธานในการประชุมพิจารณาโทษผู้เล่น
- 9.2 ต้องเข้าใจระเบียบการแข่งขันเป็นอย่างดี
- 9.3 ติดตามการแข่งขันว่าผู้เล่นคนใดถูกไข่ออก แล้วออกหนังสือถึงผู้จัดการทีม
- 9.4 กำหนดวันประชุม สถานที่ เวลา
- 9.5 รวบรวมรายชื่อผู้เล่นที่ถูกใบเหลือง-ใบแดง
- 9.6 เมื่อประชุมพิจารณาโทษแล้วต้องออกหนังสือแจ้งให้ทุกทีมทราบ

10. นิธิกรการแข่งขัน

- 10.1 ประกาศกำหนดการแข่งขันให้ผู้ชมได้รับทราบในแต่ละวัน
- 10.2 ประกาศสรุปผลการแข่งขันให้ผู้ชมได้รับทราบ
- 10.3 ประกาศรายชื่อผู้ลงแข่งขันของทีมต่าง ๆ

11. กรรมการพิจารณารางวัล "นักฟุตบอลยอดเยี่ยม"

- 11.1 เป็นประธานในการประชุมพิจารณานักฟุตบอลยอดเยี่ยม
- 11.2 ติดตามผลการแข่งขันทุกครั้ง ทุกทีม คู่ผู้เล่นเด่น
- 11.3 รวบรวมคะแนนความสามารถของแต่ละคนจากกรรมการพิจารณา
- 11.4 พิจารณามือผู้เล่นยอดเยี่ยมแล้วแจ้งให้พิธีกรทราบเพื่อประกาศ

เสนอ ไซธองค์ (2534) ได้กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญอย่างง่าย ๆ ที่เห็นได้ชัดของทีมฟุตบอลที่ประสบผลสำเร็จในประเทศไทย 4 ทีมสุดท้าย ของฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก. ปี 2534 คือ 1.ตัวนักฟุตบอลและการเตรียมตัวของเขาเองเพื่อการแข่งขัน 2.การวาง

โปรแกรมและระยะเวลาของการเตรียมทีมฟุตบอลภายในสโมสรเพื่อการแข่งขัน 3. ระบบและลีลาการเล่นในการแข่งขัน 4. ประสิทธิภาพและคุณภาพของทีมฟุตบอล 5. การมองสู่จุดมุ่งหมายสุดท้ายและอนาคต เช่น ความศรัทธาของผู้ชม

ปรีชา กลิ่นรัตน์ (2536) ได้กล่าวว่า ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกีฬาอาชีพแท้หลายดังเช่นในประเทศทางตะวันตกและยุโรป มีกีฬาอาชีพที่เล่นชัดอยู่เพียง 2-3 ชนิด คือ มวยไทยอาชีพและมวยสากลอาชีพ สนุกเกอร์อาชีพ และกอล์ฟอาชีพ นอกจากนี้ก็มีกีฬาเทนนิสที่มีโอกาสจะพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพในประเทศไทย สำหรับกีฬาฟุตบอลกำลังเร่งที่จะพัฒนาให้เป็นฟุตบอลอาชีพ ซึ่งเริ่มการแข่งขันแบบเซมิโพร (Semiprofessional) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร การจัดการงานกีฬาอาชีพเป็นเรื่องใหญ่ที่สำคัญมาก และเป็นงานที่ท้าทายความสามารถของผู้บริหารมืออาชีพทั้งหลาย ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การจัดการงานกีฬาอาชีพประสบผลสำเร็จประกอบด้วย

1. วัฒนธรรมการดูกีฬาของคนไทย คนไทยยังไม่นิยมดูกีฬาเท่าที่ควร หมายถึงการดูกีฬาเพื่อกีฬา คุกกี้ดูอย่างเข้าใจและรักการกีฬา หากมีจิตสำนึกอันนี้จะทำให้ทั้งผู้ดูและผู้เล่นกีฬามีความผูกพันกัน ผู้ดูจะมีนักกีฬาหรือทีมกีฬาที่ตนชื่นชมเป็นพิเศษ จะติดตามการแข่งขันโดยตลอด ซึ่งจะทำให้การแข่งขันกีฬาทุก ๆ นัด มีผู้ชมกีฬาอย่างสม่ำเสมอ มีใช้คอยดูแลนัดที่สำคัญ ๆ จนเป็นเหตุให้สนามกีฬาไม่สามารถรองรับผู้ชมได้และอาจนำไปสู่เหตุการณ์การจลาจลที่เกิดการบาดเจ็บ หรือถึงแก่ชีวิตได้ ดังนั้นนักบริหารกีฬาอาชีพจึงจำเป็นต้องจัดระบบการแข่งขัน เพื่อให้การแข่งขันกีฬาอาชีพมีคุณภาพสูง ในปัจจุบันกีฬามวยอาชีพทั้งมวยไทยและมวยสากลมีการจัดระบบการแข่งขันและการส่งเสริมนักกีฬาได้ดีพอสมควร จนทำให้กีฬามวยเป็นกีฬาอาชีพที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุดขณะนี้

2. การเผยแพร่ของสื่อสารมวลชน ในประเด็นนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับผู้อุปถัมภ์ (Sponsor) หรือผู้ให้โฆษณาในกีฬานั้น ๆ ปัจจุบันกีฬาอาชีพที่มีผลจากการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ของวิทยุ โทรทัศน์ คือ กีฬากอล์ฟ ได้รับความสนใจจากผู้ชมมากขึ้นโดยลำดับ และกำลังจะเป็นกีฬายอดนิยม มีผู้ชมจำนวนมากเริ่มเล่นกีฬาจากการเล่นกีฬากอล์ฟจากทางวิทยุ โทรทัศน์

3. การเผยแพร่ข่าวสารทางหนังสือและคำราททางกีฬา จะเป็นการเผยแพร่ที่มีผลในระยะยาว และเป็นการปูพื้นฐานที่ทำให้ประชาชนเข้าใจและรักการเล่นกีฬาหรือชอบดูกีฬา ปัจจุบันวารสาร หนังสือและคำราททางกีฬาที่ประสบผลสำเร็จสูง ได้แก่ มวย กอล์ฟและเทนนิส ฯลฯ

4. การจัดการแข่งขันกีฬาระดับโลกต้องจัดโดยมืออาชีพ หรือบริษัทที่รับจัดการด้านนี้ โดยตรงในเรื่องการสนับสนุน (Promotion) หรือจัดการโดยมืออาชีพนี้ คงจะต้องคุมทะเบียนจากการโปรโมชันของบริษัทที่ผลิตเทปเพลงของนักร้องดัง ๆ ในแต่ละค่ายเทปเพลงซึ่งมีเทคนิคของแต่ละบริษัทหรือค่ายที่แตกต่างกัน สำหรับการกีฬาอาชีพคงต้องพิจารณาในเรื่องนี้อย่างจริงจัง หากพิจารณาในวงการกีฬาระดับโลก แม้จะไม่ใช้กีฬาอาชีพก็ตาม แต่ก็จัดได้อย่างยอดเยี่ยมเหนือกีฬาอาชีพซึ่ง ได้แก่ การจัดกีฬาโอลิมปิกที่นครลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นการจัดกีฬาโอลิมปิกที่ทำกำไรได้สูงที่สุดนับแต่มีกีฬาโอลิมปิก

5. การจัดกีฬาอาชีพควรเน้นที่การขึ้นชมต่อการเล่นหรือดูกีฬามากกว่า การเล่นเพื่อการพนัน

งานวิจัยในประเทศ

ตรงค์ นุกุลกิจ (2514) ได้ทำวิจัยเรื่อง "บทบาทขององค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย" โดยได้กล่าวถึง ปัญหาและอุปสรรคของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ดังนี้

1. ปัญหาและอุปสรรคทางด้านสนามแข่งขันและอุปกรณ์ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ประสบกับปัญหาเรื่องสนามที่ใช้ในการจัดการแข่งขันฟุตบอลเป็นอย่างมาก กล่าวคือ มีสนามที่ใช้ในการจัดการแข่งขันน้อย ไม่เพียงพอ อีกทั้งสนามที่ใช้ในการจัดก็ยังไม่เรียบร้อย คนดูไม่มีระเบียบ ซึ่งสมาคมจำเป็นต้องใช้สนามของสโมสรสมาชิก ทำให้ทางสมาคมขาดรายได้ในส่วนนี้ด้วย และจากการสำรวจสนามฟุตบอลในปี พ.ศ. 2511 พบว่า มีสนามฟุตบอลที่ใช้ในการจัดการแข่งขันในช่วงระยะเวลาี้ คือ สนามฟุตบอลของกรมพลศึกษา จำนวน 2 สนาม ได้แก่ สนามฮอกกีและสนามศุภชลาศัย สนามจารุเสถียรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งโดยส่วนมากจะใช้สนามฮอกกีกับสนามศุภชลาศัยในการจัดการแข่งขัน เพราะไปมาสะดวก เป็นที่รู้จักทั่วไป นอกจากนี้ยังมีสนามของเทศบาลนครกรุงเทพฯ จำนวน 2 สนาม ได้แก่ สนามกีฬาประชาชน (ไทย-ญี่ปุ่น) ที่ดินแดง หนองไท สนามเทศบาลที่เสาชิงช้าข้างศาลาเทศบาลนครกรุงเทพฯ และที่สนามหลวง ซึ่งสนามทั้ง 3 สนามนี้ เทศบาลนครกรุงเทพฯ ได้ใช้ในการจัดการแข่งขันของทางเทศบาล แต่อย่างไรก็ตามสนามส่วนใหญ่ยังไม่ได้มาตรฐานเท่ากับสนามศุภชลาศัย นอกจากสนามของสนามของรัฐที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีสนามของสโมสรสมาชิก ของเอกชน และของนิติบุคคล เช่น สนามของสถานศึกษา หน่วยงาน อสังการ ธนาคาร และสมาคมบาง

แห่ง แต่สนามดังที่กล่าวมาแล้วนี้ยังมีจำนวนไม่เพียงพอ และไม่ได้มาตรฐานนัก

2. ปัญหาและอุปสรรคทางด้านการเงิน สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับทางด้านการเงิน เนื่องจากสมาคมฟุตบอลมีรายได้เพียงพอในการจัดและดำเนินการ ซึ่งโดยส่วนใหญ่ได้จากการจำหน่ายบัตรผ่านประตูเป็นรายได้หลัก แต่อย่างไรก็ตามสมาคมฟุตบอล จะต้องเสียค่าใช้จ่ายค่าธรรมเนียมแก่กรมพลศึกษา และค่าอากรมทรสพแก่รัฐบาลเป็นจำนวนมาก ซึ่งถ้าการแข่งขันใดที่สมาคมฟุตบอลจัดการแข่งขันร่วมกับกรมพลศึกษา สมาคมฟุตบอลก็ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมแก่กรมพลศึกษา ในส่วนของอากรมทรสพ จะได้ยกเว้นก็ต่อเมื่อเป็นการแข่งขันเพื่อการกุศลหรือเพื่อการศึกษา แต่ปรากฏว่าการแข่งขันเหล่านี้ได้มีการแยกไปจัดการแข่งขันกันเองบ้างทำให้สมาคมฟุตบอลต้องขาดรายได้ในส่วนนี้ไป

3. ปัญหาและอุปสรรคทางด้านการบริหาร สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ มีปัญหาทางด้านนี้บ้าง เช่น กรรมการบางคนจะมีการแตกแยกกัน ไม่ทำงาน สโมสรสมาชิกหวังชื่อเสียงมากเกินไป เอาใจเอาเปรียบ เช่น โทงอาฮู แพ้แล้วไม่มาแข่งขันนัดต่อไป

4. ปัญหาและอุปสรรคนักกีฬา ปัญหาเกี่ยวกับนักฟุตบอลที่ประสบนั้นนักกีฬาขาดการเล่นในชั้นพื้นฐานที่ดี ขาดความรู้เกี่ยวกับกติกาและวิธีการเล่นซึ่งไม่ถูกต้อง อีกทั้งนักกีฬาบางคนขาดระเบียบวินัย มารยาทไม่ดี และเมื่อสมาคมฟุตบอลได้คัดเลือกเป็นทีมชาติก็ไม่มีเวลาในการฝึกซ้อม เพราะเนื่องจากติดแข่งขันของสโมสรต้นสังกัด ทำให้การฝึกซ้อมไม่ดีเท่าที่ควร และเป็นผลให้ประเทศไทยไม่ค่อยประสบผลสำเร็จ เมื่อเป็นการแข่งขันระดับชาติ อีกทั้งในส่วนของการเล่นหรือจูงใจให้ประชาชนส่วนใหญ่สนใจกีฬายังมีน้อย ซึ่งเมื่อประชาชนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเล่นหรือกติกาการแข่งขัน ก็จะดูกีฬาไม่สนุก และในบางครั้งอาจเกิดปัญหารุนแรงอีกด้วย เช่น การทะเลาะวิวาท เป็นต้น นอกจากนี้ในส่วนของสวัสดิการของนักกีฬานั้นก็ค่อนข้างน้อย เช่น ทางด้านการเงิน ซึ่งไม่สามารถจะให้ได้โดยตรงทั้งนี้เนื่องจากจะทำให้ผิดอุดมการณ์ของกีฬาสัมครเล่น

ประนีธ จันทรประดิษฐ์ (2524) ได้ทำวิจัยเรื่องบทบาทของสมาคมกีฬาสัมครเล่นแห่งประเทศไทย (พ.ศ.2510-2522) โดยได้กล่าวถึงบทบาทของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ไว้ดังนี้

บทบาทและหน้าที่ในการจัดการแข่งขันกีฬาภายในประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการจัดการแข่งขันในระหว่างสโมสรสมาชิกของสมาคม ซึ่งแยกออกได้หลายระดับ คือ ระดับเยาวชน

ระดับอุดมศึกษา ระดับสโมสร และระดับชาติ รวมไปถึงการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อเป็นตัวแทนทีมชาติไทยไว้สำหรับแข่งขันกับต่างประเทศทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งมีการจัดและดำเนินการแข่งขันดังนี้

1. การแข่งขันประเภทสโมสรชิงถ้วยพระราชทาน ก, ข, ค และ ง ซึ่งการแข่งขันฟุตบอลชิงชนะเลิศประเภทถ้วย ก และ ข เริ่มแข่งขันมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2459 เป็นต้นมา ต่อมาในปี พ.ศ.2505 จึงได้มีการจัดการแข่งขันประเภท ค และ ง เพิ่มขึ้นอีก

2. การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย เริ่มแข่งขันมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2505 ซึ่งมีสมาคม สโมสร บริษัทห้างร้าน วิทยาลัย และหน่วยงานของรัฐบาลได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันเป็นจำนวนมาก

3. การแข่งขันฟุตบอลควีนส์คัพ (Queen's Cup) เป็นการแข่งขันชิงชนะเลิศฟุตบอลสโมสรชิงถ้วยพระราชทานของสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ จัดเป็นประจำทุกปี โดยสโมสรสมาชิกัดเปลี่ยนเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ซึ่งแข่งขันตั้งแต่ ปี พ.ศ.2513 จนถึงปัจจุบัน

4. การแข่งขันฟุตบอล F.A. Cup (Football Association Cup) เป็นการแข่งขันเพื่อชิงชนะเลิศระหว่างสโมสรต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจากการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน การแข่งขันประเภทนี้เริ่มต้นในปี พ.ศ.2517 เป็นครั้งแรก

นอกจากนี้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้ส่งทีมฟุตบอลเข้าร่วมในการแข่งขันในระหว่างประเทศต่าง ๆ ตามข้อผูกพันที่ทีมมีต่อกันในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ดังนี้

1. การแข่งขันฟุตบอลชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย (Asian Youth Football Tournament) ซึ่งได้เริ่มมีการแข่งขันครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2502 ที่ประเทศมาเลเซีย และได้มีการจัดการแข่งขันทุกปี โดยหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ มีชาติต่าง ๆ ได้ส่งทีมเข้าร่วมแข่งขัน โดยครั้งแรกมีทีมร่วม 9 ชาติ จนถึงครั้งที่ 20 (พ.ศ.2521) มีถึง 21 ชาติ

2. การแข่งขันฟุตบอลเมอร์เดกา (Merdeka) ซึ่งเป็นการแข่งขันเนื่องในวาระฉลองเอกราชของสาธารณรัฐมาเลเซีย โดยเริ่มจัดการแข่งขันตั้งแต่ พ.ศ.2500 เวียดนาม ประเทศไทยส่งทีมชาติเข้าร่วมการแข่งขันเกือบทุกปี ยกเว้นปี พ.ศ.2502-2503 และ 2505 เท่านั้น จนถึงปี พ.ศ.2522 นับเป็นครั้งที่ 23 ประเทศไทยได้แค่อันดับที่ 4

3. ฟุตบอลสโมสรชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย จัดการแข่งขันครั้งแรกที่ประเทศมาเลเซีย เมื่อ พ.ศ.2510 โดยแข่งขันปีละ 2 ครั้ง ประเทศไทยได้ส่งทีมเข้าร่วมในการแข่งขันทุกครั้ง

4. การแข่งขันฟุตบอลนักเรียนอายุไม่เกิน 15 และ 18 ปี เริ่มจัดมาตั้งแต่ปี 2515
5. การแข่งขันฟุตบอลคิงส์คัพ (King 's Cup) เป็นการแข่งขันฟุตบอลเพื่อชิงถ้วยพระราชทานของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๗ เป็นผู้จัด เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.2511
6. การแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยป๋กุงซี (President's Cup) หรือที่เรียกว่า เพรซิเดนทักคัพ เป็นการแข่งฟุตบอลของกลุ่มประเทศในเอเชีย เนื่องในวาระฉลองเอกราชของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ ประเทศไทยส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันเกือบทุกปี
7. การแข่งขันฟุตบอลฉลองเอกราชของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
8. การแข่งขันฟุตบอลฉลองเอกราชของสาธารณรัฐเวียดนามใต้(ปัจจุบันยกเลิกแล้ว)
9. การแข่งขันฟุตบอลไลออนคัพ (Lion's Cup) เป็นการแข่งขันทะเภกฐาชน ซึ่งสิงคโปร์เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2520 ประเทศไทยส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2523 และได้ตำแหน่งที่ 3
10. การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาแหลมทอง (ซีเกมส์) ซึ่งเป็นการแข่งขันของประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในการแข่งขันครั้งแรกปี พ.ศ.2502 ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ต่อมาได้มีการจัดการแข่งขันทุก ๆ 2 ปี โดยหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ
11. การเข้าร่วมการแข่งขันเอเชียนเกมส์ (Asian Game) เป็นการแข่งขันทะเภกฐาชนในประเทศไทย ซึ่งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๗ ได้ส่งทีมฟุตบอลเข้าร่วมในการแข่งขันครั้งแรกในกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 4 ปี พ.ศ.2505 ๕ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย และได้เข้าร่วมการแข่งขันเรื่อยมาจนปัจจุบัน
12. การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาโอลิมปิค (Olympic Game) สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๗ ได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิค ครั้งที่ 16 พ.ศ.2499 ๕ กรุงเนลเบอวิน ประเทศออสเตรเลีย และครั้งที่ 19 พ.ศ.2511 ๕ กรุงนิวแม็กซิกโก ประเทศแม็กซิกโก ภายหลังจากนั้นไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันอีก เนื่องจากไม่ผ่านการคัดเลือกตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการโอลิมปิคแห่งประเทศไทยได้กำหนดไว้
13. การเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลโลก (World's Cup) สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ๗ ได้ส่งทีมเข้าร่วมแข่งขันคัดเลือก เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มประเทศเอเชียไปทำการแข่งขันฟุตบอลโลกในรอบชิงชนะเลิศเป็นประจำเสมอมา ผลปรากฏว่าทีมนักกีฬาไทยไม่เคยประสบความสำเร็จในการคัดเลือกเป็นตัวแทนของกลุ่มประเทศเอเชียเลย

นอกจากนั้นสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้เชิญทีมฟุตบอลชั้นนำจากต่างประเทศเข้ามาทำการแข่งขันในประเทศไทย เช่น ทีมเดนมาร์ก เยอรมัน บราซิล อังกฤษ เป็นต้น โดยจัดให้มีการแข่งขันเป็นครั้งคราวเสมอมา

วิรัชดี ปรีชาสุภิญญา (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม นักฟุตบอลทีมชาติ และครูพลศึกษา เกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการเล่นฟุตบอล" เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการเล่นฟุตบอล ประกอบด้วย 6 ด้าน คือ ด้านวิสัยทัศน์ และเครื่องอำนวยความสะดวก ด้านงบประมาณและการบริหาร ด้านสมรรถภาพทางกายของนักฟุตบอล ด้านสภาพความสมบูรณ์ของจิตใจ ด้านทักษะความสามารถเฉพาะตัว และด้านความสัมพันธ์ในการเล่นเป็นทีม โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม นักฟุตบอลทีมชาติ และครูพลศึกษา กลุ่มละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม นักฟุตบอล และครูพลศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านวิสัยทัศน์ ทัศนคติและเครื่องอำนวยความสะดวก ด้านงบประมาณและการบริหาร ด้านสมรรถภาพทางกายของนักฟุตบอล ด้านสภาพความสมบูรณ์ของจิตใจ ด้านทักษะความสามารถเฉพาะตัว และด้านความสัมพันธ์ในการเล่นเป็นทีม ว่าเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการเล่นฟุตบอลในระดับมากทุกด้าน อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นทุกกลุ่ม พบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันด้วย

ชาตวิทย์ ผลชีวิน (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สภาพและปัญหาในการจัดและดำเนินการของทีมชาติไทยตามการรับรู้ของผู้เกี่ยวข้อง" เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดและดำเนินการของทีมชาติไทย และเพื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาของทีมชาติไทย ตามการรับรู้ของผู้เกี่ยวข้อง ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านคนหรือบุคลากร ด้านเงินหรืองบประมาณ ด้านวิสัยทัศน์ ทัศนคติ และเครื่องอำนวยความสะดวก และด้านการจัดและดำเนินการหรือเทคนิคในการบริหารงาน โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างประชากร 3 กลุ่ม คือ ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ผู้ฝึกสอนฟุตบอลทีมชาติไทย และนักฟุตบอลทีมชาติไทย จำนวน 160 คน ได้รับแบบสอบถามคืน จำนวน 149 ชุด คิดเป็น ร้อยละ 93.13 ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ผู้ฝึกสอนฟุตบอลทีมชาติไทย และนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพในการจัดดำเนินการฟุตบอลทีมชาติไทย ด้านบุคลากรด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก และด้านการจัดดำเนินงานหรือเทคนิคในการบริหารงาน อยู่ในระดับน้อย และไม่แตกต่างกัน

2. ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ผู้ฝึกสอนฟุตบอลทีมชาติไทย และนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทย มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการจัดดำเนินการฟุตบอลทีมชาติไทย ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก และด้านการจัดดำเนินงานหรือเทคนิคในการบริหารงาน มีปัญหาอยู่ในระดับมาก และผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลกับนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทย มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

นีล (Neal, 1978) ได้กล่าวไว้ว่า ปัญหาที่เกิดจากการแข่งขันกีฬามักจะมาจากสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ตัวนักกีฬา นักกีฬาหลาย ๆ คนมักจะทำให้เกิดปัญหาในขณะแข่งขัน เช่น เล่นแรง ชอบทำผิดกติกา ชอบด่ากรรมการ แสดงกิริยาไม่เรียบร้อย ชกต่อส หรือแสดงกิริยาให้เกิดการวิวาทให้เกิดอารมณ์และเกิดการทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง

2. คนดูหรือกองเชียร์ คนดูหรือกองเชียร์ก็มักจะก่อให้เกิดปัญหาบ่อยครั้ง เพราะบางครั้งไม่ทราบกติกาบ้าง เชียร์ฝ่ายตนเองอย่างไม่เข้าใจว่าที่ถูกที่ควร ควรจะเป็นอย่างไร โห่และฮาฝ่ายตรงข้ามบ้าง ด่าผู้เล่นบ้าง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดอารมณ์และอาจนำไปสู่การทะเลาะวิวาทกันได้

3. กรรมการตัดสินมีหลายครั้งที่เชื่อว่าปัญหาต่าง ๆ เกิดจากกรรมการผู้ตัดสินไม่ทันเกม กรรมการผู้ตัดสินตัดสินแล้วไม่เป็นที่พอใจของผู้เล่น ผู้ดูแลฝ่ายกองเชียร์ ก็เลือกทำให้เกมรุนแรงมากขึ้น ทำให้เกมหยุดไม่สามารถแข่งขันต่อไปได้ ทำให้ล่าช้า ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท เกิดการประท้วง

4. สมาคมนักกีฬา สมาคมนักกีฬาก็นับว่ามีส่วนที่จะทำให้การแข่งขันดำเนินไปด้วยดีหรือเกิดปัญหาขึ้นได้ เช่น การจัดการแข่งขันไม่เรียบร้อย จัดสนามแข่งขันไม่ดี เป็นอันตรายแก่นักกีฬา สนามไม่ถูกต้องตามกติกา มีแสงสว่างไม่พอ จัดผู้ตัดสินไม่ครบ หรือจัดการแบ่งสายไม่

ค่อนข้างถูกต้อง เช่นนี้ก็จะก่อให้เกิดปัญหาการแข่งขันได้ ทำให้การแข่งขันไม่สนุกและทำให้การพัฒนาที่ผิวนั้น ๆ ไม่มีเท่าที่ควร

5. ความกดดันที่จะต้องชนะ บางครั้งในการแข่งขันสำคัญ ๆ และเป็นการแข่งขันที่จะต้องเอาชนะอย่างอื่นมีจะนั้นจะครบ จะเสียหน้าบ้าง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะทำให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนมีความกดดันเป็นอย่างมาก เล่นด้วยความไม่สบายใจ เล่นด้วยความรีบร้อน ทำให้เกมเล่นเสียไป

6. การไปแข่งขันต่างแดน การไปแข่งขันต่างถิ่น ไปต่างจังหวัด หรือไปแข่งขันในต่างประเทศ จะต้องมีการเตรียมตัวในด้านการเดินทาง อาหารและน้ำดื่ม ตลอดจนการฝึกซ้อมขณะที่พักอยู่ต่างแดน ถ้าเป็นการแข่งขันครั้งเดียวก็คงจะเตรียมการไม่มากนัก ถ้าเป็นการแข่งขันหลายครั้งและไปอยู่นาน เรื่องที่ฝึกก็จะต้องให้สะดวกสบายและให้นักกีฬาได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในเวลากลางคืนจะต้องให้นักกีฬานอนหลับสบายไม่ใช่สถานที่ที่มีเสียงดังรบกวนหรือร้อนเกินไป หนาวเกินไป

7. สื่อมวลชน หนังสือพิมพ์ การกีฬาในปัจจุบันนี้เป็นที่นิยมและเป็นที่น่าสนใจกับบุคคลโดยทั่วไป ชาววิทยุ หนังสือพิมพ์ โกรทส์คน เกี่ยวกับการกีฬาก็จะเสนอให้ประชาชนรับทราบ ในบางครั้งหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนบางฉบับ บางรายการมักจะเซ็นเซอร์หรือมักจะเสนอข้อมูลคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงบ้าง

นพดล เวชสวัสดิ์ (2537) ได้กล่าวเกี่ยวกับฟุตบอลในประเทศอังกฤษว่าประเทศอังกฤษนั้นได้ถือว่าเป็นต้นกำเนิดของกีฬาฟุตบอล ในแง่ของการพัฒนาที่ต่อเนื่องและการจัดวางกฎเกณฑ์ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน จนกระทั่งเข้าสู่ฟุตบอลอาชีพที่ประสบความสำเร็จ และมีชื่อเสียงทั่วโลก

ฟุตบอลอาชีพในประเทศอังกฤษนั้น ได้มีการรับรองจากสมาคมฟุตบอลอังกฤษใน ค.ศ. 1885 ต่อมาใน ค.ศ. 1888 นายวิลเลียม แม็กเกรเกอร์ ได้ก่อตั้งฟุตบอลลีกหรือที่เรียกว่าเป็นการจัดการแข่งขันสำหรับนักฟุตบอลอาชีพขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำรายได้จากค่าผ่านประตูมาจุนเจือสโมสรฟุตบอลอาชีพในขณะนั้น การแข่งขันฟุตบอลลีกในประเทศอังกฤษนั้นใช้การแข่งขันแบบเหย้าเยือน ซึ่งใน ค.ศ. 1892 นั้นมีสมาชิก 28 สโมสร แบ่งเป็น 2 ดิวิชั่น และในปี ค.ศ. 1919 มีสโมสรเข้าร่วมถึง 44 สโมสร ต่อมาในปี ค.ศ. 1923 ก็ได้ตั้งสโมสรขึ้นมาจากลีกได้มาก่อนตั้งดิวิชั่น 3 จากนั้นก็ตั้งสโมสรขึ้นออกจากเหนือและภาคกลางมาสังกัด

ฟุตบอลเล็กเพิ่มเป็น 88 สโมสร จนกระทั่งปี ค.ศ.1992 การขยายตัวของฟุตบอลเล็กรวมสโมสรไว้ได้ถึง 94 สโมสร

ในการจัดและดำเนินการแข่งขันระหว่าง ค.ศ.1901-1961 สมาคมฟุตบอลอังกฤษ ได้มีการวางกฎเกณฑ์ในเรื่องอัตราของค่าจ้างสูงสุดอย่างเคร่งครัดเพื่อเป็นการสร้างมาตรฐาน และมีให้มีการเอาใจคิดเอาเปรียบกันของสโมสรต่าง ๆ ที่จะทำการซื้อขายนักฟุตบอล แต่ภายหลังจากวันที่ 21 มกราคม ค.ศ.1961 สมาคมฟุตบอลอังกฤษ ได้ประกาศยกเลิกเขตแดนอัตราค่าจ้างสูงสุด เพื่อให้อิสระแก่นักฟุตบอลและสโมสรทำการซื้อขายและตกลงกันเอง ทำให้ค่าตัวของนักฟุตบอลที่มีความสามารถสูงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และบางคนในสมัยนั้นมีรายได้ถึงแสนปอนด์ ในปี ค.ศ.1979 บริษัทสลาकिनราวลิคเคิลวิคส์ เวอร์นอนส์ และเช็ดเทอ์ ได้ก่อตั้งกองทุนฟุตบอลขึ้น นอกจากนั้นรัฐบาลได้หักเงินลดหย่อนภาษีจากสลาकिनราวฟุตบอล เข้าสมทบอีกด้วย ในการก่อตั้งของกองทุนนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมและให้การสนับสนุนทางการเงินต่อชุมชนในการริเริ่มจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพและกึ่งอาชีพ ปรับปรุงสนามแข่งขัน และสรรหามาตรการด้านอันทพาลูกหนึ่ง เช่น ติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรมืด เงินส่วนหนึ่งจะแบ่งไปให้มูลนิธินักฟุตบอลพิการ และสถาบันวิจัยพื้นฐานอื่น ยิ่งไปกว่านั้นยังมีการให้เงินทุนสำหรับการวิจัยเกี่ยวกับการกีฬาฟุตบอล (ในเดือนเมษายน ค.ศ.1987 จากกองทุนช่วยเหลือผู้สนับสนุนแมนเชสเตอร์ สตาบ์วิจัยฟุตบอลที่มหาวิทยาลัยเลสเตอร์)

ด้านสนามที่ใช้แข่งขันของการเล่นฟุตบอลอาชีพในประเทศอังกฤษนั้น ต้องประสบกับปัญหาหลายครั้งเนื่องจากมีผู้ชมเข้าชมการแข่งขันฟุตบอลเป็นจำนวนมาก ในบางครั้งมีจำนวนถึง 100,000 คน หรือมากกว่า ซึ่งในบางครั้งมีเหตุการณ์ล้นหรือพังทลายของสนามทำให้มีคนบาดเจ็บและตายเป็นจำนวนมาก ดังนั้นสนามที่ใช้ในการแข่งขันจึงได้มีการปรับปรุงและพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้สามารถรับผู้ชมได้และสร้างความปลอดภัยให้กับผู้ชมให้มากที่สุด นอกจากนี้ในแมตช์ที่มี ผู้ชมจำนวนมาก ๆ สนามมีการจำกัดจำนวนผู้ชมให้น้อยลง โดยไม่ให้เข้าไปเกินจำนวนที่สนามจะรับได้ด้วย ทั้งนี้ทั้งนั้นรายได้ในการดูแลสนามนอกจากรัฐบาลจะให้ทั้งทางภาษี และจากบริษัทกินรวบฟุตบอลแล้ว ทางสโมสรก็ได้หารรายได้มาดูแลในเรื่องนี้ ทั้งจากค่าเข้าชมการแข่งขัน จากเงินปันผลประโยชน์จากโทรทัศน์ทุกครั้งที่มีการถ่ายทอดสด และการชดเชยรายได้ที่เกิดจากการเข้าชมลดน้อยลง ผู้สนับสนุนซึ่งเป็นผู้ให้เงินรายใหญ่ และสโมสรได้หารายได้จากกาออกลอตเตอรี่หรือตั๋วบิงโกด้วย ทำให้สโมสรสามารถหารายได้เป็นจำนวนมากมาใช้ในการดูแลและปรับปรุงสนาม

นิพนธ์ กิติกุล (2525) ได้กล่าวถึงฟุตบอลอาชีพในสหรัฐอเมริกาว่า จากการที่ประเทศอังกฤษประสบความสำเร็จในการแข่งขันฟุตบอลโลกในปี ค.ศ.1966 ทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการก่อตั้งฟุตบอลอาชีพขึ้นแบบเดียวกับประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ.1967 ปรากฏว่ามีสโมสรฟุตบอลอาชีพเกิดขึ้นหลายสโมสร แต่ทีมเหล่านั้นไม่ประสบความสำเร็จในด้านสถิติคนเข้าดู (สถิติเฉลี่ย ค.ศ.1971-1972 ประมาณ 3844-5338 คนต่อนัด) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าทีมต่าง ๆ เหล่านี้ขาดผู้เล่นระดับดารา ผู้เล่นที่มีอยู่ไม่สามารถสร้างความสนใจและดึงดูดผู้เข้าชมเท่าที่ควร จนกระทั่งสโมสรนิวยอร์ก คอสมอส ได้ลงทุนซื้อตัว เปเล่ มาร่วมทีมเพื่อแข่งขันฟุตบอลอาชีพในสหรัฐอเมริกา ด้วยการให้ค่าเหนื่อยเป็นเงินถึง 4.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในระยะเวลา 3 ปี (90 ล้านบาทของไทย) ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้เขาชวนในสหรัฐอเมริกาเริ่มให้ความสนใจเล่นกีฬาฟุตบอลอีกครั้ง และสถิติคนดูได้เพิ่มขึ้นจากสองเฉลี่ยเดิมไปสู่ 35,620 คน ในการแข่งขันที่กรุงวอชิงตัน ทำให้สโมสรต่าง ๆ เริ่มมีการปรับปรุงทีมของตน และเริ่มต้นทุ่มทุนซื้อนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียงมาสังกัดทีมของตนบ้าง เช่น สโมสรแทมปา เบย์ โรดไนส์ มาร์ช จากอังกฤษ สโมสรลอสแอนเจลิส ซ็องอร์จ เบสัน จากไอร์แลนด์เหนือ สโมสรบอสตัน ซ็องซูเซปโต จากโปรตุเกส และสโมสรซานอันโตนิโอ ซ็องบ็อบบี้ มัวร์ จากอังกฤษ ฟรานซ์ เบกเคนบาอูว์ จากเยอรมันตะวันตก และจ็องโลซิ นาเกลส์ จากอิตาลี เป็นต้น

ในปัจจุบันที่สหรัฐอเมริกามีการแข่งขันฟุตบอลลีกสำหรับนักฟุตบอลอาชีพถึง 3 รายการ ได้แก่ อเมริกัน โพรเฟสชันนัล ซอกเกอร์ ลีก (APSL) เนชันนัล โพรเฟสชันนัล ซอกเกอร์ ลีก (NPSL) และคอนติเนนทัล อินคอร์ปอเรต็ด ซอกเกอร์ ลีก (CISL) ซึ่งเป็นที่สนใจของประชาชนทั่วไป และทำให้นักกีฬาฟุตบอลในประเทศมีการพัฒนาความสามารถจนเป็นที่รู้จัก (สหรัฐอเมริกา, 1994)

อรุณพล ปุษปาคม (2538) ได้กล่าวถึงฟุตบอลอาชีพในมาเลเซีย (เอ็ม ลีก) ว่า ประเทศมาเลเซียเริ่มมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลตั้งแต่กีฬาอาชีพ และพัฒนาจนเป็นอาชีพที่ประสบผลสำเร็จในปัจจุบัน ทั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากรัฐบาลและสมาคมฟุตบอลของประเทศอย่างจริงจัง ทำให้ประชาชนชาวมาเลเซียนิยมกีฬาฟุตบอลกันมาก ดังเช่นจำนวนผู้ชมในแมตช์การแข่งขันต่าง ๆ บางแมตช์ที่มีการแข่งขันของทีมที่ได้รับความนิยมมากมีผู้เข้าชมถึง 5 หมื่นคน ส่วนในบางแมตช์ก็ได้รับความสนใจน้อยก็มีผู้ชมไม่ต่ำกว่า 1 หมื่นคน ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับการแข่งขันในเมืองไทย ในส่วนของผู้เล่นสมาคมฟุตบอลของมาเลเซีย

ได้กำหนดให้มีนักฟุตบอลต่างชาติในแต่ละสโมสรได้ไม่เกิน 3 คน นับเป็นส่วนหนึ่งในการดึงดูดผู้ชมให้เพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งจะส่งผลให้สโมสรมีรายได้เพิ่มขึ้น คือ มีการแบ่งส่วนแบ่งจากค่าผ่านประตูในการเล่นแต่ละนัดเข้าบ้านได้ 60 เปอร์เซ็นต์ และทีมเยือนได้ 40 เปอร์เซ็นต์ ทำให้สโมสรที่แข่งขันมีรายได้เพิ่มขึ้น นับเป็นรายได้ที่เพิ่มเติมจากเงินเดือนและโบนัสที่สโมสรให้กับนักกีฬา ถึงอย่างไรก็ตามแม้ นักฟุตบอลอาชีพในมาเลเซียจะมีเงินรายได้สูง แต่ปัญหาที่พบในการจัดการแข่งขัน คือ การล้มบอลของนักฟุตบอลในสโมสรต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องมาจากการเห็นแก่ผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับมากกว่าชัยชนะของสโมสรของตน ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ สมาคมฟุตบอลมาเลเซีย ได้ร่วมมือกับตำรวจในการตรวจสอบผู้ที่มีส่วนในการล้มบอล ทั้งนักฟุตบอล กรรมการตัดสิน ผู้ฝึกสอน และนักการพนันที่ว่าจ้าง โดยได้มีบทลงโทษอย่างรุนแรง เช่น การปรับเงิน การจำคุก หรือแม้แต่การประกาศให้บุคคลที่ล้มบอลเป็นบุคคลไม่พึงประสงค์ของสังคม ทำให้ไม่สามารถจะประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้อีก นอกจากนี้สมาคมฟุตบอลก็ได้ลงโทษนักฟุตบอลโดยห้ามเล่นฟุตบอลที่สมาคมฟุตบอลจัดตลอดชีวิตอีกด้วย (ฟุตบอลสยาม, 2538)

สำหรับฟุตบอลอาชีพในประเทศเอเซียนั้น ประเทศประเทศญี่ปุ่นก็เป็นอีกประเทศที่ได้มีการพัฒนากีฬาฟุตบอลไปจนสู่ฟุตบอลอาชีพ โดยสหพันธ์ฟุตบอลของญี่ปุ่น ได้เห็นความสำคัญของระบบฟุตบอลอาชีพ จึงริเริ่มการแข่งขันที่ใช้ชื่อว่า "เจแปน โปรเฟสชันนัล ฟุตบอลลีก" หรือที่รู้จักกันดีในชื่อของ "เจ ลีก" ขึ้นมาเป็นครั้งแรกเมื่อ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2536 ภายใต้การควบคุมของซาบุมิ คาวาบุจิ ในตำแหน่งประธานบริหาร ซึ่งทำให้ฟุตบอลอาชีพครั้งแรกของประเทศได้รับการต้อนรับอย่างกว้างขวาง การแข่งขันฟุตบอล เจ ลีก แบ่งการแข่งขันออกเป็นฤดูกาลละสองช่วง โดยมี 10 สโมสร เข้าร่วมในช่วงปีแรก แต่ทว่าได้รับการต้อนรับจากชาวญี่ปุ่นอย่างล้มหลามและมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วประเทศและทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ความแปลกใหม่ของระเบียบการแข่งขันที่มีการต่อเวลาแบบ "ซิดเดินเคซ" หรือฝ่ายชนะคือผู้ทำประตูได้ในช่วงต่อเวลาภายหลังเสมอกันก่อน ทำให้การแข่งขันเป็นไปอย่างสนุกเพราะนักกีฬาต้องเล่นอย่างเต็มที่ นอกจากนี้มีการซื้อนักฟุตบอลต่างชาติที่มีความสามารถสูง มาร่วมทีมของสโมสรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ฮิโกะ อลิต นักฟุตบอลทีมชาติบราซิล แกรี่ ลินิเกอร์ ดาวดังทีมชาติอังกฤษ ทำให้หวังการฟุตบอลอาชีพในญี่ปุ่น ได้รับการยกย่องให้เป็นการแข่งขันที่อยู่ในระดับแนวหน้าของเอเซีย สำหรับจำนวนผู้ชมในสนามของฟุตบอล เจ ลีก ในฤดูกาลแรก ซึ่งมีอัตรามาเฉลี่ยถึง 19,000 คน ในจำนวนแต่ละแมตช์ ทั้ง ๆ แม้จะการถ่ายทอดสดไปทั่วประเทศ (พื้นที่ถึงใหญ่ของลูกชาว-

พระอาทิตย์, 1994) และวิชา เลาหุก (2538) ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องของคำตัวของ นักฟุตบอลอาชีพในประเทศญี่ปุ่นในสโมสรต่าง ๆ ว่า มีการให้ค่าตัวนักฟุตบอลกันสูงมากเกือบ เท่ากับฟุตบอลอาชีพในอิตาลี (กัลโช ซีรี่ส์ เอ) และสูงกว่าอาเจนตินา บราซิล รวมทั้งเยอรมัน คือ อย่างต่ำนักฟุตบอลจะได้ถึง 10 ล้านบาทต่อปี ในส่วนของการบริหารงานในทีมสโมสรต่าง ๆ นั้นก็จัดได้ว่าอยู่ในระดับโลก มีการจ้างผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติเข้ามาทำทีมด้วย ซึ่งทำให้ นักฟุตบอลญี่ปุ่นมีการพัฒนาความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

งานวิจัยในต่างประเทศ

พอล (Paul, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสำรวจเบื้องหลังทางสังคมของนักกีฬา ซึ่งเป็นตัวแทนของประเทศสหรัฐอเมริกา ในการแข่งขันโอลิมปิกฤดูหนาว ครั้งที่ 12 ปี ค.ศ. 1976 โดยใช้นับแบบสอบถามกับนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันในครั้งนั้น 122 คน ทั้งชาย และหญิง ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาส່ว่นมากมาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นสูง ซึ่งได้รับการสนับสนุนด้านกำลังทรัพย์และกำลังใจจากผู้ปกครอง นอกจากนี้ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงสภาพทางสังคมของนักกีฬาว่านักกีฬาจะก้าวหน้า หรือประสบความสำเร็จในทางกีฬา จะต้องมีการเงิน และทางสังคมเป็นส่วนประกอบนอกเหนือจากส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น คุณภาพของผู้ฝึกสอน ประสบการณ์การแข่งขัน ระดับสมองเชิงกีฬา รวมทั้งการให้การสนับสนุนของญาติ เพื่อนฝูง จะเป็นเครื่องช่วยในการเผยแพร่ชื่อเสียงของนักกีฬา ทำให้นักกีฬามีโอกาสที่จะ ประสบผลสำเร็จมากขึ้น

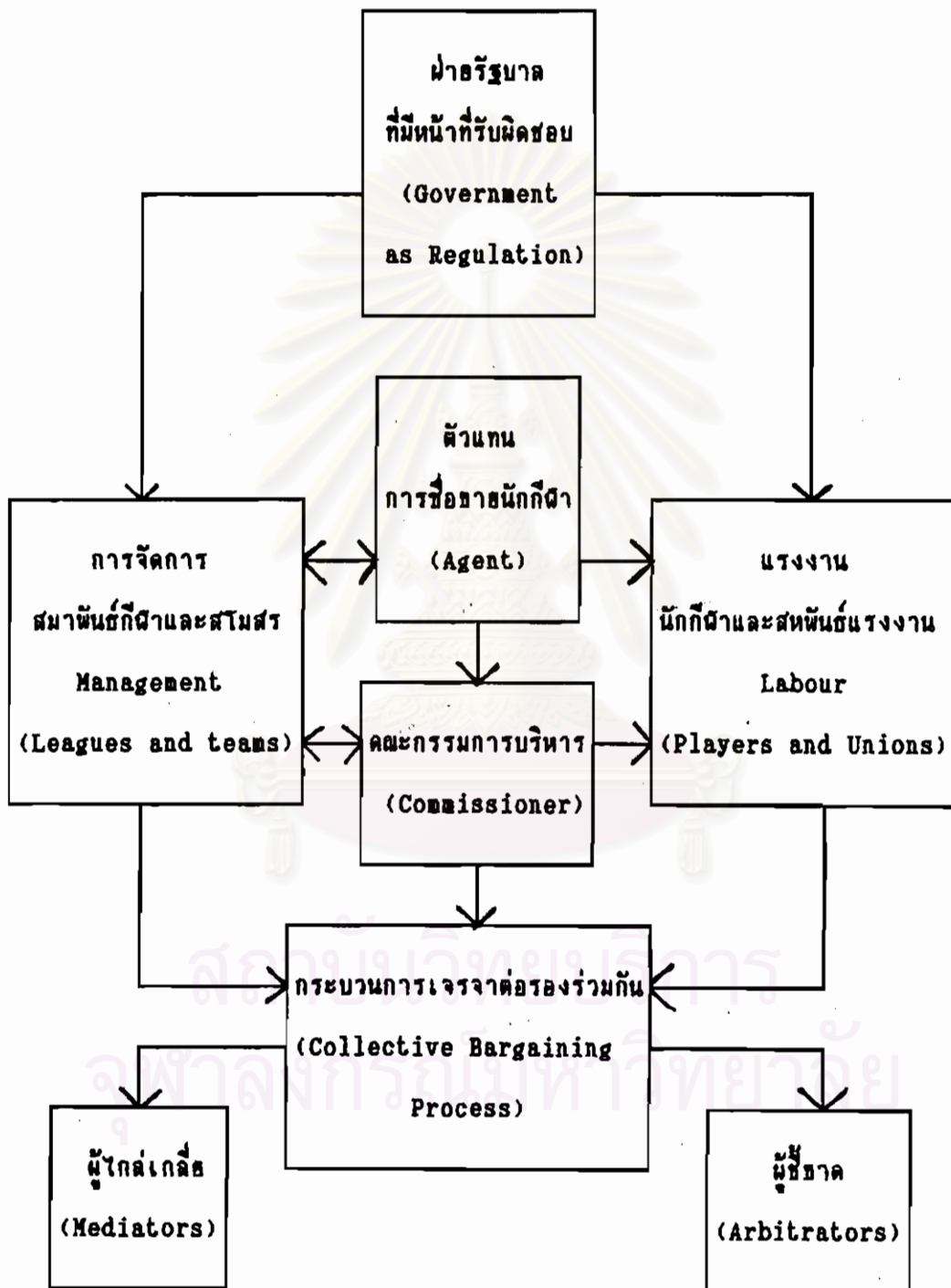
พามาลา (Pamela, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบสอบถามของผู้บริหารการ กีฬาในระดับชาติ โดยใช้นับแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยหลักสำคัญในการจัดบริหารงานเกี่ยวกับกีฬา 7 ประเภท คือ ธุรกิจ และการเงิน ความสัมพันธ์กับชุมชน บุคลิกภาพของผู้นำ สิ่งที่น่าสนใจ ความสะดวกในการกีฬา การบริหารงานบุคคล การบริการเกี่ยวกับการกีฬาแก่นักเรียน ทั้งนี้ โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารการกีฬาระดับ 1 และ 3 ของสมาคมผู้บริหารการ กีฬาแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา ปี 1981-1982 ผลการวิจัยพบว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในการบริหาร งานเกี่ยวกับการกีฬาคือการจัดการด้านธุรกิจ และการเงินตลอดจนการจัดการด้านการบริหาร งานบุคคล

ลิวอิส (Lewis, 1985) ได้กล่าวถึง ปัจจัยในการจัดการทีมกีฬาให้ประสบผลสำเร็จ จะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. การจัดการด้านบุคลากร เช่น การคัดเลือกและการพัฒนาบุคลากร เป็นต้น
2. การจัดการโปรแกรม เช่น การกำหนดตารางแข่งขันและฝึกซ้อม การจัดการงบประมาณและการบริหารการเงิน เป็นต้น
3. การจัดการด้านการตลาด เช่น การแนะนำสโมสร การบริการ การเพิ่มเงินทุน การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์การแข่งขัน เป็นต้น
4. การจัดการเกี่ยวกับสื่อและข่าวสารการประชาสัมพันธ์ เช่น การประชาสัมพันธ์ การสมัครสมาชิกทางคอมพิวเตอร์ หรือทางโทรทัศน์ เป็นต้น
5. การจัดการเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น การทำสัญญาหรือตกลงกับผู้สนับสนุนสโมสรหรือเจ้าของสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เป็นต้น
6. การจัดการเกี่ยวกับกฎหมาย เช่น การทำหนังสือสัญญาต่าง ๆ เป็นต้น

บริดจ์ และ โรควีมอร์ (Bridges and Roquemore, 1991) ได้กล่าวถึงสัมพันธ์กีฬาอาชีพต่าง ๆ ในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญต่อกฎหมายการกีฬา (Sport Law) โดยเฉพาะเกี่ยวกับด้านแรงงาน (Labour Law) และแรงงานสัมพันธ์ (Labour Relation) ซึ่งเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กีฬาอาชีพ สโมสรกีฬาและนักกีฬา ให้ความสนใจกันมาก มีการกำหนดระเบียบและวางเงื่อนไขการจ้างงานระหว่างนายจ้าง สมาพันธ์กีฬากับสโมสร สโมสรกับสมาชิกและนักกีฬา เป็นต้น ได้มีการเจรจาต่อรองร่วมกันในการวางระเบียบและเงื่อนไข ซึ่งบางเรื่องมีความซับซ้อนมาก เช่น เกี่ยวกับเงินเดือนนักกีฬาบาสเกตบอลที่เล่นในเอ็นบีเอ (NBA) ดังตัวอย่างรายการการเจรจาต่อรองของกีฬาอาชีพต่าง ๆ ที่รวบรวมไว้ เช่น การกำหนดอัตราเงินเดือนขั้นต่ำ การให้เสรีภาพของนักกีฬา เช่น สิทธิในการจัดตั้งองค์กรอิสระ การมีระบบพิจารณาเงินเดือน ระบบพิจารณาข้อพิพาทระหว่างนักกีฬาและสโมสร การมีสวัสดิการเกี่ยวกับเบี้ยบำนาญ สวัสดิการด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล การจัดการใช้จ่ายชดเชยเรื่องที่ฝึกในการฝึกซ้อม ค่าใช้จ่ายสำหรับการรับประทานอาหารแต่ละมื้อ การกำหนดวิถีการเดินทางและความสะดวกสบายในการเดินทาง เช่น ถ้าเดินทางไกลและใช้เวลานาน ๆ ควรจัดให้เดินทางโดยเครื่องบินชั้น 1 การให้ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และการกำหนดตารางหรือเวลาของการแข่งขัน เป็นต้น

เกลดลันท์ (Gallant, 1996) ได้กล่าวถึงรูปแบบแรงงานสัมพันธ์ในกีฬาอาชีพว่า ควร มีลักษณะดังแผนภาพต่อไปนี้

จากแผนภาพเป็นการแสดงปัจจัยพื้นฐานเกี่ยวกับแรงงานสัมพันธ์ของอุตสาหกรรมกีฬา ซึ่งเป็นหลักการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการจัดการ โดยมีรัฐบาลที่ทำหน้าที่ดูแลและควบคุมความสัมพันธ์ในชั้นต้น ทำหน้าที่รับผิดชอบในการออกกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดการกีฬาและแรงงาน เช่น กฎหมายกีฬา กฎหมายแรงงาน เป็นต้น มีการจัดตั้งคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์แห่งชาติ และคณะกรรมการบริหาร เพื่อทำหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับการเจรจาต่อรองกัน และพิจารณาข้อพิพาท เช่น ข้อพิพาทระหว่างสมาพันธ์กีฬาหรือสโมสรและแรงงาน สหภาพประโยชน์ต่าง ๆ เป็นต้น

จากประวัติและความเป็นมาของการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยดังที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าประเทศไทยได้มีการพัฒนากีฬาฟุตบอลเป็นอย่างมาก มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการต่าง ๆ มากมาย ทั้งในระดับเยาวชน นักเรียน นักศึกษา ประชาชน เป็นต้น ซึ่งนอกจากกรมพลศึกษาและสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ จะเป็นผู้รับผิดชอบสำคัญในการรับผิดชอบต่อการจัดและดำเนินการแข่งขันแล้ว หน่วยงานต่าง ๆ ก็ได้เข้ามา มีบทบาทในการจัดการแข่งขันด้วยเช่นเดียวกัน ดังเช่น เทศบาลกรุงเทพมหานคร มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลทั้งในระดับนักเรียน และประชาชนมาตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน กองทัพอากาศ การกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการโอลิมปิก ฯ และภาคเอกชนอื่น ๆ เป็นต้น ทำให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาวงการกีฬาฟุตบอลในประเทศ ได้พยายามที่จะยกระดับผู้เล่น สโมสร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ตลอดจนผู้บริหารการกีฬาฟุตบอล ให้มีมาตรฐานที่ดียิ่งขึ้น ให้ทัดเทียมกับนานาชาติ ได้พยายามผลักดันให้เกิดกีฬาฟุตบอลอาชีพขึ้นในประเทศไทย เหมือนประเทศอื่น ๆ ที่ได้มีการจัดฟุตบอลอาชีพขึ้นในประเทศของตน เช่น ประเทศอังกฤษ เยอรมัน และอื่น ๆ อีกมากมาย นับตั้งแต่ พ.ศ. 2527-2528 ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลในรูปแบบลีกเช่นเดียวกับประเทศอังกฤษ พ.ศ. 2534-2535 ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลถึงอาชีพขึ้น นอกจากนั้นในแต่ละปีก็มีการจัดการรายการแข่งขันต่าง ๆ อีก ทำให้นักฟุตบอลได้มีโอกาสในการเล่นและพัฒนาความสามารถมาโดยตลอด จนกระทั่งในปัจจุบันได้จัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีกที่นับเป็นฟุตบอลอาชีพขึ้นเป็นครั้งแรก ผู้วิจัยจึงได้มีความสนใจในการศึกษาประวัติและความเป็นมา ของการจัดและดำเนินการแข่งขันฟุตบอลในประเทศไทยตั้งแต่เริ่มต้นจนได้พัฒนาไปสู่ฟุตบอลอาชีพ ว่ามีความเป็นมาอย่างไรรวมทั้งผู้วิจัยยังได้ศึกษาสภาพและปัญหา ที่อาจเป็นอุปสรรคในการพัฒนากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย เพื่อไว้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการและดำเนินการแข่งขันสืบต่อไป